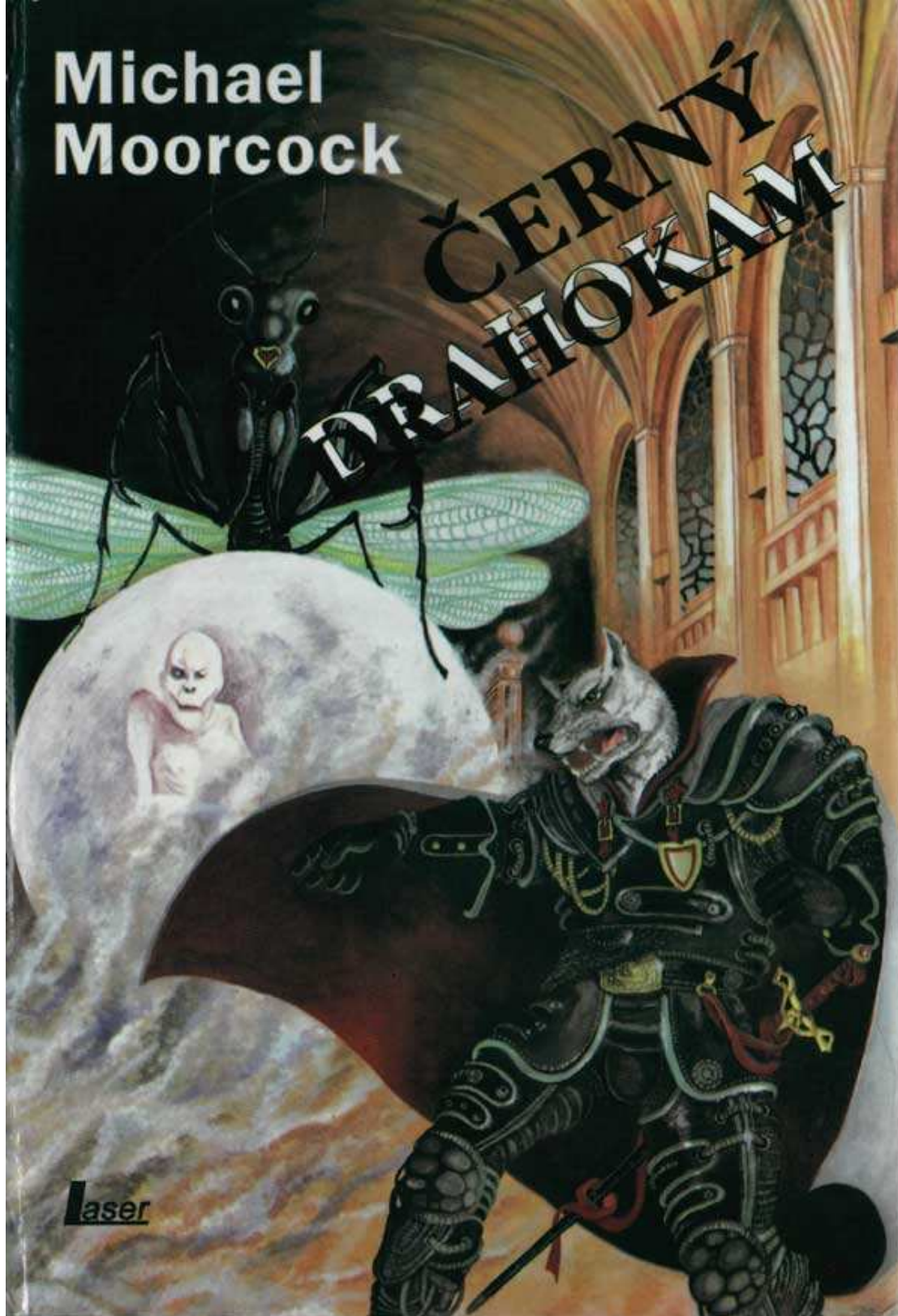

Michael
Moorcock

ČERNÝ BRAHOKAM

Laser

Nakladatelství **Asar** doporučuje:

Michael Moorcock

HISTORIE KOUZELNÉ HŮLKY

ve čtyřech dílech:

ČERNÝ DRAHOKAM

a dále

AMULET ŠÍLENÉHO BOHA

MEČ ÚSVITU

KOUZELNÁ HŮLKA

Michael
Moorcock

ČERNÝ
DRAHOKAM

Laser

Název originálu: **THE JEWEL IN THE SKULL**

Ilustrace na obálce: **Stanislav a Jana Komárkovi**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Jiří Pilch**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright © 1967 by Michael Moorcock
All Rights Reserved
Copyright © 1992 for the Czech translation by J. Pilch
Copyright © 1992 for Cover by S. a J. Komárkovi
Copyright © 1992 for the Czech edition by **laur**

ISBN 80-85601-47-8

KNIHA PRVNÍ

Země zestárla, její povrch se vyhladil, ale prozrazoval známky předcházející éry. Její stezky byly zvláštní a podivné jako člověk v posledních letech života...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1.

Hrabě Brass

Jednoho rána se hrabě Brass, Lord kancléř Kamargu, vydal na rohatém koni na inspekci svého panství. Cesta jej zavedla k nevysokému kopci, na jehož vrcholu se tyčily prastaré trosky. Byly to pozůstatky starého gotického kostela se silnými kamennými zdmi vyhlazenými větrem a dešti. Většinu stavby obrůstal kvetoucí břečťan, takže v tomto ročním období byly tmavé okenní otvory vyplněny purpurovými a jantarovými květy, jež dokonale nahrazovaly vitráže, které okna kdysi zdobily.

Hrabě Brass za svých výprav ruiny vždy navštěvoval. Cítil k nim zvláštní bratrský sentiment, jelikož stejně jako on byly staré, stejně jako on přechaly mnohá protivenství a stejně jako on působily dojmem, že nabírají síly, místo aby ve srážce s ničivým zubem času slábly. Pahorek, na němž se trosky tyčily, tonul ve vysoké, rovné trávě, vlnící se ve větru jako moře. Kolem dokola byl kopec obklopen bezednými, na pohled až do nekonečna se táhnoucími kamaržskými bažinami – vylidněnou zemí, obývanou jen divokými bílými buvolý, stády rohatých koní a obrovskými šarlatovými plameňáky, tak velikými, že dokázali bez potíží vynést do vzduchu urostlého člověka.

Zšeřelá obloha slibovala déšť a jen tu a tam pronikající vybledlé, zlatavé sluneční paprsky vyvolávaly na Brassově bronzové zbroji ohnivé efekty. Hrabě měl u pasu těžký, široký meč a hlavu mu kryla plochá bronzová přilbice. Celé tělo chránila zbroj z téhož těžkého kovu a dokonce i na rukavicích a na botách byly vidět bronzové vytepávané plátky, našité na kůži. Byl to silný, dobře stavěný, vysoký muž s velikou, mohutnou hlavou posazenou na širokých ramenech a s opálenou tváří, připomínající z bronzu ulitou masku. Z tváře hleděl pár živých, žlutavě hnědých očí. Jeho bujné

vousy měly, stejně jako vlasy, rusou barvu. V celém Kamargu i za jeho hranicemi se dala zaslechnout legenda, která mluvila o tom, že hrabě ani není skutečný člověk, ale oživená bronzová socha – Titan, neporazitelný, nezničitelný, nesmrtelný.

Ale ti, kdo hraběte dostatečně dobře znali, věděli, že je to muž každým coulem – dobrý přítel, nekompromisní nepřítel, že je vždy usměvavý, ale že je také schopen divoké zuřivosti, že je piják s neuvěřitelnou výdrží a také žrout se značně vybranými chutěmi, že je to vtipálek, šermíř a jezdec, jemuž není rovno, mudrc na cestách lidstva a historie a také milenec, jehož zdobí nezvyklá citovost a zároveň i nezkrotný temperament. Hrabě Brass byl se svým měkkým, teplým hlasem a obrovskou vitalitou opravdovou živoucí legendou, protože jako byl výjimečným člověkem, byly stejně výjimečné i jeho činy.

Hrabě Brass polaskal koně po hlavě, potom mu vsunul ruku mezi ostré spirálovité rohy. Pak pohlédl k jihu, kde se země a moře na horizontu slévaly. Kůň na polaskání odpověděl zamručením a hrabě Brass se pousmál, zapřel se v sedle a přitáhl opratě; tím zvíře otočil dolů po svahu k tajné stezce přes mokřiny, vedoucí k jižním hláskám, skrytým za obzorem.

Obloha už potemněla, když dorazil k první věži a zahlédl gardistu na stráži, do brnění oblečenou postavu, rýsující se proti temné obloze. Kamarg nebyl ani jednou přepaden od té doby, kdy hrabě Brass nahradil svrženého zkorumpovaného Lorda kancléře, ale přesto hrozilo jisté nebezpečí ze strany armád toulavých uprchlíků ze zemí dobytých Temným impériem ze západu, které kdykoli mohly překročit hranice při hledání městeček a vesnic vhodných k vyloupení. Gardista byl, stejně jako všichni jeho druzi, ozbrojen ohňostřilem barokního tvaru, čtyři stopy dlouhým mečem a heliografem, sloužícím k předávání zpráv strážcům na dalších věžích. U zdi stál uvázaný osedlaný a ochočený plameňák. Ve věži byly i další zbraně, osobně zkonstruované a instalované hrabětem. Gardisté je uměli jen obsluhovat, nikdy je ale neviděli v činnosti.

Hrabě Brass ujišťoval, že jsou to ještě silnější zbraně, než ty, jaké mělo Temné impérium Granbretanu, a gardisté mu věřili; přesto se pořád podivných zbraní poněkud obávali.

Strážný se otočil, když slyšel, že se k jeho věži blíží hrabě Brass. Lidskou tvář skoro úplně zakrývala černá železná přilba; překrývala i tváře a nos. Jeho tělo bylo zahaleno do pláště ze silné kůže. Zvedl vysoko ruku a zasalutoval.

I hrabě Brass v odpovědi zvedl ruku.

„Vše v pořádku, gardisto?“

„Vše v pořádku, můj pane.“ Gardista povolil stisk ohňostřilu a natáhl si na hlavu kapuci pláště, jelikož začaly padat první kapky deště. „Schovejte se, prosím, před deštěm.“

Hrabě Brass se zasmál.

„Počkejme na mistrál, pak si budeme moci stěžovat.“ Obrátil koně a vydal se k další věži.

Mistrál se říkalo studenému, nárazovému větru, šlehajícímu po dlouhé měsíce celý Kamarg. Jeho divoký nářek doprovázel lidi až do jara. Hrabě Brass se s ním rád potýkal, zvláště když vál nejsilněji. Nastavoval tvář poryvům a hněd' opálení se měnila v ohnivou červen.

Kapky deště bušily do jeho zbroje stále silněji. Sáhl tedy za sedlo pro plášť, hodil si ho na ramena a natáhl si kapuci. Všude kolem se v odcházejícím dni vlnilo rákosí pod brízou přinášeným deštěm a celý svět se naplnil monotónním šuměním vody tak, jak těžké kapky bušily do laguny a neustále tvořily na její hladině kola. Nahoře mraky stále více a více houstly a hrozily, že na zemi svrhnou ještě větší záplavu. Hrabě Brass se tedy rozhodl odložit inspekci na druhý den a vrátit se do hradu Aigues-Mortes, od něhož jej dělily dobré čtyři hodiny cesty stezkami vinoucími se bažinami.

Otočil koně k domovu, věděl, že zvíře instinktivně najde cestu. Zakrátko déšť zesílil, dokonale promáčel i jeho plášť a najednou padla tma. Vyrostla před ním neproniknutelná zed' tmy protkaná stříbrnými nitkami deště. Kůň trochu zpomalil, ale nezastavil se. Hrabě Brass cítil silný pach mokré zvířecí kůže a v duchu svému koni

slíbil, až dorazí do Aigues-Mortes, zvláště dobré zacházení. Setřásl rukavicí vodu z koňské hřívky a napjal oči do tmy před sebou. Podařilo se mu ale spatřit jen rákosí, jehož trsy se nečekaně vynořovaly ze tmy vedle koně, čas od času slyšel nervózní kvákání bukačů a úder jejich křídel o hladinu laguny, když je vyplašila vydra nebo vodní liška. Občas se mu zdálo, že nad hlavou zahlédl tmavý obrys a slyší šum křídel plameňáka, spěchajícího do hnízda, nebo že poznává pištění kvíčaly bojující o život se sovou. V jednu chvíli se v temnotách před ním mihly jako přízraky bílé obrysy a jeho uši zaslechly zvuk nejistých kroků stáda bílých buvolů mířících k nocležišti na pevné půdě. Po nějaké době jeho vyškolený sluch zaslechl i charakteristické pošňupávání bahenního medvěda. Pronásledoval stádo a opatrně kladl tlapy na třesoucí půdu. Všechny tyto zvuky hrabě dobře znal a tak v něm neprobouzely neklid.

Neudivilo jej ani pískavé ržání vystrašených koní a z dálky zaznívající dusot kopyt. Zneklidněl teprve, když se jeho oř zastavil a nerozhodně se zapotácel. Koně postupovali přímo proti nim, uháněli v panice po úzké hrázi. Za chvíli hrabě Brass spatřil vůdce stáda, prskajícího hřebce s rozevřenými nozdrami a strachem vytřeštěnými očima.

Hrabě Brass vykřikl a mávl rukou, snažil se tak hřebce odehnat z cesty, ale panikou zachvácené zvíře si člověka ani nevšimlo. Hrabě stáhl otěže u tlamy zvířete a stáhl ho do bahna, doufaje zoufale, že půda bude natolik pevná, aby jej udržela – alespoň do té doby, než stádo přeběhne. Oř vkročil do rákosí, opatrně našlapoval, hledal pevnější oporu v blátivé břečce, pak se ponořil do hlubší vody. Hrabě spatřil vlnky, pak je ucítil i na tváři. Kůň plaval studenou lagunou jak nejlépe dovedl a přitom statečně zvedal na zádech v brnění oděného jezdce.

Stádo je rychle minulo a hrabě začal uvažovat, co ta zvířata vlastně mohlo vyplašit, jelikož divocí rohatí koně z Kamargu nebyli zrovna nejplašší. Když pak svého oře dovedl zpět na stezku, zaslechl zvuk, který mu okamžitě vyjasnil příčinu paniky, a jeho ruka téměř

instinktivně spočinula na jílci meče.

Byl to mlaskavé zvuky klouzání po hladině třasoviska, zvuky, které vyluzoval blížící se baragon – bahenní bublal. Těchto monster zůstalo naživu již jen několik. Byly to nestvůry stvořené předchůdcem hraběte Brasse, který je využíval k terorizování kamaržských obyvatel. Hrabě a jeho lidé tato stvoření takřka dokonale vyhubili, jenže ta, která přežila, se naučila lovit v noci a za každou cenu se vyhýbat většímu množství lidí.

Baragoni byli kdysi lidmi, dokud nebyli chyceni a uvězněni v tajných laboratořích předchozího kancléře, kde byli pomocí černé magie transformováni. Teď to byla dva a půl metru vysoká monstra se žlutou barvou kůže, jež se po břiše klouzala mokřadly a vracela se do vztyčené pozice jen tehdy, když napadala a trhala své oběti drápy tvrdými jako ocel. Když narazila na osamoceného člověka, mstila se na něm otřesným způsobem, s oblibou totiž odkusovala živé oběti končetiny.

Když se kůň dostal na hráz, hrabě Brass před sebou zahlédl baragona a do nosu jej udeřil příšerný, dusivý puch.

Tasil meč.

Baragon jej zaslechl a zastavil se.

Hrabě sesedl z koně a postavil se mezi oře a nestvůru. Uchopil a pevně stiskl oběma rukama meč a pomalu postupoval, díky bronzové zbroji na poněkud nejistých nohou, k baragonovi.

Ten se najednou ozval pisklavým, pronikavým hlasem, vztyčil se a vytasil na hraběte ostré drápy, aby jej zastrašil. Jenže pro hraběte Brasse nebyl pohled na bestii ničím hrozným, v životě už viděl mnohem hrůznější stvoření. Přesto si uvědomoval, že jeho šance v souboji s baragonem jsou mizivé, protože monstrum skvěle vidělo ve tmě a bažina byla jeho přirozeným prostředím. Hrabě mohl zvítězit pouze vtipem.

„Tak co, ty chorobně páchnoucí příšero?“ ozval se takřka vesele. „Jmenuji se hrabě Brass a jsem úhlavním nepřítelem tvé rasy. To já vyhubil všechny tvoje příbuzné, to díky mně dnes žije tak málo tvých bratrů a sester. Nechybí ti? Nemáš chuť se k nim přidat?“

Hlasité baragonovo bublání vyjadřovalo vztek, zároveň se v něm objevil i náznak nejistoty. Zakolébal svým obrovským tělem, ale k hraběti se nepřiblížil.

Hrabě Brass se zasmál.

„Takže, ty zbabělá kreaturo černé magie, jaká je tvá odpověď?“

Nestvůra otevřela doširoka ústa ve snaze vyřknout znetvořenými rty nějaká slova, ale nedokázala z nich vydat nic, co by připomínalo lidskou řeč. Její oči se zřetelně vyhýbaly Brassovu pohledu.

Snaže se, aby to vypadalo jako naprosto náhodný pohyb, opřel hrabě Brass obrovský meč o zem a složil obě rukavicemi chráněné ruce na jílci.

„Vidím, že se začínáš stydět za to, že jsi terorizoval koně, kteří jsou pod mou ochranou, a protože mám dobrou náladu, odpouštím ti to. Běž si po svém, dovolím ti žít ještě pár dní. Zůstaneš-li tu, zemřeš okamžitě.“

Hovořil s takovou sebejistotou, že se bestie posadila, ale neustoupila. Hrabě zvedl meč, jako by byl krajně netrpělivý, a pak se směle vrhl do útoku. Pokrčil nos, protože jej obtěžoval hrozný zápach šířící se od nestvůry, pak se zastavil a mávl po baragonovi mečem, aby jej zahnal.

„Padej zpátky do bažiny, ukryj se v té břečce, kde je tvoje místo! Mám dneska milosrdnou náladu.“

Z baragonových mokrých rtů zaznělo zavrčení. Pořád se ale ani nehnul.

Hrabě Brass se zamračil. Čekal na vhodný okamžik, protože mu už bylo jasné, že baragon bez boje neustoupí. Pak zvedl meč ještě výš.

„Tak sis zvolil tento osud?“

Baragon se začal vztyčovat do celé své výšky, hrabě si ale bezchybně zvolil ten nejlepší okamžik. Jeho těžká zbraň už kroužila a velkým obloukem mířila na nestvůřin krk.

Stvůra obě ruce s ostrými drápy natáhla daleko před sebe a v jejím bublavém naříkání zazněla směs nenávisti a strachu. Ozvalo se kovové zařinčení, to drápy narazily na brnění. Hrabě uskočil.

Baragonova tlama se otevřela a zuby cvakly těsně u Brassovy tváře. Obrovské černé oči jej vzteky doslova požíraly. Hrabě se snažil získat rovnováhu, přesto ale nepustil meč z ruky, vytáhl ho z baragonova těla, silně se zapřel oběma nohama a opět udeřil.

Z rány vytryskl proud černé krve, která hraběte zalila od hlavy až k patám. Z netvorova hrdla vyrazil další hrůzný výkřik, obě ruce se zvedly a zoufale se pokusily udržet odseknutou hlavu na krku. Ta ale padla na baragonovo rameno, krev vytékala ještě silněji a obrovské tělo po chvíli padlo k zemi.

Hrabě Brass několik okamžiků stál bez pohybu, těžce dýchal, a na ústech mu hrál truchlivý úsměv uspokojení. Rychlým pohybem si setřel krev z tváře, přihladil si hřbetem ruky bujný vous a v duchu si gratuloval k tomu, že neztratil nic ze svého vtípu a zručnosti. Každou minutu tohoto souboje si pečlivě naplánoval, od počátku měl v úmyslu nestvůru zabít. Musel žít baragonův zmatek až do okamžiku, kdy mu mohl s jistotou uštvět smrtelnou ránu. V tom, že netvora podfoukl, neviděl nic špatného. Kdyby si totiž dovolil poctivý souboj, byl by to on a ne baragon, kdo by teď ležel bez hlavy a v blátě.

Hrabě Brass se zhluboka nadechl studeného vzduchu a pak vykročil. Stálo ho hodně sil, než se mu podařilo botou srazit tělo mrtvého baragona do bažiny. Bahno je pohltilo s hlasitým mlasknutím.

Nasedl opět na svého rohatého koně a do Aigues-Mortes už dorazil bez jakéhokoli dalšího dobrodružství.

Kapitola 2.

Yisselda a Bowgentle

Hrabě Brass velel armádám takřka v každé důležitější bitvě své doby; byl silou, již přinejmenším polovina vládců Evropy vděčila za své trůny; nastoloval i svrhával krále a knížata. Mistr intrik, člověk, jehož rady byly neobyčejně ceněny v každém politickém sporu. Ve skutečnosti byl pouhým žoldnéřem; ale žoldnéřem s ideálem – ideou věčného míru a sjednocení celého evropského kontinentu. Proto se také, podle zásady práva volby, spojoval s nejrůznějšími silami, které by podle něj mohly jakkoli napomoci uskutečnění tohoto posvátného úkolu. Mnohokrát odmítl nabídky stát se vládcem impérií, dobře totiž věděl, že v časech, kdy žil, bylo třeba pěti let na vybudování impéria, ale na jeho zničení stačilo pouhých šest měsíců. Dějiny se totiž neustále opakovaly a jeho jedinou touhou bylo změnit alespoň trochu běh historie a tak dosáhnout toho, co sám považoval za nejlepší.

Unaven boji, intrikami a také, do určité míry, ideály, přijal starý hrdina bez váhání nabídku Kamargu, aby se ujal úřadu Lorda kancléře.

Ta starobylá země močálů a lagun ležela blízko pobřeží Středozevního moře. Kdysi byla integrální součástí státu zvaného Francie, ale teď na území Francie existovaly na dva tucty státeků, z nichž každý se pyšnil stejně pompézním názvem. Kamarg, země s rozlehlými prostorami, s vybledlými barvami oranžové, žluti, červení a purpuru, s pozůstatky vzdálené minulosti a s věky se neměnicími zvyky a rituály, se hraběti zalíbil, takže se zde usídlil a vzal na svá bedra zajištění bezpečí zvolené vlasti.

Za svých cest po všech evropských dvorech poznal mnohá tajemství; ponuré věže, vztyčené podél kamaržských hranic, chránily svou zemi pomocí silnějších a zároveň méně známých zbraní, než jsou

jen obouruční meče a ohňostříly.

Na jižních hranicích močály postupně přecházely v otevřené moře, kde do malých přístavů čas od času zavítaly lodě, jejichž cestující jen zřídka vystupovali na pevninu. To kvůli nepřístupnosti území Kamargu. Divoká krajina odstrašovala lidi, kteří ji neznali, bezpečné stezky přes bažiny byly jen těžko k nalezení. Ze zbývajících tří stran byla země ohraničena horskými pásy. Poutníci, kteří toužili dostat se hlouběji na pevninu, se nejčastěji vyloďovali na východ od Kamargu a plavili se proti proudu Rhôny. Proto se také do Kamargu jen zřídka dostávaly novinky z okolního světa a ty, které se sem dostaly, byly obyčejně zastaralé.

Také to byl, konečně, jeden z důvodů, proč se hrabě Brass usídlil právě tady. Zachutnal mu pocit izolace. Příliš dlouho se angažoval v záležitostech tohoto světa na to, aby jej zaujaly i ty nejsenzačnější zprávy. V mládí velel armádám v neustálých válkách po celé Evropě. Teď ale, unaven konflikty všeho druhu, odmítal všechny prosby o podporu nebo aspoň o radu, bez ohledu na nabízenou odměnu.

Na západě leželo ostrovní Impérium Granbretanu, jediný politicky skutečně stabilní stát, země napolo šílené vědy a nesmrtelných tužeb po výbojích. Poté, kdy Impérium vybudovalo vysoký obloukový stříbrný most, který se klenul přes třicet mil oceánu od pobřeží k pobřeží, přistoupilo k intenzivnímu rozšiřování vlastního území. Ve výbojích si pomáhalo černou magií a bojovými stroji, mosaznými ornitoptéry s doletem více než sto mil. Ale hrabě Brasse vpád Temného impéria na evropský kontinent příliš neznepokojil, věřil totiž, že je v souladu se zákony historického vývoje a že se podobné věci stávat prostě musejí. Viděl také jistě kladné stránky tohoto druhu násilí, i když velice ukrutného – mohlo způsobit sjednocení všech státeků, které se sloučení stavěly na odpor, do jednoho státu.

Filosofie hraběte Brasse byla filosofií zkušenosti; filosofie člověka, který znal život, ne teoretika, takže neviděl žádné důvody pro pochybnosti, zda se Kamarg, za nějž nesl osobní odpovědnost,

dokáže bránit i celé moci Granbretanu.

A tak bez strachu, že by se mohl ze strany Granbretanu čehokoli obávat, sledoval s velkou dávkou obdivu, jak tento národ rok po roce s ukrutenstvím a neobyčejnou účelností rozprostírá svůj stín nad stále větší částí Evropy.

A ten stín už stačil pokrýt celou Skandii a s ní i všechny národy Severu až po čáru, vyznačenou známými městy Paryí, Muncheimem, Wienou, Krahkovem, Kerninsburgem (což byla ve skutečnosti brána k tajemné zemi Muskovii). Veliký půlkruhový stín moci na hlavním masívu kontinentu – veliký půlkruh, rozšiřující se skoro den ze dne. V nejbližších dnech měl dorazit k severním hranicím takových zemí, jako je Itálie, Magyaria nebo Slavie. Hrabě Brass byl toho názoru, že se moc Temného impéria co nevidět rozroste od Norského moře až ke Středozeří a jedinou zemí, která se nedostane do jeho moci, bude Kamarg. Toto přesvědčení hrálo důležitou úlohu při rozhodování, zda má přijmout úřad Lorda kancléře, když byl předcházející kancléř, zkorumpovaný údajný čaroděj, pocházející ze země Bulharů, rozsekán na kousky kamaržskými gardisty, jimž velel.

Hrabě Brass dosáhl toho, že se Kamarg stal bezpečným před přepady z vnějšku i před ohrožením zevnitř. Zůstalo jen pár baragonů, kteří terorizovali obyvatele mnoha vesniček, a s ostatním nebezpečím se vypořádal podobně.

Hrabě se usídlil v útulném hradě Aigues-Mortes, opájel se drobnými radostmi prostého života v zemi, kde lidé, poprvé po mnoha letech, užívali klid.

Hrad, všeobecně známý pod jménem hrad Brass, byl vybudován před několika staletími na vrcholku umělé pyramidy, vztyčené vysoko nad středem města. Pyramida teď byla skrytá pod silnou vrstvou zeminy, její terasovitá úbočí byla porostlá trávou a květinami, lidé tam pěstovali vinnou révu a zeleninu. V dokonalém stavu udržované trávníky sloužily jako místa dětských her a procházek dospělých, vinohrady plodily nejlepší vína celého Kamargu, nížeji se pak zelenaly celé záhony chřestu, řádky brambor, porosty kvěťáku, mrkve, salátu a mnohé další běžné zeleniny, stejně

jako exotičtějších druhů – dýňovitých rajčat, celerových stromů nebo sladké ambroziny. Rostly tam i ovocné stromy a keře, jejichž plody byl hrad zásobován takřka po celý rok.

Hrad byl postaven ze stejného bílého kamene jako domy ve městě. Měl okna se silnými tabulemi skla (většinou fantasticky pomalovanými) a zdobné věže a hlásky mistrovské práce. Z nejvyšších věžiček bylo možno obhlédnout téměř celé území, které střežil, a jeho konstrukce, dokonalý labyrint větracích šachet, chodeb a malých vrátek, způsobovala, že když přišel mistrál, rozeznával se celý hrad hudbou jako gigantické varhany, jejichž hlas se po větru nesl na míle daleko.

Hrad se tyčil nad červenými střechami domů městečka i nad arénou mezi nimi, již, jak pravila legenda, před mnoha tisíci lety vybudovali Římané.

Hrabě Brass na unaveném oři vystoupal klikatou cestou k hradu a křikl na stráž, aby mu otevřela bránu. Déšť se poněkud zmírnil, noc ale byla chladná a hrabě spěchal do nádvoří, kde odevzdal koně štolbovi. Rychle vyběhl po schodech, prošel vraty, minul krátkou chodbu a ocitl se v hlavním sále.

V krbu hučel velký oheň, u něhož seděli v hlubokých čalouněných křeslech jeho dcera Yisselda a starý přítel Bowgentle. Povstali na uvítanou, Yisselda se postavila na špičky a políbila ho na tvář, Bowgentle se pousmál.

„Vypadáš, jako kdybys okamžitě potřeboval něco teplého do žaludku a musel si obléct něco teplejšího, než je to brnění,“ řekl a zatáhl za šňůru zvonku. „Postarám se o to.“

Hrabě Brass na ta slova vděčně přikývl, postavil se k ohni, sundal z hlavy přilbici a položil ji na římsu krbu. Yisselda už klečela u jeho nohou a rozvazovala mu řemeny náhlenic. Byla to hezká devatenáctiletá dívka s jemně růžovězlatou pletí a dlouhými světlými vlasy, ne plavými, ani kaštanovými, ale značně hezčí barvy, než jaká by vznikla smícháním těchto dvou. Oblečena byla do splývavých ohnivě oranžových šatů, v nichž vypadala jako ohnivý duch, když přistupovala svým měkkým krokem s odvázanými

náholenicemi v rukou ke sluhovi, který právě přispěchal s oblečením pro jejího otce.

Druhý sluha hraběti pomohl sejmout náprsník, náplecník i ostatní části brnění. Zakrátko byl Brass oblečen do měkkých, volných kalhot a do blůzy z bílé vlny, přes kterou si přehodil lněnou tógu.

Na stolečku u krbu se objevily bifteky ze zdejších buvolů, brambory, saláty, výtečná tučná omáčka i džbán svařeného vína. Hrabě Brass se s hlasitým povzdechem posadil a pustil se do jídla.

Bowgentle stál u ohně, prohlížel si hraběte, zatímco Yisselda se svinula do klubíčka v protějším křesle a mlčky čekala, až hrabě zažene nejhorší hlad.

„Nuže, můj pane,“ ozvala se s úsměvem, „jak uplynul den? Je celá naše země bezpečná?“

Hrabě přikývl s hranou vážností.

„Zdá se mi, že ano, má paní, i když jsem nebyl schopen dorazit až k severním věžím, kromě jedné. Rozpršelo se a tak jsem se rozhodl vrátit se domů,“ řekl a pak povyprávěl o svém setkání s baragonem.

Yisselda naslouchala s rozevřenýma očima, Bowgentle zase vypadal se svou přísnou tváří s baculatými lícemi a staženými rty ustaraně. Uznávaný básník a filosof ne vždy souhlasil s přítelovými kousky, a jak se zdálo, měl dojem, že hrabě Brass k sobě podobné příhody neustále přitahuje.

„Jistě si vzpomínáš,“ ozval se Bowgentle, když hrabě dovyprávěl, „že jsem ti dnes ráno radil, abys sebou vzal von Villacha a pár gardistů.“

Poručík von Villach byl starý, věrný voják, jenž hraběte doprovázel na většině jeho předcházejících výprav.

Hrabě Brass se svému starostlivému příteli zasmál přímo do tváře.

„Von Villach? Je příliš starý a pomalý. A pak, bylo by nelidské vytáhnout ho v takovém počasí z hradu!“

Bowgentle se kysele pousmál.

„Je o rok nebo dva mladší než ty, hrabě...“

„To je možné. Myslíš si ale, že by dokázal jednou rukou přemoci baragona?“

„O to přece vůbec nejde,“ pokračoval klidný Bowgentle. „Kdybys jel s ním a s oddílem ozbrojenců, nemusel bys s baragonem vůbec bojovat.“

Hrabě Brass mávl rukou a ukončil diskusi.

„Musím se udržovat ve formě, jinak se stanu stejným starcem, jako je von Villach.“

„Máš zodpovědnost za všechny lidi v našem státě, otče,“ poznamenala rychle Yisselda. „Kdybys byl zabit...“

„Nebudu zabit!“ Hrabě se pohrdavě usmál, jako kdyby smrt byla něco, co se týká pouze ostatních. Ve světle ohně připomínala jeho tvář válečnou masku, vytvořenou z kovu nějakou starobyklou barbarskou rasou. Z jakéhosi podivného důvodu jim připadala nezničitelná.

Yisselda pokrčila rameny. Zdělila většinu charakterových rysů svého otce, proto také byla přesvědčena o zbytečnosti diskusí s takovým beranem, jakým je hrabě Brass. Bowgentle se o ní kdysi vyjádřil ve své básni, že „je jako hedvábí, stejně pevná i jemná“ a teď, když si je oba prohlížel, v duchu s jistou dávkou dojetí zjišťoval, jak moc výraz tváře jednoho z nich zrcadlí náladu druhého.

„Dneska jsem se dozvěděl, že Granbretan před asi šesti měsíci obsadil provincii Köln,“ začal Bowgentle o něčem jiném. „Jejich moc se šíří jako mor.“

„Je to ale zdravý mor,“ odpověděl hrabě Brass a houpal se na židli. „Konečně udělají pořádek.“

„Možná pořádek politický,“ odvětil Bowgentle vášnivě, „není to ale pořádek ani duchovní, ani morální. Jejich krutost je něco hrozného. Jsou to blázni. Jejich duše jsou plné chorobné lásky ke všemu zlému a nenávisti ke všemu ušlechtilému.“

Hrabě Brass si přihladil kníry.

„Zlo existovalo vždycky, Bulhar, který této zemi vládl přede mnou, byl skoro stejný šílenec jako oni.“

„Jenže ten Bulhar byl ojedinělý případ. Stejně jako pešťský markýz Roldar Nikolayeff a další. Byli výjimeční a skoro pokaždé to skončilo lidovým povstáním a svržením těch šílenců. Jenže Temné impérium je celý *národ* takových individuí, a to, co dělají, se jim zdá naprosto v pořádku. V Kölnu se bavili tím, že ukřižovali všechny mladé dívky, z každého chlapce učinili eunucha a dospělí, kteří si chtěli zachránit životy, byli nuceni dělat veřejně na ulicích všelijaké chlípnosti. Hrabě, to není vrozená krutost. A to se mnohdy chovali ještě hůř. Zdá se, že jejich konečným cílem je zničení lidstva.“

„Takové historky se, příteli, často přehánějí. To by sis měl uvědomit. Sám jsem byl často obviňován...“

„Soudě podle toho, co slyším, nejsou tyto řeči přehnané, spíš se mi zdá, že jsou ještě hodně umírněné,“ přerušil jej Bowgentle. „Projevují-li se takto veřejně, jaký musí být jejich soukromý život?“

Yisselda se zachvěla.

„Ani se neodvážuji pomyslet...“

„No právě,“ poznamenal Bowgentle a obrátil se k ní. „Nemnozí mají odvalu zopakovat, co slyšeli. Pořádek, jaký zavádějí, je povrchní, ale chaos, jenž přinášejí, spaluje lidské duše.“

Hrabě Brass pokrčil širokými rameny.

„Ať už dělají, co chtějí, je to jen dočasné. Ale jednota, ke které nutí svět, je dlouhodobá. Ještě si na moje slova vzpomeneš.“

Bowgentle zkřížil paže na černě oděné hrudi.

„Jenže cena, hrabě Brassi, je příliš vysoká.“

„Žádná cena není přehnaná! Jakou máme volbu? Evropská knížectvíčka, která se dělí na stále menší a menší provincie, a díky tomu války jako stálá součást života obyčejných lidí? Dneska jen málokdo žije v míru od kolébky až do hrobu. Všechno se neustále mění a mění. Granbretan, když už nic jiného, nabízí stabilitu!“

„A teror? Příteli, nemohu s tebou souhlasit.“

Hrabě Brass si nalil pohár vína, vypil jej a pak si zívł.

„Milý Bowgentle, příliš si takové ojedinělé případy bereš k srdci. Kdybys měl moje zkušenosti, věděl bys, že i takové zlo pomíjí, buď proto, že zákonitě začne unavovat, anebo je nějak poraženo někým jiným. Za sto let budou Granbretanci vysoce morálním a právo milujícím národem.“ Hrabě Brass mrkl spiklenecky na dceru, ale ta mu úsměvem neodpověděla. Vypadalo to, že souhlasí s Bowgentlem.

„Jejich šílenství je příliš zakořeněné, ani sto let je nedokáže vyléčit. Jen se podívej třeba na to, jak vypadají. Zvířecí masky, zdobené drahokamy, které nikdy nesejmou, groteskní oděvy, jež nosí i v největších vedrech, jejich vzhled, to, jak se pohybují... Všechno to potvrzuje můj názor na ně. Mají šílenství zapsáno v genech a jejich potomci budou stejní blázni.“ Bowgentle udeřil rukou o sloupek krbu. „Naše pasivita znamená tichý souhlas s jejich zločiny. Měli bychom...“

Hrabě Brass se zvedl ze židle.

„Měli bychom jít do postele a spát, příteli. Zítra musíme být v aréně na zahájení slavností.“

Kývl hlavou na Bowgentleho, něžně políbil dcerku na čelo a odešel ze sálu.

Kapitola 3.

Baron Meliadus

V této roční době lidé z Kamargu nadšeně prožívali velké slavnosti na počest zakončení letních polních prací. Domy byly vyzdobeny květy, obyvatelé se oblékali do bohatě vyšíváných hedvábných a lněných oděvů, mladí býčci se proháněli po ulicích, odehrávaly se přehlídky gardistů, chlubicích se svým výcvikem. Po večerech byly ve starobylém amfiteátru na okraji města pořádány býčí zápasy.

Sedadla amfiteátru byla vytesána ze žuly. Poblíž zdi oddělující arénu od hlediště, na jižní straně, se nacházela lóže stíněná střechou pokrytou červenými taškami, již podpíraly ornamenty zdobené sloupy. Ze strany ji kryly tmavě hnědé a šarlatové opony. V této lóži zasedli hrabě Brass, jeho dcera Yisselda, Bowgentle a starý von Villach.

Hrabě Brass a jeho druzi odtud mohli přehlédnout takřka celý amfiteátr, který se začal právě zaplňovat, slyšeli hluk vzrušených hlasů i dusot a prskání býků, oddělených ohradou.

Zakrátko na protější straně amfiteátru zadulo do trub šest gardistů, oděných do blankytných plášťů a s chocholatými přílbicemi na hlavách. Zvuk bronzových nástrojů se slil s bučením býků a potleskem davu. Hrabě Brass vstal a udělal jeden krok.

Když jej diváci spatřili, rozlehlo se volání slávy, hrabě se na lidi usmál a zvedl ruku na znamení díků. Když ovace utichly, pronesl tradiční řeč na zahájení slavnosti.

„Obyvatelé starobylého Kamargu, ježž osud zachránil před zhoubou Tragického milénia. Vy, kdo jste byli obdarováni životem a kdo dnes onen život oslavujete. Vy, jejichž předkové byli zachráněni prudkým mistrálem, očišťujícím vzduch od jedů, nesoucích jiným smrt a deformace. Poděkujte touto oslavou

přicházejícímu Větru života!“

Opět se ozvalo volání slávy a zazněly fanfáry.

Za chvíli do arény vrazilo dvanáct obrovských býků. Uháněli dokola s vysoko vztyčenými ocasy, lesklými rohy, rozšířenými nozdrami a lesknoucíma se červenýma očima. Byli to nejlepší, nejbojovnější býci Kamargu, cvičení po celý rok pro tento jediný výstup, kdy se měli změřit s neozbrojenými lidmi, pokoušejícími se získat těch několik stužek, ovinutých kolem šíje a rohů zvířat.

Pak se objevili jízdní gardisté, kteří zdravení davem začali zahánět býky do uzavřených stájí pod amfiteátre.

Když s jistými potížemi vyhnali všechny býky z arény, vjel dovnitř na koni ceremoniář, oděný do pláště hrajícího všemi barvami duhy, na hlavě měl světle modrý klobouk se širokou krempou. Zlatým megafonem vyhlásil jména hrdinů prvního kola.

Lidský hlas zesílený megafonem i zdmi amfiteátru zněl jako řev rozlíceného zvířete. Nejprve oznámil jméno býka – Cornerougus z Aigues-Mortes, majetek pana Ponse Yachara, známého chovatele býků – pak jméno hlavního toreadora, jímž měl být Mahtan Just z Arles. Ceremoniář obrátil koně a zmizel. Skoro ve stejné chvíli se v aréně objevil Cornerougus; protínal vzduch mohutnými rohy ovinutými šarlatovými stužkami, jež vlály v silném větru.

Cornerougus byl mohutný, více než půldruha metru vysoký býk. Jeho ocas bil o zemi jako lví ohon a rudé oči se zabodly do davu, který mu provolával slávu. Květy vržené do arény dopadly na jeho širokou bílou šíji. Pomalu se otáčel, hrabal kopyty v prachu arény a přitom dupal po květinách.

Za chvíličku se v aréně, takřka nepostřehnutá, objevila malá, ale zavalitá postavička člověka, oblečeného do černé peleríny ozdobené šarlatovými pruhy z hedvábí, přiléhavé černé blůzy, kalhot se zlatými ornamenty a vysokých bot z černé kůže se stříbrnými nášivkami. Na snědé tváři mladíka byl soustředěný výraz. Hodil klobouk se širokou krempou do davu, otočil se a postavil proti Cornerougovi. Ani ne dvacetiletý Mahtan Just byl

po svých vystoupeních na třech předcházejících festivalech velice slavný. Ženy teď házely květiny jemu a on jim galantně děkoval a posílal polibky, pomalu se ale blížil k prskajícímu býkovi. Elegantním pohybem shodil pelerínu, pak ji rudou podšívkou nastavil Cornerougovi. Ten udělal několik tanečních kroků dopředu, opět zaprskal a sklonil hlavu.

Býk zaútočil.

Mahtan Just uskočil a jednou rukou přitom stáhl stužku z Cornerougova rohu. Dav začal jásat a dupat, býk se bleskurychle otočil a opět zaútočil. Just před ním opět na poslední chvíli uskočil a získal další stužku. Široce se usmál nejprve na býka a pak na diváky, pak si obě trofeje strčil mezi zuby.

Získat první dvě stužky, uvázané na koncích býčích rohů, nebylo těžké. Just si to uvědomoval, proto je sňal jakoby mimochodem. Teď musel dostat ty, které byly na rozích níž, a to byl mnohem nebezpečnější úkol.

Hrabě Brass se v lóži naklonil dopředu a obdivně toreadora pozoroval. Yisselda se usmála.

„Není nádherný, otče? Vypadá jako tanečník!“

„Jistě, v tanci se smrtí,“ poznamenal Bowgentle hlasem, v němž zazněla hraná drsnost.

Starý von Villach se zhoupł na židli a tvářil se, jako by jej představení smrtelně nudilo. Jeho nezájem mohl způsobit i fakt, že už neměl tak dobrý zrak, ostrý jako kdysi, ačkoli si to nechtěl přiznat ani sám sobě.

Býk se teď rozehnal přímo na Mahtana Justa, jenž stál klidně přímo na jeho dráze, ruce opřené v bok, pelerínu odhozenou na zemi. Když jej býk už málem zasáhl, vyskočil Just vysoko do vzduchu, přelétl těsně nad rohy a udělal nad Cornerougem salto. Býk se zaryl kopyty do země, prskl údivem. Otočil hlavu, teprve když se Just hlasitě zasmál.

Jenže než se býk stačil otočit, skočil Just znovu, přistál mu teď na krku a i když zvíře prohnulo hřbet a začalo sebou divoce zmítat do všech stran, držel se toreador jednoho rohu a zároveň

odvazoval stužku z druhého. Pak Just sklouzl na zem, zamával publiku další získanou stužkou, rozvinutou do celé délky, a když už skoro stál, býk opět zaútočil.

Z tribun se rozlehl vyděšený křik. Dav tleskal, křičel a házel do arény celé moře zářivě barevných květin.

Just teď rychle běžel kolem arény, pronásledován býkem.

Najednou se zastavil, jako kdyby nad něčím přemýšlel, otočil se na patě a na tváři se mu zračil údiv z toho, že má býka přímo za zády.

Opět skočil, nyní ale roh zachytil lem oděvu a roztrhl jej. Just se jednou rukou opřel o býčí krk, chtěl se postavit pevněji, ale zakopl a upadl. Býk se po něm rozehnal.

Just se snažil vstát, jako by si uvědomoval svou situaci, ale nedokázal to. Býk sklonil hlavu a rohy člověka zasáhly. Ve slunečním světle jasně zazářily kapky krve a v davu se ozval sborový křik, vyjadřující směsici žalu a krvelačnosti.

„Otče!“ vykřikla Yisselda a chytila hraběte Brasse za ruku. „Zemře! Pomoz mu!“

Hrabě Brass zakroutil hlavou, přestože se jeho tělo mimoděk pohnulo směrem k aréně.

„To je jeho věc. Sám si to riziko zvolil.“

Justovo tělo vyletělo vysoko do vzduchu, ruce a nohy bezvládně svěšené, jako by byl hadrová panenka. V aréně se objevili jízdni gardisté s dlouhými píkami a pokoušeli se odehnat býka od oběti.

Jenže zvíře se nechtělo ani hnout. Stálo nad nehybným Justovým tělem jako krvelačná kočka, na chvíli ztuhlá nad tělem kořisti.

Hrabě Brass přeskočil hrazení dřív, než si vůbec uvědomil, co dělá. Běžel kupředu, v bronzové zbroji podoben kovovému obrovi, přímo na býka.

Jezdci zatáhli koně stranou a hrabě se celým tělem vrhl zvířeti po hlavě. Ocelovým stiskem ho uchopil za rohy. Na jeho ruměné tváři naběhly žily, když se snažil býka odstrčit.

Cornerouge znenadání pohodil hlavou a hrabě začal ztrácet půdu

pod nohama, nepovolil ale, jen přenesl těžiště na druhou stranu a odklonil hlavu býka dozadu tak, aby ho povalil.

Kolem vládlo naprosté ticho. Yisselda, Bowgentle a von Villach se s pobledlými tvářemi vrhli k zábradlí lóže; V celém amfiteátru vládlo napětí. Hrabě Brass pomalu napínal všechnu svou sílu.

Býk poklesl v kolenou. Zaprskal, pak zaryčel a tělem mu proběhlo zachvění. Hrabě Brass, zrudlý námahou, plnou vahou tlačil na rohy a nepovolil. Vlasy a vousy měl naježené, svaly pod napjatou pokožkou krku silně naběhly. Býk pomalu slábl, až konečně padl na kolena.

Lidé se vrhli do arény, aby odtáhli zraněného Justa ven. V hledišti ale pořád vládlo ticho.

Hrabě Brass prudkým trhnutím povalil býka na zem.

Cornerouge ležel bez pohybu a jen blýskal očima. Uznal svou porážku.

Hrabě Brass ustoupil, ale býk se ani nehnul, jen zíral vzhůru lesklýma, udivenýma očima, ocasem pomalu šlehal prach arény a mohutná hrud' se mu zvedala v rytmu dechu.

Na tribunách se ozval první potlesk.

Volání slávy začalo rychle sílit, jako kdyby lidé chtěli, aby jejich ovace slyšel celý svět.

Diváci povstávali ze sedadel a s neobyčejným nadšením začali skandovat jméno Lorda kancléře a Mahtan Just, který se opět objevil v aréně a držel se za poraněný bok, vděčně stiskl Brassovu ruku.

Hrdost a zároveň úleva vyhnaly z Yisseldiných očí slzy. Ani Bowgentle se nestyděl otřít si zvlhlé oči. Jen von Villach seděl klidně a pouze přikyvoval v tichém uznání činu svého pána.

Hrabě Brass se vrátil zpět do lóže, široce se usmívaje na svou dceru a přátele. Přeskočil hrazení a posadil se zpět na své místo. Hlasitě a hrdě se zasmál, pak zamával pořád ještě nadšenému davu.

Pak zvedl v jednoznačném gestu ruku a potlesk utichl.

„Netleskáte mně, ale Mahtanu Justovi. To on získal trofeje.

Pohleďte!“ Natáhl k lidem otevřeně dlaně. „Já nemám nic!“ Ozval se smích. „Ať slavnost pokračuje,“ řekl hrabě Brass a opět se posadil.

Bowgentle se už uklidnil. Naklonil se k hraběti.

„Chceš se, můj drahý příteli, stále tvářit, že nemáš zájem starat se o cizí záležitosti?“

Hrabě Brass mu poslal úsměv.

„Jsi neúnavný, Bowgentle. Vždyť to byla jen místní potyčka, ne?“

„Sníš-li ještě pořád o sjednocené Evropě, musíš si uvědomit, že všechny záležitosti kontinentu jsou jen *lokálními* potyčkami.“ Bowgentle se poškrábal na bradě. „Není tomu tak?“

Hrabě Brass se na okamžik zatvářil vážně.

„Snad...“ promluvil, pak ale zakroutil hlavou a zasmál se. „Jsi lišák, Bowgentle, pořád se mě snažíš zmást!“

Ale pak, později, když opustili lóži a vraceli se zpět do hradu, byl hrabě Brass velice zamyšlený.

Když vjeli na nádvoří, přiběhl k nim ozbrojený strážný a ukázal na krásný kočár a černé, chocholy ozdobené koně. Skupina štolbů z nich právě snímala sedla neznámé práce.

„Pane,“ zasípěl strážný, „během slavnosti v aréně dorazili na hrad hosté. Jsou to hosté vznešení, i když nevím, zda budete jejich příjezdem potěšen.“

Hrabě Brass si prohlédl vůz. Byl vyroben z tepaného plechu, tmavého zlata, oceli a mědi, inkrustován perletí, stříbrem a onyxem. Tvarem připomínal groteskní bestii, jejíž tlapy byly zakončeny drápy, objímajícími osy kol. Nahoře cenila tlamu hadí lebka s rubínovými očima, v níž byl umístěn kozlík. Na dvířkách se skvěl erbovní štít, rozdělený na mnoho polí, obsahujících podivně vyhlížející zvířata, zbraně a symboly nepřiliš jasného a znepokojivého původu. Hrabě Brass poznal jak vybavení kočáru, tak i erb. První bylo šíleným dílem granbretanských kovářů, druhé erbem nejznámější a nejvlivnější osobnosti tohoto národa.

„To je baron Meliadus z Kroidenu,“ řekl hrabě Brass, když sesedal

z koně. „Co může přivádět tak velkého pána do naší malé a skromné provincie?“ V hlasu mu zaznívala ironie, přesto ale vypadal neklidně. Významně pohlédl na Bowgentleho, když filosof a básník přistoupil blíž.

„Musíme ho přijmout se všemi poctami, Bowgentle,“ dodal hrabě varovně. „Ukažme pohostinnost hradu Brass. Nesmíme se nad pány z Granbretanu příliš vyvyšovat.“

„Chápu, že alespoň ne teď,“ ozval se rozrušený Bowgentle.

Když se k nim připojili Yisselda a von Villach, vykročili hrabě Brass a Bowgentle na schodiště a vstoupili do haly, kde spatřili barona Meliada, který je osamocen očekával.

Baron byl skoro stejně vysoký jako hrabě Brass. Od hlavy k patám byl oblečen v černi a tmavě modré, i zvířecí maska posázená drahokamy, zakrývající celou hlavu jako přilba, byla vyrobena z nějakého podivného černého kovu, a oči nahrazovaly tmavěmodré safíry. Masku byla odlita do tvaru hlavy vrčícího vlka, ukazujícího v otevřené tlamě zubiska ostrá jako jehly. Baron Meliadus, jak tak stál ve stinné části haly v dlouhé černé peleríně, ukrývající většinu černé zbroje, mohl být považován za jedno z mýtických božstev. Tato božstva se zvířecími hlavami byla stále ještě uctívána v zemích, ležících za Středozemním mořem. Když vstoupili, zvedl ruku v černé rukavici a sňal masku, ukazuje bledou, buclatou tvář s pečlivě zastřiženým černým knírem a vousy. Stejně i vlasy měl černé, oči svítily podivnou barvou světlého blankytu. Na první pohled nebyl ozbrojen, jako kdyby chtěl zdůraznit, že přišel s mírumilovnými úmysly. Hluboce se uklonil a promluvil zvučným hlasem:

„Přináším pozdravy, slavný hrabě, a prosím o prominutí, že vás tak náhle přepadám. Vyslal jsem před sebou posly, oni ale přijeli příliš pozdě, takže tě nezastihli před odchodem na slavnost. Jsem baron Meliadus z Kroidenu, Velký konstábl Řádu vlka, První náčelník Armády našeho mocného Krále Imperátora Huona...“

Hrabě Brass opětoval úklonu.

„Tvé slavné činy jsou mi známy, barone Meliade. Poznal

jsem tvůj erb na kočáru. Bud tedy vítán. Hrad Brass ti patří tak dlouho, jak dlouho v něm budeš chtít pobývat. Obávám se ale, že se ti naše jídlo bude zdát příliš prostým v porovnání s bohatstvím, jaké lze, jak jsem slyšel, najít na stolech i těch nejméně významných pánů mocného Impéria Granbretanu; přesto ti je nabízím.“

Baron Meliadus se usmál. „Tvá srdečnost a pohostinnost by mohla zahanbit kohokoli v Granbretanu, velký hrdino. Děkuji ti.“

Hrabě Brass představil svou dceru, již se baron, zřejmě pod dojmem její krásy, hluboce uklonil, potom jí políbil dlaň. S Bowgentlem se srdečně pozdravil a pochlubil se znalostí díla tohoto básníka a filosofa, ale Bowgentlův hlas, když mu odpovídal, zřetelně prozrazoval, s jakou námahou se básníkovi daří chovat se slušně. S von Villachem si baron Meliadus připomněl několik slavných bitev, v nichž se starý voják vyznamenal, což poručíka velice potěšilo.

Přes dokonalé společenské chování a vynalézavé komplimenty bylo v hale cítit jisté napětí. První se omluvil Bowgentle, zakrátko po něm se diskrétně vzdálili Yisselda s von Villachem, aby baronu Meliadovi umožnili vysvětlit, co jej přivádí na hrad Brass. Baronovy oči se zaleskly, když se ohlížel za dívkou, která se sálem spíše vznášela, než šla.

Bylo přineseno víno a zákusky a oba muži zasedli do hlubokých vyřezávaných křesel.

Baron Meliadus pohlédl nad plným pohárem vína na hraběte Brasse.

„Jsi zkušený člověk, můj pane,“ řekl. „Jsi jím v každém ohledu. Jistě tedy dobře víš, že důvodem mé návštěvy je něco víc, než jen touha pokochat se pohledem na krásy této nádherné provincie.“

Hrabě Brass se pousmál, jako by baronovi děkoval za upřímnost.

„Jistě,“ přiznal. „Pro mne je velkou ctí setkat se s tak znamenitým párem velkého Krále Huona.“

„Stejnou úctu cítím i já k tobě,“ odvětil baron Meliadus. „Jsi

bezpochyby nejslavnějším hrdinou Evropy, snad nejslavnějším v celých jejích dějinách. Je skoro šokující, že jsi člověkem z masa a kostí a ne z kovu," zasmál se a hrabě Brass se zdvořile usmál s ním.

„Měl jsem trošku štěstí," řekl hrabě Brass. „Osud ke mně byl milostiv a jak se zdá, dopomohl mi k rozvaze. Kdo by mohl rozsoudit, zda doba, v níž žijeme, je vytvořena pro mne, nebo já vytvořen pro ni?"

„Tvá filosofie je v naprostém protikladu k filosofii tvého přítele, sira Bowgentleho," poznamenal baron Meliadus. „Potvrzuje zprávy o tvé moudrosti a rozvaze. My, Granbretané, jsme hrdi na své schopnosti na tomto poli, věřím ale, že bychom se od tebe mohli hodně naučit."

„Mou doménou jsou jen detaily, zatímco vy vidíte věci globálně," odpověděl hrabě a snažil se s Meliadovy tváře poznat, kam míří. Baronův obličej ale zůstával neproniknutelný.

„Jenže my, aby naše ambice mohly být uskutečněny tak rychle, jak si přejeme, potřebujeme právě ty detaily."

Ted' hrabě Brass pochopil důvod Meliadovy návštěvy, nedal to ale najevo. Vypadal snad jen poněkud zmateně a aby to zakryl, rychle doplnil hostův pohár vínem.

„Naším cílem je vláda nad celou Evropou," oznámil baron.

„Zdá se, že jej dosáhnete," přikývl hrabě Brass. „Musím přiznat, že v zásadě takové ambice podporuji."

„To mě, hrabě, těší. Často jsme představováni ve špatném světle a naši početní nepřátelé o nás po celém světě roztrušují všelijaké pomluvy."

„Nemám zájem zjišťovat, zda jsou ty řeči pravdivé nebo ne," prohlásil hrabě. „Má víra se týká pouze *globálních* výsledků vaší činnosti."

„Znamená to snad, že nebudeš proti tomu, bude-li naše Impérium rozšiřovat své hranice?" Baron Meliadus se na hraběte vážně zahleděl.

„Jedině v detailech," usmál se hrabě Brass. „V tak zvláštním případě, jako je země, již chráním, Kamarg."

„Takže jistě bys s radostí přivítal pocit bezpečí, jaký by mohla zajistit naše vzájemná mírová smlouva?“

„Nevidím takovou nutnost. A pocit bezpečí mi zajišťují moje věže.“

„Hm...“ baron Meliadus sklonil zrak k podlaze.

„Toto je důvod tvého příjezdu, můj drahý barone? Měls mi navrhnout smlouvu o neútočení? Nebo snad k příměří?“

„Pod jistými podmínkami,“ přitakal baron. „Podmíněné příměří.“

„Nebudu vám stát v cestě, ani vám nebudu pomáhat,“ řekl hrabě Brass. „Vystoupím proti vám jen v tom případě, že napadnete mou zemi. A pomáhat vám budu jen v tom případě, uznám-li, že Evropa v dané chvíli potřebuje nějakou jednotící sílu.“

Baron Meliadus se na delší dobu ponořil do myšlenek.

„A kdyby ono sjednocení bylo ohroženo?“ otázel se nakonec.

Hrabě Brass se usmál. „Nemyslím, že by to bylo možné. Není zde nikdo, kdo by se Granbretanu mohl postavit.“

„To je pravda,“ našpulil baron rty. „Seznam našich vítězství nás už začíná pomalu nudit. Jenže, čím více vítězství, tím více musíme rozptýlit naše síly. Kdybychom znali evropské dvory tak dobře, jako je znáš ty, věděli bychom, komu lze věřit a komu ne, a to by nám umožnilo soustředit pozornost na nejslabší body. Ustanovili jsme, například, Velkoknížete Zimiona guvernérem Normandie.“ Baron Meliadus se pozorně zahleděl na hraběte Brasse. „Mohl bys říci, zda byla naše volba správná? Kníže se o normandský trůn ucházel, ještě když na něm seděl jeho bratranec Jewelard. Myslíš si, že k nám bude jako guvernér loajální?“

„Zimion?“ pousmál se hrabě Brass. „Pomáhal jsem ho porazit u Rouenu.“

„Vím. Jaký ale na něj máš názor?“

Hrabě Brass se usmál ještě víc, baron byl stále dotěrnější. Teď už věděl přesně, co po něm Granbretan chce.

„Je to výborný jezdec a má slabost pro ženy,“ odpověděl.

„To nám nepomůže poznat, jak dalece mu můžeme důvěřovat.“ Baron netrpělivě postavil pohár na stůl.

„To je pravda,“ přiznal hrabě Brass. Pohlédl na obrovské nástěnné hodiny, visící nad krbem. Jejich pozlacené ručičky ukazovaly jedenáctou a obrovské kyvadlo se majestátně kývalo sem a tam, házejíc na zeď mihotavé odlesky. Orloj právě začínal vyzvánět celou. „Na hradě Brass se ukládáme brzy ke spánku,“ řekl hrabě Brass lhostejně. „Obávám se, že vedeme život prostého lidu.“ Zvedl se z křesla. „Zavolám sluhu, aby ti ukázal tvé pokoje. Tvoji lidé budou ubytováni v komnatách u tvého bytu.“

Meliadovu tvář přelétl sotva znatelný stín.

„Je nám dobře známa tvá zběhllost v politice, hrabě, tvé značné vědomosti o všech slabostech i silných stránkách všech evropských dvorů. Chtěli bychom tyto znalosti využít. Na oplátku ti nabízíme bohatství, moc, bezpečí...“

„Mám vše, co potřebuji, jde-li o první dvě hodnoty, třetí pak mám zajištěnou,“ odpověděl hrabě Brass přímo a zazvonil na zvonek. „Promiň mi, prosím, jsem unaven a rád bych šel spát. Bylo to pro mne vyčerpávající odpoledne.“

„Vyslyš hlas rozumu, můj drahý hrabě, prosím tě,“ baron Meliadus se snažil, aby neslevil z dobrých způsobů.

„Doufám, že tu s námi pobudeš nějaký čas, barone, a sdělíš nám něco z nejčerstvějších zpráv.“

Do sálu vešel sluha.

„Ukaž našemu hostu jeho pokoje,“ přikázal hrabě sluhovi, poté se uklonil baronovi. „Dobrou noc, barone Meliade. Budu tě čekat u snídaně, která se podává v osm hodin.“

Když pak baron se sloužícím odešel, na tváři hraběte Brasse se objevil nepatrný úsměv. Byl uspokojen skutečností, že Granbretan očekává jeho pomoc, neměl ale v úmyslu ji poskytnout. Doufal, že si i přes baronovu dotěrnost zachová rozvahu a dobré způsoby, protože neměl v úmyslu ze sebe dělat nepřítele Temného impéria. A pak, baron Meliadus se mu velice zamlouval. Zdálo se mu, že mají mnohé společné.

Kapitola 4.

Boj na hradě Brass

Baron Meliadus se na hradě Brass zdržel celý týden. Po tom prvním večeru se mu podařilo opět získat sebeovládání a hraběti Brassovi už nikdy neprojevil ani náznak netrpělivosti, ačkoli hrabě nechtěl ani slyšet o nějakých požadavcích či potřebách Granbretanu.

Barona ale na hradě zřejmě nedržela jen jeho mise, kdekdo si všiml, že věnoval stále více pozornosti Yisseldě. Zvláště v její přítomnosti byl tak uhlazený a milý, že bylo zřejmé, že Yisselda, neobeznámená se sofistickými zvyky velkých dvorů, ho svou krásou velice přitahuje.

Zdálo se, že to hrabě Brass nevidí. Jednou ráno, při procházce hradními terasami, na to Bowgentle svého přítele upozornil.

„Zdá se, že baron Meliadus nesvádí jen tebe,“ řekl. „Nemýlí-li se, jde mu i o jiné svádění.“

„Copak?“ otázal se hrabě, vyrušený od prohlídky vinohradu na terase pod nimi. „O co víc by mu mohlo jít?“

„O tvou dceru,“ odpověděl Bowgentle klidně.

„Ach, Bowgentle, přestaň!“ zasmál se hrabě. „V chování tohoto člověka vidíš pořád jen samé špatnosti a zlobu. Je to gentleman a šlechtic. A pak, něco po mně chce. Jistě by si nedovolil ohrozit úspěch své mise kvůli nějakému flirtu. Myslím, že barona Meliada posuzuješ špatně. Musím přiznat, že jsem si ho dost oblíbil.“

„To znamená, můj pane, že nadešel nejvyšší čas, aby ses opět pustil do politiky,“ prohlásil Bowgentle pateticky, i když jeho hlas neztratil nic na své mírnosti. „Začíná se mi zdát, že tvá intuice není už tak dobrá jako kdysi!“

Hrabě Brass pokrčil rameny.

„To je možné, i když se mi zdá, že začínáš vyvádět jako stará nervózní ženská, milý příteli. Baron Meliadus se od svého příjezdu chová velice slušně. Jistě, myslím, že jen zbůhdarma utrácí svůj vzácný čas a přál bych si, aby se rozhodl co nejrychleji odjet, nepostřehl jsem ale ani náznak nějakých jeho záměrů s mou dcerou. Jistě, mohl by si ji chtít vzít, aby tak vytvořil pokrevní svazky mezi mnou a Granbretanem, Yisselda by ovšem takový návrh nepřijala a já také ne.“

„A kdyby se do něj Yisselda zamilovala a on k ní cítil stejnou vášeň?“

„Jak by se do barona Meliada mohla zamilovat?“

„V Kamargu tak hezkých a zdvořilých mužů zrovna moc nevidá.“

„Hm,“ zabručel hrabě odmítavě. „Kdyby se do barona zamilovala, určitě by mi to řekla, nemám pravdu? Uvěřím tvým slovům, až je potvrdí Yisseldina ústa!“

Bowgentle v duchu uvažoval, zda se za nevšímavostí k faktům neskrývala touha nevidět nic, co se týkalo charakteru lidí, vládnoucích Granbretanu, nebo jen obyčejná otcovská nechť vidět u svého dítěte to, co bylo ostatním zřejmé. Bowgentle si slíbil, že v budoucnu bude hlídat oba, jak barona Meliada, tak Yisseldu. Nedokázal uvěřit tomu, že se hrabě plete v člověku, který se zúčastnil masakru v Liége, vydal rozkaz k vyplundrování Sahbrucku a jehož perverzní choutky byly námětem řečí ve všech kuchyních od Severního mysu až k Tunisu. Jak už řekl, hrabě příliš dlouho žil v provincii a dýchal její svěží vzduch. Teď nedokázal rozlišit smrad morální hniloby, ani když byl velice výrazný.

Ačkoli byl hrabě Brass v rozhovorech s baronem Meliadem velice opatrný, vyprávěl Granbretanec velice ochotně o čemkoli. Ukázalo se, že i na těch územích, kam ještě moc Granbretanu nedosahovala, bylo dostatečně mnoho nespokojené šlechty a sedláků, připravených ke skrytým piklům s agenty Temného impéria a výměnou za slib majetku na panství Krále-imperátora ochotných pomoci porazit ty, kdo proti Granbretanu vystupovali. Ukázalo se také, že ambice

Impéria jdou i za hranice Evropy, do Asie. Po druhé straně Středozevního moře kočovaly dobře organizované skupiny, připravené pomoci Temnému impériu, až nadejde čas útoku. Brassovo uznání k taktické obratnosti Impéria vzrůstalo den ode dne.

„Za dvacet let,“ hovořil baron Meliadus, „bude celá Evropa naše. Za třicet let připojíme Arábii a její sousedy. Za padesát let budeme dostatečně silní na to, abychom se pustili do tajuplné země, označené na našich mapách jako Asiokomuna...“

„V tomto starobylém a romantickém názvu je, jak se říká, mnoho mocné magie,“ usmál se hrabě Brass. „Není to území, kde se nachází Kouzelná hůlka?“

„Jistě, legendy praví, že se nachází v nejvyšších horách světa, kde jsou věčné vánice a vítr duje bez přestání, kde je střežena chlupatými lidmi, nezvykle starými a moudrými, kteří jsou více než tři metry vysocí a mají opičí tváře.“ Teď se usmál baron Meliadus. „Ale legendy umísťují Kouzelnou hůlku na mnohá místa, například do Amareku.“

Hrabě Brass přikývl.

„Amarek... Berete do úvahy ve svých snech o impériu také tuto zemi?“

Amarek měl být velkým kontinentem, ležícím prý na protějším břehu oceánu, na západě, jemuž vládly bytosti takřka božské moci. Pověsti říkaly, že tito lidé se oddali klidnému, osamocenému životu. Podle těchto legend jejich civilizace přežila Tragické milénium nezměněna, zatímco ostatní části světa se obrátily v trosky. Hrabě Brass svou zmínkou o Amareku zažertoval, ale baron Meliadus na něj pohlédl úkosem a světlé oči se mu zaleskly.

„Proč ne?“ odpověděl. „Zaútočil bych i na nebeskou bránu, kdybych ji našel.“

Vzrušený hrabě Brass jej zakrátko nato opustil. Hluboce uvažoval, zda jeho rozhodnutí zůstat neutrální je skutečně tak moudré, jak si dosud myslel.

Yisseldě, ačkoli nebyla méně inteligentní než její otec, chyběly jeho zkušenosti a rozvaha. Dokonce i neslavná reputace barona Meliada ji přitahovala a samozřejmě se jí zmocnily pochyby, zda jsou všechny řeči o baronovi pravdivé. Když promlouval svým měkkým, kultivovaným hlasem, když vychvaloval její krásu a půvab, utvrzovala se v přesvědčení, že je to jemný muž, donucený k surovostem nároky svého úřadu a rolí, již mu vyznačily dějiny.

Ted' už potřetí od jeho příjezdu utíkala v noci z ložnice na schůzku v západní věži, neosídlené od té doby, kdy tu byl krvavě zavražděn předcházející Lord kancléř.

Jejich setkání byla docela nevinná – baron ji držel za ruce, obsypával polibky její rty, šeptal něžná slůvka a hovořil o manželství. Ačkoli stále ještě nebyla přesvědčena o možnosti takového sňatku (jelikož velice milovala otce a uvědomovala si, jak hluboce by se ho dotklo, kdyby se za Meliada provdala), nedokázala se vzepřít přízni, kterou jí baron projevoval. Nebyla si ani jistá, zda to, co cítila k baronovi, je možno nazvat láskou, přitahovalo ji ale dobrodružství a vzrušení, jaká s sebou tato setkání nesla.

Této noci, když po špičkách uháněla tmavými chodbami, si neuvědomovala, že je sledována. V jejích stopách se plížila v černém plášti zahalená postava, tisknoucí v pravé ruce dlouhou dýku v kožené pochvě.

Yisselda vyběhla s tlukoucím srdcem a s úsměvem na rudých rtech po točitém schodišti na vrchol věže a ocitla se v horní hlásce, kde ji baron Meliadus už očekával.

Hluboce se uklonil, pak ji uchopil za ruce a něžně jí laskal tělo přes tenký, hedvábný župánek, který měla na sobě. Jeho polibek byl prudký, skoro brutální, a ona zhluboka dýchala, když se k němu přitulila a objala široká, v kožené kazajce oděná ramena. Baronova dlaň pomalu sklouzla k jejímu pasu, pak na nohu a Yisselda se na chvíli ještě více přitiskla k jeho tělu, pak se ale pokusila z jeho objetí uvolnit, protože pocítila dosud neznámy

strach.

Meliadus si ji ale přidržel. Dýchal ztěžka. Úzkým okénkem pronikl měsíční paprsek, dopadl mu na tvář a ozářil jeho stažené obočí a planoucí oči.

„Musíš si mě vzít, Yisseldo. Mohli bychom odjet z hradu Brass ještě dnes v noci a zítra ráno už být daleko za věžemi. Tvůj otec by se nás na území Granbretanu stíhat neodvážil.“

„Můj otec by se odvážil čehokoli,“ odpověděla tiše, hluboce přesvědčena. „Mám ale dojem, můj pane, že bych mu nerada dělala starosti.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Tak, že bych si tě bez jeho svolení nevzala.“

„A dá ti to svolení?“

„Obávám se, že ne.“

„Takže...“

Pokoušela se úplně vymanit, ale tiskl jí paže a uvěznil ji ocelovým stiskem svých rukou. Teď už se bála a zároveň se i divila, jak rychle se její zdrženlivost změnila ve strach.

„Musím už jít.“

„Ne! Nejsem zvyklý, aby se někdo zpěchoval mé vůli, Yisseldo, nejdřív mé návrhy odmítá tvůj tvrdohlavý otec a teď zase ty! Raději tě zabiju, než abych ti dovolil odejít bez slibu, že se mnou pojedeš do Granbretanu!“

Přitáhl ji násilím k sobě a políbil tak, že její pokus o osvobození skončil bolestivým výkřikem.

Najednou se v komnatě objevila tmavá, zahalená postava. V měsíčním světle se zaleskla ocelová čepel, ale baron Meliadus na vetřelce jen pohlédl, dívku ale z objetí nepustil.

„Nech ji odejít,“ promluvil zahalený muž. „Neuděláš-li to, poruším všechny zásady pohostinnosti a na místě tě zabiju.“

„Bowgentle!“ zavzlykala Yisselda. „Běž pro mého otce! Nejsi dost silný, aby ses mu mohl postavit!“

Baron Meliadus se zasmál a odstrčil Yisseldu do rohu.

„Souboj s tebou? To by nebyl souboj, filosofe, ale jatka. Běž

mi z cesty. Odejdu, musím ale s sebou vzít dívku.“

„Odejdi sám,“ odpověděl Bowgentle. „Žádám tě, běž, protože nechci mít na svědomí tvou smrt. Yisselda ovšem zůstane se mnou.“

„Dnes v noci se mnou odejde – ať chce nebo ne!“ Meliadus odhodil plášť a odhalil krátký meč, upevněný na opasku. „Z cesty, sire Bowgentle, protože když se mi nevyhneš, přísahám, že se nedožiješ toho, abys o *tomto* střetu mohl napsat sonet!“

Bowgentle klidně stál, čepel jeho dýky mířila na baronovu hrud’.

Granbretancova ruka spočinula na jílcí meče a bleskovým pohybem tasila.

„Máš poslední příležitost, filosofe!“

Bowgentle neodpověděl, dokonce ani nemrkl, jen ruka s dýkou se zachvěla.

Yisselda vykřikla. Ostrý, pronikavý výkřik se nesl ozvěnou po celém hradu.

Baron Meliadus se se zuřivým zavrčením otočil a zvedl meč.

Bowgentle skočil dopředu a nešikovně bodl. Dýka se však sesmekla po silné kožené kazajce, Meliadus s pohrdavým smíchem udělal obrat a dvakrát Bowgentleho sekl – jednou do hlavy, podruhé do hrudi. Krvácející filosof a básník klesl na dlaždice podlahy. Yisselda opět vykřikla, teď ale hrůzou a žalem nad osudem otcova přítele. Baron Meliadus k ní přiskočil, chytil chvějící se princeznu za ruku, zakroutil jí tak, že vyjekla, pak si ji hodil přes rameno. Rychle vyšel z komnaty a spěchal po schodišti.

Musel projít hlavním sálem, aby se dostal do svých pokojů. Když byl v síni, pohnulo se něco u protější zdi. V září dohasínajících svící spatřil hraběte Brasse, oblečeného pouze do volné tuniky, s obrovským mečem v rukou, jak tělem uzavírá dveře, jimiž chtěl baron Meliadus projít.

„Otče!“ vykřikla Yisselda. Granbretanec ji shodil s ramen a namířil svůj krátký meč na hraběte.

„Takže Bowgentle měl pravdu,“ zamručel hrabě Brass. „Barone,

zneužil mou pohostinnost.“

„Chci tvou dceru. Miluje mě.“

„Vypadá to tak.“ Hrabě Brass pohlédl na Yisseldu, která se, vzlykajíc, zvedala. „Braň se, barone.“

Baron Meliadus se zamračil.

„Ty máš dvouručák, zatímco moje zbraň je jen o málo lepší než šídlo. A pak, nemám chuť se bít s člověkem tvého stáří. Určitě bychom se mohli domluvit...“

„Otče, zabil Bowgentleho!“

Když to hrabě Brass uslyšel, zařval vztekem. Přistoupil ke zdi, kde stál velký stojan se zbraněmi, vytáhl největší a nejlépe vyvážený meč a hodil ho Meliadovi. Zbraň zazvonila na kamenných dlaždicích. Baron odhodil mečík a zvedl dvouruční meč. Teď měl převahu on, protože měl na sobě koženou kazajku, zatímco hrabě byl oblečen jen do lněné tuniky.

Hrabě Brass zvedl meč a zaútočil, baron ale jeho úder odvrátil. Bojovali těžkými čepelemi jako dřevorubci, stínající obrovský strom. Řinčení, ozývající se z haly, vyburcovalo všechno služebnictvo i baronův ozbrojený doprovod. Sledovali souboj pobouřeně, nevěděli ale, co dělat. Zakrátko dorazil i von Villach a jeho lidé. Když Granbretanci viděli, že jsou v menšině, neodvážili se nic podniknout.

V pološeru obrovského sálu létaly dvěma bojovníkům od zbraní jiskry, obouruční meče se zvedaly, padaly, útočily hned z jedné strany, pak zase z druhé, každá rána ale byla mistrovsky odvrácena. Tváře obou mužů zalil perlivý pot a obě hrudi se těžce zvedaly námahou, když kroužili z místa na místo a pokoušeli se o rozhodný útok.

Baron Meliadus najednou ze všech sil sekl hraběti Brassovi po rameni, ale soupeře jen lehce škrábl. Hned nato Brassův meč zasáhl baronův bok, ránu ale zadržela silná kůže kazajky. Pak si vyměnili celou sérii rychlých úderů, jejichž následkem by – jak se zdálo – museli být oba šermíři posekáni na kusy, když ale od sebe odskočili a postavili se do střehu, měl hrabě Brass pouze šrám na čele a roztrženou tuniku, baronův plášť byl vpředu rozťat a z

rukávu zbyly cáry.

Jejich chraptivý dech a zvuky nohou na kamenné podlaze se mísily s hlasitým řinčením mečů, když na sebe znovu zaútočili.

Pojednou hrabě zakopl o stoleček a padl k zemi, s roztaženými nohama a s mečem v ruce. Baron Meliadus se usmál a zvedl zbraň. Hrabě se stočil, podkopl baronovy nohy a strhl jej k sobě na podlahu.

Na okamžik zapomněli na meče, chytili se jako zápasníci a začali se rvát pěstmi, vrčeli na sebe a vlekli za sebou meče, přivázané zápěstními řemínky.

Najednou baron Meliadus odskočil a zvedl se, ale hrabě Brass už stál proti němu. Pootočil meč a ze všech sil ťal po baronově zbrani tak, že přetrhl řemínky a zbraň přeletěla přes celý sál a zabodla se do dřevěného sloupu. Hlasitě se rozezněla jako kovové varhany.

V očích hraběte Brasse nebyl ani náznak slitování. Vyzařovala z nich jen touha po baronově smrti.

„Zabils mého opravdového, nejlepšího přítele,“ pronesl chraptivě a zvedl meč. Baron Meliadus pomalu zkřížil ruce na prsou a se sklopeným zrakem a takřka unuděným výrazem tváře čekal smrtící ránu.

„Zabils Bowgentleho, za to tě zabiju já!“

„Hrabě Brassi!“

Hrabě, s mečem vysoko nad hlavou, strnul.

Byl to Bowgentleho hlas.

„Hrabě Brassi, nezabil mě. Úder mečem naplocho mě omráčil a rána na prsou rozhodně není smrtelná.“ Bowgentle si tiskl dlaň na poraněnou hrud' a s modřinou na čele se prodíral davem sloužících.

Hrabě Brass si oddechl.

„Bowgentle, díky osudu! Ale i tak...“ otočil se a přeměřil si barona Meliada. „Tento lump zneužil mou pohostinnost, zneuctil mou dceru a ublížil mému příteli...“

Baron Meliadus zvedl zrak a pohlédl do Brassových očí.

„Odpusť mi, hrabě Brassi. Byl jsem zaslepen krásou tvé dcery Yisseldy. Tento cit zastřel mou mysl a ovládl mě jako zlý démon. Neříkal jsem nic, protože tě zachvátila touha po mé smrti, teď tě ale prosím o pochopení. Provinil jsem se, ale jen pro upřímný, lidský cit.“

Hrabě Brass zakroutil hlavou.

„Nemohu ti odpustit, barone. Nebudu už dál naslouchat tvým neupřímným slovům. Hrad Brass opustíš do hodiny, mou zemi pak do úsvitu. Jinak ty i tvoji lidé zemřete.“

„Budeš riskovat urážku Granbretanu?“

Hrabě Brass pokrčil rameny.

„Neurážím Temné impérium. Dostane-li se k nim pravda o událostech dnešní noci, budeš potrestán za chyby ty a nikdo proti mně nevystoupí a nebude se domáhat spravedlnosti. Tvá mise byla neúspěšná. To ty jsi urazil mě, ne já Granbretan.“

Baron Meliadus už neřekl nic. Rozhněvaně odkráčel připravit se k odjezdu. Ponížený a rozzuřený zakrátko nastoupil do svého podivného kočáru a odjel dřív, než uplynula půlhodina. S nikým se nerozloučil.

Hrabě Brass, Yisselda, Bowgentle a von Villach stáli na nádvoří a sledovali jeho odjezd.

„Měls pravdu, Bowgentle,“ zabručel hrabě. „Ten chlap omámil Yisseldu i mne. Nemám chuť přijímat na hradu Brass návštěvy žádných vyslanců Granbretanu.“

„Teď už chápeš, že s Temným impériem je třeba bojovat, že je nutné ho zničit?“ otázal se Bowgentle s nadějí v hlase.

„To jsem neřekl. Ať se stane, co se má stát. My už ale nebudeme mít žádné problémy ani s Granbretanem, ani s baronem Meliadem.“

„Mýlíš se,“ odpověděl Bowgentle přesvědčeně.

V tmavém kočáru, jedoucím uprostřed noci k severním hranicím Kamargu, mluvil baron Meliadus sám k sobě, skládal přísahu na nejtajemnější věc, kterou znal. Přísahal na Kouzelnou hůlku (na ten starobylý předmět, obsahující, jak se věřilo, všechny tajnosti osudu), že za každou cenu dostane hraběte Brasse do svých rukou, že zneužije Yisseldu a že promění Kamarg v jedno velké peklo, v

němž zmizí všichni obyvatelé této země.

Tuto přísahu složil na Kouzelnou hůlku a tak také byla neodvolatelně stanovena budoucnost barona Meliada, hraběte Brasse, Yisseldy, Temného impéria a všech, kdo byli, jsou nebo teprve budou mít jakýkoli vztah k událostem na hradě Brass.

Role byly rozepsány, karty rozdány, opona byla vytažena.

Mosty byly strženy, kostky vrženy.

KNIHA DRUHÁ

Ti, kdo se opovážili složit přísahu na Kouzelnou hůlku, museli přijmout dobrodiní nebo utrpení osudové cesty, stanovené přísahou. V celé historii Kouzelné hůlky došlo jen k několika takovým přísahám, žádná z nich s sebou ale nenesla tolik tak tragických a rozsáhlých následků, jako strašná přísaha msty, již složil baron Meliadus z Kroidenu rok předtím, než se na stránkách tohoto starobylého příběhu objevil Dorian Hawkmoon z Kölnu.

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1.

Dorian Hawkmoon

Baron Meliadus se vrátil do ponurými věžemi naježeného hlavního města Temného impéria Londry a takřka rok uvažoval, než konečně dal dohromady svůj plán. V onom čase se věnoval záležitostem Granbretanu. Propukaly vzpoury, jež bylo nutno potlačit, nově dobytým městům bylo třeba dát odpovídající příklad, bylo nutno naplánovat a vybojovat další bitvy a také provést mnoho inspekcí, které loutkové guvernéry pozvedávaly na duchu.

Baron Meliadus plnil všechny své povinnosti oddaně a s příslušným rozmachem, ale jeho mysl navždy ovládl vášnivý cit k Yisseldě a nenávist k hraběti Brassoovi. A i když ho nepotkala žádná nepříjemnost kvůli fiasku mise, v níž měl hraběte přetáhnout na stranu Granbretanu, cítil se stále pokořen. A navíc se neustále potýkal s problémy, které by mohl s Brassovou pomocí lehce zvládnout. V takových případech se v Meliadově mozku začaly rojit stovky nápadů na pomstu, z nichž se mu ale žádný nezdál vhodný k dosažení všeho, po čem toužil. Tak, jak přísahal, musel dostat Yisseldu, musel získat Brassovy rady v mnoha evropských záležitostech a musel zničit Kamarg. To se prostě nedalo sloučit.

Ve vysoké obsidiánové věži, tyčící se nad krvavě rudými vodami Tamzy, po níž dopravovaly bronzové a ebenové bárky zboží z pobřeží, chodil baron Meliadus přeplněným kabinetem, obloženým gobelíny s vybledlými ornamenty hnědé, černé a modré barvy, s oráriem z drahokamů a drahých kovů, s globusy, s astrolaby z tepaného železa, mosazi a stříbra, s nábytkem z černého leštěného dřeva a divanem, pokrytým všemi barvami podzimního listí.

Kolem dokola stály a visely na všech stěnách, na každé polici a v každém koutě jeho hodiny. Všechny precizně seřizené, vyzváněly každou čtvrt hodinu, půl hodinu i celou, mnohé z nich měly zvonkohru. Byly nejrůznějších tvarů a velikostí, vyrobené ze dřeva, kovu nebo z jiných, ne vždy snadno rozlišitelných materiálů, ozdobené uměleckou řezbou, někdy tak bohatě, že bylo až těžké přecíst, kolik ukazují. Pocházely z nejrůznějších částí Evropy a Blízkého východu, byly částí kořistí z dobytých provincií. Baron měl mnoho koníčků, hodiny ale miloval nejvíce. Nejen tento kabinet, ale každý pokoj ve velké věži byl plný hodin. Úplně na vrcholu věže zářil obrovský orloj se čtyřmi ciferníky, vyrobený z bronzu, onyxu, zlata, stříbra a platiny. Když sochy nahých dívek v životní velikosti bily kladivy do zvonu orloje, nesly se tóny po celé Londře. Pestrou sbírkou hodin Meliadus konkuroval svému švagrovi Taragormovi, Mistrovi Paláce času, k němuž cítil hluboce zakořeněný odpor pro to, že si přivlastnil perverzní a rozmarné city jeho podivínské sestry.

Baron Meliadus se zastavil v půli kroku a vzal ze stolu arch pergamenu. Obsahoval nejčerstvější informace z provincie Köln – z provincie, již Meliadus před necelými dvěma lety exemplárně potrestal. Všechno ukazovalo na to, že zašel příliš daleko, protože syn starého kölnského knížete (jemuž Meliadus osobně vyházal vnitřnosti na dlažbu ústředního náměstí hlavního města) roznítil plameny vzpoury a téměř se mu podařilo porazit granbretanská okupační vojska. Kdyby je okamžitě nepodpořily ornitoptéry vybavené ohňostřily s dalekým dostřelem, mohl by se Köln na nějaký čas od Temného impéria odtrhnout.

Ornitoptéry našťestí armádu mladého knížete porazily a sám kníže byl zajat. Zakrátko měl být převezen do Londry, kde mělo jeho utrpení potěšit granbretanské velmože. V této záležitosti by, konečně, mohl hrabě Brass pomoci dobrou radou. Kölnský kníže totiž dřív, než se vzbouřil, nabídl své služby jako velitel žoldnéřů, byl přijat a dokonale se v granbretanských službách osvědčil. V Nürnbergu a Ulmu získal naprostou důvěru Impéria. Velel tehdy silám, složeným hlavně z vojáků, kteří sloužili jeho otci, a najednou svoje jednotky otočil na

Köln a chtěl provincii dobýt zpět.

Baron Meliadus se zamračil. Mladý kníže dal příklad, další by ho mohli následovat. Ať už se na to díval jak chtěl, mladík se stal hrdinou všech provincií Germánie. Jen vzácně se někdo opovážil tak otevřeně vystoupit proti silám Impéria.

Kdyby jen hrabě Brass souhlasil...

Najednou se baron Meliadus usmál. V hlavě se mu nečekaně zrodil dokonalý plán, který neměl žádné slabiny. Mladý kníže Kölnu by se možná dal využít nejen pro potěšení pairů.

Baron Meliadus odložil pergamen a zatáhl za stuhu zvonku. Do kabinetu vstoupila nahá otrokyně se zružovělým tělem a padla na kolena v očekávání rozkazů (všichni baronovi sloužící byli ženského pohlaví. Nepouštěl do své věže žádné muže, protože se bál zrady).

„Zanesesh zprávu mistrovi vězeňských katakomb,“ přikázal. „Vyřid' mu, že baron Meliadus navštíví vězně Doriana Hawkmoona hned, jak jen bude přivezen.“

„Ano, pane.“ Dívka vstala a vyšla z pokoje, zanechávajíc barona Meliada u okna. Pohlížel na řeku, na rtech mu poletoval takřka neznatelný úšklebek.

Dorian Hawkmoon, zakován do řetězů z pozlaceného železa (což v očích Granbretanců mělo odpovídat jeho postavení), zakopl na lávce, spojující nábreží s palubou bárky, a mžouraje očima oslněnými zapadajícím sluncem se rozhlížel kolem po obrovských, hrozivých věžích Londry. Měl-li by ještě zapotřebí sbírat nějaké důkazy o všeobecném šílenství, spojujícím všechny obyvatele Temného ostrova, shromáždil by je teď bez potíží. V každé architektonické linii, v každém tvaru, v každé barvě bylo cosi nepřirozeného. A přesto – všude bylo cítit přítomnost jakési velké síly, inteligence a cílevědomosti. Není to nic divného, napadlo jej, že při tolika paradoxech je těžké poznat psychologii lidí Temného impéria.

Strážce, oblečený v bílé kůži, na tváři masku lebky z bílého kovu, která byla znamením jeho řádu, jej popostrčil dopředu. Přes poměrně

mírný pohyb se Hawkmoon zapotácel, skoro týden už totiž nejedl. Jeho zmatená mysl už nechápala skutečnost, sotva si uvědomoval vlastní postavení. Od té doby, kdy byl v bitvě u Kölnu zajat, s nikým ani nepromluvil. Většinu času proležel ve tmě podpalubí lodi, čas od času se napil špinavé vody, prosakující mezi prkny. Nebyl oholený, dlouhé plavé vlasy měl spleené a potrhanou košili a kalhoty pokrývala vrstva špíny. Řetězy mu odraly pokožku na krku a zápěstích do krve, bolest ale necítil. Popravdě řečeno, necítil skoro nic, pohyboval se jako náměsíčník a vše viděl jako ve snu.

Udělal dva kroky po nábřeží z křemenů, zapotácel se a padl na jedno koleno. Strážci, kteří najednou vyrostli z obou stran, jej zvedli a odvěkli k černé zdi citadely, tyčící se nad nábřežím. Ve zdi uviděl malá, zavřená dvířka, u nichž stáli vojáci s rubínově červenými maskami, znázorňujícími hlavu svině. O vězení Londry pečoval Řád svině. Strážci si vyměnili několik slov v přísně tajném jazyku svého řádu, pak se jeden z nich rozesmál a aniž by vězni něco řekl, postrčil jej, zatímco druhý otevřel okovaná dvířka.

Uvnitř byla tma. Dveře se za Hawkmoonem zavřely a Dorian na chvíli osaměl. Za okamžik ale v mizivém světle, dopadajícím dalšími otevřenými dveřmi, zahlédl novou masku svině, vyrobenou daleko pečlivěji než ty, které nosili strážci venku. Pak se objevila ještě jedna maska, potom další. Hawkmoona uchopili za ruce a vedli odporně páchnoucí tmou, stále níž a níž, až do dolních pater věžeňských katakomb Temného impéria. Bez jakýchkoli emocí si uvědomil, že jeho život je u konce.

Zaslechl zvuk dalších otevíraných dveří. Vstrčili ho do malé cely, teď uslyšel zvuk dveří zavíraných a zaklapnutí závory.

Vzduch v cele páchl, kamennou podlahu a zdi pokrývala vrstva špíny. Hawkmoon se opřel o zeď a pak se pomalu sesul na podlahu, zavřel oči a jeho mysl se pohroužila do zapomnění. Bylo těžké říci, zda je to mdloba nebo jen spánek.

Ještě před týdnem byl v Kölnu velkým hrdinou, vítězem nad agresory, půvabným mužem s ostrým vtipem, zručným

šermířem. Teď jej, co se také dalo čekat jiného, lidé z Granbretanu změnili ve zvíře – zvíře, které v sobě mělo jen malou chuť k životu. Člověk menšího formátu by se mohl zoufale chytit mizejícího lidství, žít se nenávistí a plánovat útek. Hawkmoon, který ztratil vše, už nechtěl nic.

Je možné, že existovalo něco, co by jej mohlo vytrhnout z této neúčastné lhostejnosti. Kdyby se to podařilo, stal by se určitě jiným člověkem, byl by někdo jiný, než ten, kdo tak zuřivě a odvážně bojoval v bitvě u Kölnu.

Kapitola 2.

Smlouva

Světlo pochodní a odlesky na zvířecích maskách – vysmívající se svině a vrčící vlk, červeň a čern kovu, výsměšné oči, běl diamantů a blankyt safírů. Šelestění těžkých pelerín a šum šeptaného rozhovoru.

Hawkmoon si těžce povzdechl a zavřel oči, pak je opět otevřel, když se kroky přiblížily a naklonil se nad něj vlk, a světlo pochodní dopadlo na jeho tvář. Žár byl nepříjemný. Hawkmoon ale neudělal nic, aby se od něj odvrátil.

Vlk se narovnal a promluvil ke svini:

„Teď nemá smysl s ním mluvit. Nakrm ho a umyj. Pokus se trochu probudit jeho inteligenci.“

Svině s vlkem vyšla a zavřela za sebou dveře. Hawkmoon opět zavřel oči.

Když se probudil, byl ve světle loučí nesen chodbou. Pokoj, kde se ocitli, byl osvětlen lampami. Stála tu postel vystlaná kožešinami a hedvábím, na vyřezávaném stolku čekalo jídlo, ve vaně z nějakého lesklého oranžového kovu byla připravena horká voda, dvě otrokyně čekaly na rozkazy.

Zbavili jej okovů a pak oděvu. Zvedli jej a ponořili do vody. Když otrokyně začaly umývat jeho zubožené tělo, ucítil na kůži bodavou bolest. Pak se objevil muž s břitvou a začal mu stříhat vlasy a holit vousy. Hawkmoon se zahleděl na mozaiku, která zdobila strop, a lhostejně se podřizoval všemu, co s ním dělali. Dovolil, aby ho oblékli do volných, měkkých šatů, hedvábné košile a atlasových kalhot, a pomalu začal pociťovat pohodlí. Ale když byl potom posazen ke stolu a do úst mu vložili ovoce, žaludek se vzbouřil a Hawkmoonem otřásla prudká křeč. Napojili ho tedy jen ochuceným mlékem, položili do postele a ponechali osudu. Pouze

jedna otrokyně střežila u dveří jeho klid.

Uplynulo několik dnů. Hawkmoon začal postupně jíst a začal také vnímat blahobyt, jímž byl obklopen. V pokoji byly knihy a obě otrokyně mu byly plně k dispozici. Neměl ale nejmenší chuť použít ani jedno ani druhé.

Hawkmoonovo vědomí, které po zasetí tak rychle ztratil, se vracelo neobyčejně pomalu a když už se vrátilo, vzpomínky na uplynulý život byly jako sen. Jednoho dne otevřel knihu, ale písmena se mu zdála podivná, ačkoli neměl žádné potíže s jejich přečtením. Prostě jen v nich nenašel žádný smysl, slova a věty, které skládal z písmen, neměly žádný význam, ačkoli držel v rukou výklad jednoho ze svých kdysi oblíbených filosofů. Otřásl se a hodil knihu zpět na stůl. Hned nato k němu přistoupila jedna otrokyně, přitulila se k němu a začala ho hladit po tváři. Dorian ji ale mírně odstrčil, lehl si naznak na postel a složil ruce pod hlavou.

Po delším čase se otázel:

„Proč tu jsem?“

Byla to první slova, která zde řekl.

„Ach, kníže, můj pane, to nevím. Zdá se, že jsi čestným vězněm.“

„Myslím, že je to jen hra, dokud se se mnou granbretanští pánové nezačnou zase bavit,“ prohlásil Hawkmoon nevzrušeně. Jeho hlas byl bezbarvý, ačkoli hluboký, a i jemu se zdálo to, co říkal, podivné. Dívka se zachvěla, když na ni namířil pohled svých věčně do nitra zahleděných očí. Podle přízvuku by půvabná plavovlasá otrokyně měla pocházet ze Skandie.

„Nic nevím, můj pane. Bylo mi jen přikázáno vyhovět ti tak, jak jen budeš chtít.“

Hawkmoon se lehce uklonil a rozhlédl po pokoji.

„Domnívám se, že mě připravují k nějakému představení nebo na mučidla,“ řekl spíš jen pro sebe.

V pokoji nebyla okna, ale podle kvality vzduchu soudě, domníval se Hawkmoon, že je stále ještě pod zemí, pravděpodobně někde ve vězeňských katakombách. Odměřoval běh času pomocí lamp, neboť měl dojem, že jsou plněny jednou denně. Pobýval už v

této komnatě více než dva týdny, když podruhé spatřil vlka, který jej předtím navštívil v cele.

Dveře se neočekávaně otevřely a dovnitř vstoupila vysoká postava od hlavy k patám oděná do černé kůže, s dlouhým mečem s černým jílcem v černé kožené pochvě. Celou hlavu zakrývala černá vlčí maska. Zazněl z ní hluboký, zvučný hlas, který – napůl v bezvědomí – už dříve slyšel.

„Zdá se, že náš vězeň začíná být tělesně i duševně v pořádku.“

Obě otrokyně se uklonily a zmizely. Hawkmoon se zvedl na posteli, kde trávil od té doby, co byl přemístěn do tohoto pokoje, většinu času. Těžce se postavil.

„Dobrá. Jste úplně fit, vévodo z Kölnu?“

„Jo.“ V Hawkmoonově hlasu nebyl žádný podtón. Zív, aniž si toho byl vědom a opět se přesunul na postel.

„Doufám, že mě poznáváš,“ řekl vlk se zřetelnou netrpělivostí v hlase.

„Ne.“

„Nedomýšlíš se, kdo jsem?“

Hawkmoon neodpověděl.

Vlk přešel pokoj a zastavil se u stolu, na němž stála velká křišťálová mísa, naplněná nejrůznějším ovocem. Rukou v rukavici vzal granátové jablko a vlčí maska se naklonila, jako by konala prohlídku.

„Získals už síly, pane?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl Hawkmoon. „Cítím se pohodlně. Všechny moje potřeby jsou uspokojovány, jak si domýšlím, podle tvých rozkazů. Domnívám se, že by ses chtěl se mnou nějak pobavit.“

„Nezdá se mi, že by tě to příliš znepokojovalo.“

Hawkmoon pokrčil rameny.

„Může to být případně konec.“

„Může to ale také trvat celý život. My v Granbretanu máme fantazii.“

„Celý život – to není zase tak dlouho.“

„Náhodou jsem zvažoval možnost, jak tě ušetřit utrpení,“ prohlásil vlk a přehazoval si ovoce z jedné ruky do druhé.

Hawkmoonova tvář neprozrazovala žádné pocity.

„Jsi příliš uzavřený, můj drahý kníže,“ pokračoval vlk. „Je to podivné, jsi naživu jen díky rozmaru tvých nepřátel, stejných nepřátel, kteří ti tak krutě zavraždili otce.“

Hawkmoon se zamračil, jako kdyby si na něco nezřetelně vzpomínal.

„Vzpomínám si,“ řekl nerozhodně. „Můj otec. Starý kníže.“

Vlk hodil granátové jablko na podlahu, stáhl si masku, a odkryl tak hezkou, černým vousem lemovanou tvář.

„To já jsem ho zabil, já, baron Meliadus z Kroidenu.“ Na plných rtech se objevil vyzývavý úsměv.

„Baron Meliadus...? Ty jsi ho zabil?“

„Můj milý pane, tvoje lidství zmizelo,“ zabručel baron Meliadus. „Nebo se mě snažíš přechytračit a doufáš, že se ti povede opět nás zradit?“

Hawkmoon našpulil rty.

„Jsem unavený,“ odpověděl.

Meliadovy oči prozrazovaly zmatek hraničící se vztekem.

„Zabil jsem tvého otce!“

„To jsi už říkal.“

„Dobře.“ Meliadus, celý zmatený, se otočil a vykročil ke dveřím, na okamžik se ale ještě zastavil a obrátil na Hawkmoona. „O tom jsem s tebou ale mluvit nechtěl. Přesto se mi zdá divné, že ke mně neprojevuješ žádnou nenávist ani nehoříš touhou po pomstě.“

Hawkmoon byl příliš unaven a toužil jen po tom, aby ho Meliadus nechal na pokoji. Nepřirozené, takřka hysterické chování jeho věznitele ho rozčilovalo stejně jako komáří bzučení, které přivádí k zuřivosti usínajícího člověka.

„Nic necítím,“ odpověděl Hawkmoon, doufaje, že to vetřelce uspokojí.

„Jsi naprosto bezduchý!“ vykřikl Meliadus vztekle. „Úplně! Porážka a zajetí tě zlomilo!“

„To je možné. Jsem unavený...”

„Přišel jsem ti navrhnout, aby ses vrátil do své země,” pokračoval Meliadus. „Naprosto autonomní postavení v rámci Impéria. Je to mnohem více, než jsme kdy nabídli kterékoli dobyté provincii.”

Na Hawkmoonově tváři se objevil jen letmý náznak údivu.

„Proč?” otázal se.

„Chtěli bychom s tebou uzavřít smlouvu. Oboustranně výhodnou. Potřebujeme tak vychytralého člověka, který tak dobře zná vojenské řemeslo, jako jsi ty...” Baron se pochybovačně zamračil. „Jakým ses zdál být. Potřebujeme někoho, komu budou věřit ti, kdo nevěří Granbretanu.”

Meliadus chtěl smlouvu navrhnout úplně jinak, ale ten Hawkmoonův podivný nedostatek jakýchkoli emocí jej naprosto vyvedl z rovnováhy.

„Chtěli bychom, abys pro nás něco udělal. Na oplátku – tvá země.”

„Domů bych se vrátit chtěl,” přikývl Hawkmoon. „Louky mého dětství...” usmál se svým vzpomínkám.

Otřesen rozsahem toho, co špatně pochopil jako sentimentalitu, baron Meliadus téměř vyprskl.

„Co budeš dělat po návratu, zda vít věnečky nebo stavět hrady, to nás nezajímá. Vrátiš se ale jen tenkrát, splníš-li přesně svůj úkol.”

Hawkmoonovy oči se zvedly k Meliadovi.

„Domníváš se, pane, že jsem přišel o rozum?”

„Tím si nejsem jist. Doufám, že se o tom přesvědčím. Naši kouzelníci-vědci provedou příslušné testy...”

„Jsem zdrav, barone. Snad zdravější než kdykoli dříve. Z mé strany se nemáš čeho obávat.”

Baron Meliadus obrátil oči v sloup.

„U kouzelné hůlky, copak ho nic nedokáže přesvědčit?” zabručel a otevřel dveře. „Kníže kölnský, dozvíme se o tobě všechno. Pošlu pro tebe ještě dnes!”

Po Meliadově odchodu si Hawkmoon lehl co nejpohodlněji.

Rozhovor z jeho paměti rychle zmizel a stal se jen mlhavou vzpomínkou, když asi za dvě hodiny do pokoje vkročili dva strážci v maskách sviní a vyzvali jej, aby je následoval.

Vedli jej mnoha chodbami, které stále stoupaly, až se nakonec zastavili před velikými železnými vraty. Jeden strážce na ně zabušil rukojetí ohňostřílu a vrata se otevřela. Vyrázil z nich svěží vzduch a slunečné světlo. Venku čekal oddíl strážců v purpurových zbrojích a plášťích, s purpurovými maskami Řádu býka, zakrývajících tváře. Strážci jim Hawkmoona předali a když se rychle rozhlédl, zjistil, že stojí na rozlehlém nádvoří, porostlém až na šterkovou cestičku pečlivě přistřiženou trávou. Po druhé straně trávníku se tyčila vysoká zeď, v níž zahlédl úzkou branku. Na zdi hlídali strážci z Řádu svině. Za zdí se rýsovaly ponuré věže města.

Hawkmoon byl veden stezkou k brance, pak ven, do úzké uličky, kde čekal bohatě zdobený ebenový kočár tvaru dvouhlavého koně. V doprovodu dvou mlčících strážců nasedl a pak vyjeli. Škvírou mezi záclonami viděl věže. Slunce právě zapadalo a město se nořilo do šera.

Kočár konečně zastavil. Hawkmoon se nechal bez protestů vytáhnout z povozu a okamžitě poznal, že byl přivezen do paláce Krále-Imperátora Huona.

Palác se zvedal, patro za patrem, až do nebes, oči jej ani nestačily obsáhnout. Střežily jej čtyři velké věže, odrážející s nebývalou září tmavězlaté sluneční světlo. Zdi paláce byly zdobeny reliéfy, které zpodobňovaly prapodivné rituály, bitevní scény, slavné epizody z dlouhých dějin Granbretanu, chrliče, figurky, abstraktní tvary – což dohromady tvořilo groteskní a fantaskní strukturu, tvořenou po celá staletí. Budova byla postavena ze všech možných stavebních materiálů, natřených tak, že zářila smíšeninou tolika odstínů, že snad vyčerpaly celé barevné spektrum. V použití barev ale neexistoval žádný řád, nebyl vidět žádný pokus o sladění nebo kontrast odstínů. Jedna barva hraničila s druhou a všechny bodaly do očí a napadaly mozek. Byl to palác šílencův a překonával obludností všechny ostatní budovy města.

U palácové brány čekali na Hawkmoona další strážci. Nosili masky Řádu kudlanky – k němuž náležel i král Huon. Nápaditě vyrobené masky, posázené drahokamy, byly zdobeny tykadly z platinového drátu a namísto očí zářily trsy dvaceti nebo i více drahokamů nejrůznějšího druhu. Tito lidé měli dlouhé ruce a nohy, jejich těla byla pokryta brněními tvaru hmyzu, obarvenými černě, zlatě a zeleně. Když mezi sebou rozmlouvali svým tajným jazykem, zaznívaly v něm šelesty a bzučení zrozené v hmyzí říši.

Poprvé se Hawkmoon cítil nesvůj, když jej strážci vedli nižšími patry paláce, jejichž kovové stěny temně šarlatové barvy odrážely znetvořené podoby procházejících lidí.

Konečně vkročili do obrovské haly s vysokým klenutým stropem, žilkovanými jakoby mramorovými zdmi pokrytými bílou, zelenou a růžovou barvou. Ty žilky se ale neustále hýbaly a třáslly, což působilo dojmem, že se délka a šířka stěn i stropu neustále mění.

Podlaha haly, dobře čtyři sta metrů dlouhá a téměř stejně široká, byla v pravidelných rozestupech zaplněna zařízeními, která Hawkmoon považoval za jakési stroje, i když vůbec nechápal jejich funkci. Stejně jako vše, co od příchodu do Londry viděl, měly i stroje fantastické, zdobné tvary a byly vyrobeny z drahých kovů a polodrahokamů. Byly vybaveny částmi, jaké dosud nikdy neviděl. Většina těch zařízení pracovala – zapisovala, počítala, měřila. Obsluhovali je lidé v hadích maskách Řádu hada, jehož členy byli výlučně kouzelníci a vědci, sloužící Králi-Imperátorovi. Oblečené měli zacákané peleríny s kapucemi napůl nasazenými na hlavách.

Hlavním průchodem kráčela proti Hawkmoonovi nějaká osoba, která pohybem ruky odeslala strážce pryč.

Hawkmoon si řekl, že to musí být nějaká důležitější osobnost řádu, jelikož její maska byla mnohem bohatěji zdobená než ostatní. Podle postoje a chování by to mohl být i sám Velký konstábl.

„Bud vítán, milý kníže.“

Hawkmoon odpověděl zdvořilou úklonou, jelikož ani zážitky

poslední doby nedokázaly zrušit hluboce vštípené reakce.

„Jsem baron Kalan z Vittalu, Hlavní vědec Krále-Imperátora. Jak mi bylo oznámeno, budeš den či dva mým hostem. Zvu tě tedy do svých komnat a laboratoří.“

„Děkuji. Jaké se mnou máte plány?“ otázal se zamyšlený Hawkmoon.

„Především doufám, že spolu poobědváme.“

Zdvořilý baron Kalan pustil Hawkmoona napřed. Prošli spolu halou po celé délce, míjeli přitom mnoho prapodivných konstrukcí, až se ocitli před dveřmi, vedoucími bezpochyby do baronových soukromých pokojů. Bylo už prostřeno k obědu. Jídlo bylo poměrně prosté, přímo v protikladu s tím, co bylo Hawkmoonovi servírováno během posledních dvou týdnů, ale dokonale připravené a velice chutné. Když dojedli, nalil jim baron Kalan, který si už předtím sňal masku, oběma vína. Odhalil bledou tvář muže středního věku s bílými vousy a prořídlymi vlasy.

Hawkmoon okusil víno. Bylo výtečné.

„To víno je můj vlastní vynález,“ prohlásil Kalan s afektovaným úsměvem.

„Je nezvyklé,“ přiznal Hawkmoon. „Z jakého ovoce...?“

„Ne z ovoce, ale z obilí. Poněkud odlišný proces.“

„Silné.“

„Silnější než většina jiných vín,“ souhlasil baron. „A teď, kníže, jistě je ti známo, že jsem pověřen prozkoumat tvé duševní zdraví, ohodnotit tvůj temperament a rozhodnout, zda jsi správným člověkem, vhodným ke službě Jeho veličenstva Krále-Imperátora Huona.“

„Myslím, že mi to říkal baron Meliadus.“ Hawkmoon se nevýrazně usmál. „Budu se moci seznámit s výsledky těchto zajímavých testů?“

„Hm...“ baron Kalan na Hawkmoona pozorně pohlédl. „Asi už chápu, proč jsem byl požádán o provedení testů. Musím přiznat, že se vyjadřuješ velice věcně.“

„Děkuji.“ Hawkmoon pod vlivem podivného vína začal opět nacházet něco ze své staré ironie.

Baron Kalan si třel dlaní tvář a na chvíli se suše, skoro neslyšitelně rozkašlal. Od okamžiku, kdy odkryl tvář, byl poněkud rozrušen. Hawkmoon se už přesvědčil, že Granbretanci se rádi skrývají pod maskou, Kalan teď sáhl pro svou výstřední hadí masku a nasadil si ji na hlavu. Přestože Hawkmoon už slyšel, že mít tvář skrytu za maskou v přítomnosti urozeného hosta je v Granbretanu považováno za porušení etiky, snažil se nijak neprojevit údiv nad baronovým chováním.

„Ach, můj drahý kníže,“ ozval se zpod masky šepot. „Nebyl jsem to já, kdo byl určen, aby rozhodoval o tvém duševním stavu? Jsou lidé, kteří nás, Granbretance, považují za blázny...“

„Kdeže...“

„Je to pravda. Lidé omezení, kteří nedokáží poznat ten velký plán, nejsou přesvědčeni o ušlechtilých cílech naší obrovské křížové výpravy. Chápeš, to oni neustále opakují, že my jsme šílenci. Cha, cha, cha!“ Baron Kalan vstal. „Teď bych byl rád, kdybys mě mohl následovat. Zahájíme vstupní testy.“

Prošli opět halou se stroji a vešli do další, ne o mnoho menší. Stejně tmavé zdi pulzovaly jakousi energií, jež pomalu měnila jejich lesk od fialové k černé barvě. V celé hale stál uprostřed pouze jeden přístroj v lesklém modrém a červeném plášti, opatřený projektory, táhly a nástavbami s velkým, zvonovitým objektem, visícím z mřížové konstrukce, jež byla integrální částí přístroje. Z jedné strany bylo vidět ovládací pult, obsluhovaný tuctem mužů v maskách Řádu hada. Na maskách se matně odráželo světlo pulzující zdi. Hala zvučela hlukem vydávaným přístrojem – tichým řinčením, pískotem a opakovaným sykotem, připomínajícím dech vzteklé bestie.

„To je náš mentální stroj,“ prohlásil baron Kalan hrdě. „Zde budou provedeny tvé testy.“

„Je to velké,“ řekl Hawkmoon, když přistoupil blíž.

„Jeden z největších. Musí být takový, aby mohl provést

komplexní hodnocení. Je to výsledek *vědecké* magie, můj drahý kníže, a nemá nic společného s přechodnými zakletími a popěvkami, s jakými se můžeme setkat na pevnině. Právě věda rozhoduje o naší převaze nad zaostalými národy.“

Tak, jak odcházel vliv vypitého vína, stával se Hawkmoon stejným člověkem, jakým byl ve vězeňských katakombách. Lhostejnost a letargie rychle sílila a když ho odvedli k velikému zvonu a pak na něj spustili kalich, neprojevoval ani údiv, ani zvědavost.

Nakonec jej zvon úplně zakryl a měkké stěny přístroje těsně přilehly k jeho tělu. Bylo to nepříjemné a přilnavé a vzbuzovalo to pocit hnusu, alespoň Doriana Hawkmoona, který bojoval v bitvě u Kölnu, by to mělo zhnusit, nový Hawkmoon ale cítil jen jistou netrpělivost a nepohodlí. Ucítit podivné mravenčení v hlavě, jako kdyby do jeho hlavy pronikaly tenoučké drátky a sondovaly jeho mozek. Objevily se halucinace. Viděl oceány zářivých barev, znetvořené tváře, budovy a rostliny v nepřirozené perspektivě. Více než sto let se shora sypaly drahokamy a pak se jeho očima přehnaly temné vichřice, rozdělily se a přenechaly své místo oceánům – zamrzlým a zároveň mohutně zvlněným, nekonečně sympatickým a dobrým bytostem a podivuhodně lidským ženám. S těmito vizemi se spojily živé vzpomínky na dětství a další osudy až do okamžiku, kdy byl předán moci tohoto přístroje. Vzpomínka za vzpomínkou se skládaly do mozaiky, až se mu ukázal obraz celého jeho života. Pořád ale necítil žádné emoce, jen vzpomínky na emoce, jichž byl kdysi plný. Konečně se stěny odtáhly a zvon se začal zvedat nahoru. Hawkmoon stál lhostejně, měl pocit, že se účastnil pokusu na jiném člověku.

Kalan tam byl, uchopil jej za ruku a odtáhl od mentálního stroje.

„Vstupní testy ukazují, milý kníže, že máš nadprůměrnou psychickou kondici. Přečetli-li jsme ukazatele správně. Mentální stroj nám za několik hodin předá podrobnou zprávu. Teď si musíš odpočinout a zítra ráno budeme pokračovat.“

Druhý den byl Hawkmoon opět předán mentálnímu stroji, teď

ale ležel natažen v jeho vnitřnostech, hleděl nahoru a před jeho očima běžely výjevy – stejné, které byly předtím vyvolány z jeho vzpomínek, teď ale byly promítány na obrazovku. Hawkmoonova tvář během bádání neprojevovala takřka žádné pocity. Byl podroben řadě halucinací, v nichž byl postaven do neobyčejně nebezpečných situací. Jednou jej napadl velký oceánský racek, jindy na něj padala lavina, pak zase stál proti třem šermířům nebo musel skočit ze třetího patra budovy, aby neuhořel. Pokaždé projevil velikou odvahu a zručnost, i když nereagoval automaticky a neprojevil ani nejmenší známku strachu. Byl podroben mnoha podobným testům a pokaždé jimi prošel hladce, aniž by projevil náznak emocí. Dokonce i když jej stroj nutil ke smíchu nebo pláči, když v něm vyvolával nenávist nebo lásku, měly jeho reakce čistě fyziologický charakter.

Konečně byl ze stroje osvobozen a stanul před hadí maskou barona Kalana.

„Zdá se mi, že jsi, v jistém slova smyslu, až *příliš* duševně zdravý, milý kníže,“ zašeptal baron. „Je to paradox, že? Ano, příliš zdravý. Chováš se tak, jako kdyby nějaká část tvého mozku vůbec neexistovala nebo byla od celku oddělena. V každém případě mohu baronovi říci jen tolik, že se v zásadě přesně hodíš pro jeho cíle, i když jen tak dlouho, jak dlouho budou používány příslušné záruky opatrnosti.“

„A jaký je ten jeho cíl?“ otázal se Hawkmoon bez nějakého zvláštního zájmu.

„To ti musí říci sám.“

Zanedlouho se pak baron Kalan rozloučil s Hawkmoonem, jehož dva strážci z Řádu kudlanky odvedli zpátky bludištěm chodeb. Po delší cestě dorazili ke dveřím z leštěného stříbra, ty se otevřely a ukázaly skromně zařízený pokoj, který byl celý, i s podlahou a stropem, pokryt zrcadly. Výjimku tvořilo jen balkónové okno v protilehlé zdi, v němž bylo vidět panoráma města. U okna stála postava v černé vlčí masce. Mohl to být jen baron Meliadus.

Baron se otočil a pohybem ruky přikázal strážím odejít, pak potáhl za šňůru a shora spadly závěsy, které zakryly zrcadlové

stěny. Hawkmoon mohl dál sledovat svůj obraz, jen když pohlédl ke stropu nebo na podlahu. Raději se ale díval na obrázek v okně.

Město tonulo v husté mlze; srážela se do oblaků kolem věží a klesala na řeku. Přicházel večer, slunce už bylo skoro skryto za obzorem a věže vypadaly jako prapodivné, nepřírozené skalní útvary, vystupující nad hladinu jakéhosi prvotního moře. Nebylo by nic překvapivého, kdyby se odtamtud najednou vynořil obrovský plaz a přiložil oko ke špinavému a mokrému oknu.

Po zakrytí zrcadel se v pokoji zřetelně zatmělo, protože zde nebyl žádný zdroj světla. Baron ještě pořád stál u okna, něco si bručel pod nos a Hawkmoona si ani nevšiml.

Někde daleko ve městě se ozvala zkreslená ozvěna výkřiku, rychle ale dozněla. Baron Meliadus zvedl vlčí masku a pozorně prohlédl na Hawkmoona, ačkoli jej teď mohl jen sotva dobře vidět.

„Přístup k oknu, pane,“ řekl.

Hawkmoon vykročil kupředu, jednou nebo dvakrát uklouzl na kobercích, částečně pokrývajících zrcadlovou podlahu.

„Nuže,“ ozval se Meliadus. „Mluvil jsem s baronem Kalanem, který mi podal záhadné hlášení o psychice, která se dá jen velice nesnadno vysvětlit. Jak se vyjádřil, vypadá to, že jedna její část nefunguje. Proč? Trápení? Pokoření? Strach? Takové komplikace jsem neočekával. Chtěl jsem s tebou uzavřít dohodu jako člověk s člověkem, chtěl jsem ti něco nabídnout, něco, po čem toužíš, a výměnou za to po tobě něco chtít. A i když nevím, proč bych měl svou nabídku stáhnout, nevím teď, jak na to. Byl bys, milý kníže, ochoten pouvažovat nad naší dohodou?“

„Co nabízíš?“ Hawkmoon se díval nad baronovým ramenem z okna na tmavnoucí oblohu.

„Slyšels o tom starém hrdinovi, hraběti Brassoovi?“

„Jistě.“

„Je teď Lordem kancléřem, protektorem provincie Kamarg.“

„Slyšel jsem o tom.“

„Je velice neoblomný, staví se proti vůli Krále-Imperátora a znevažuje Granbretan. Chtěli bychom využít jeho moudrost. Jediný

způsob, jak toho dosáhnout, je unést jeho dceru a převézt ji do Granbretanu jako rukojmí. Samozřejmě, že nebude důvěřovat žádnému našemu vyslanci ani komukoli cizímu, musel ale slyšet o tvých kouscích v bitvě u Kölnu a bezpochyby s tebou sympatizuje. Kdybys se vydal do Kamargu a hledal tam úkryt před granbretanským impériem, určitě by tě přijal. Pro tak důvtipného člověka, jako jsi ty, by určitě nebyl žádný problém zvolit správný okamžik, dívku unést a přivést ji sem k nám. Mimo hranice Kamargu bychom ti, samozřejmě, mohli zajistit jakoukoli pomoc. A Kamarg není velký, uprchneš snadno.“

„To po mně chceš jen tohle?“

„Ano. Za to dostaneš zpět své panství a budeš si tam moci dělat, co se ti zlíbí, samozřejmě, dokud nějak nevystoupíš proti Temnému impériu, ať slovem nebo činem.“

„Mí lidé pod granbretanskou vládou trpí,“ prohlásil Hawkmoon nečekaně, jako kdyby jej osvítilo. V jeho hlase nebyl ani náznak emocí, hovořil spíše jako někdo, kdo zkoumá abstraktní otázky morálky. „Bude pro ně dobré, když se opět ujmu vlády.“

„Hm!“ pousmál se baron Meliadus. „Takže se ti tato dohoda zdá být smysluplná?“

„Jistě, i když nevěřím, že byste slib dodrželi.“

„Proč? Pro nás bude výhodné, ujme-li se vlády v zemi, kde máme potíže, někdo, komu tamější obyvatelé věří a komu také budeme moci věřit my.“

„Vydám se do Kamargu a vypovím tam svou verzi toho, co se stalo. Pak unesu dívku a dovezu ji do Granbretanu.“ Hawkmoon si povzdychl a pohlédl na barona Meliada. „Proč ne?“

Zmaten Hawkmoonovým zvláštním chováním a nevyklý na rozhovory s lidmi podobného druhu, Meliadus se zamračil.

„Nemůžeme si být naprosto jisti tím, že když tě pustíme, nedopomůžeme ti k nějaké zradě. I když je náš mentální stroj neomylný a přesně testuje všechny vlastnosti. Nemůžeme vyloučit, že jsi nepoužil nějakou tajemnou magii a nepodvedls ho.“

„V magii se nevyznám.“

„Věřím... skoro...“ Meliadův hlas zněl klidněji. „Nemusíme se ničeho bát. Máme dokonalou pojistku, která ti zabrání jakkoli zradit. Pojistku, která tě k nám buď opět přivede, nebo tě usmrtí, budou-li důvody pro to, abychom ti nevěřili. Přístroj nedávno postavil baron Kalan, ačkoli připouštím, že to není úplně původní nápad. Říká se tomu Černý drahokam. Zítra ho dostaneš. Tuto noc strávíš v paláci, v komnatách, které jsou pro tebe už připraveny. Než odejdeš, budeš mít čest být představen Jeho veličenstvu Králi-Imperátorovi. Nemnohý cizinec byl takto poctěn.“

Meliadus domluvil, zavolal strážce skryté v hmyzích maskách a přikázal jim doprovodit Hawkmoona do jeho komnat.

Kapitola 3.

Černý drahokam

Druhého dne ráno byl Hawkmoon opět odveden k baronu Kalanovi. Měl dojem, že se hadí maska cynicky zkřivila, jako by se mu vysmívala. Baron s ním skoro ani nemluvil, když jej doprovázel řadou pokojů a chodeb, až nakonec stanuli před hladkými ocelovými dveřmi. Když se otevřely, objevily se druhé dveře, za nimi ještě třetí. Nakonec se ocitli v nevelkém, slabě osvětleném pokojíku se zdmi z bílého kovu. Stál tam neobyčejně krásný stroj. Takřka celý byl zahalen do pruhů jemné červené, zlaté a stříbrné látky, jejíž konce, laskající Hawkmoonovu tvář, vydávaly teplo lidské pokožky. Z tkaniny, pohybující se jakoby vánkem, zaznívaly tiché tóny hudby.

„Vypadá jako živý,“ promluvil Hawkmoon.

„Protože také živý je,“ zašeptal baron Kalan s hrdostí v hlase. „Je živý.“

„To je nějaké zvíře?“

„Ne. Je to plod magie. Sám ani dobře nevím, co to opravdu je. Stavěl jsem ho podle návodu v knize kouzel, kterou jsem před mnoha lety koupil od obyvatel Východu. Je to stroj Černého drahokamu. Ano, již brzy se s ním seznámíš blíže, drahý kníže.“

Hawkmoon pocítil někde v hloubi duše náhlý záchvat paniky, nedovolil ale, aby tento pocit ovládl jeho mysl. Poddal se laskání rudých, zlatých a stříbrných pruhů látky.

„To nestačí,“ řekl Kalan. „Naprosto to nestačí. Musí vytvořit Drahokam. Běž blíž, drahý kníže. Vstup do něj. Ujist'uji tě, že neucítíš žádnou bolest. Musí vytvořit Černý drahokam.“

Hawkmoon barona poslechl, obklopilo ho šumění látky a něžný zpěv. Zakrátko se mu z těch zvuků a ze sítě rudých, zlatých a stříbrných skvrn míhajících se mu před očima začala točit hlava. Stroj Černého drahokamu jej laskal a jakoby do něj vstupoval, tvoře

s ním společné bytí. Povzdechl si, ale jeho hlas zazněl hudbou látky, pohnul se, ale jeho končetiny byly již jen hebkými pruhy mušelínu.

Uvnitř hlavy mu narůstal tlak, ale tělo pociťovalo příjemné teplo a pohodlí. Vznášel se, jako by byl zbaven těla, a dokonale ztratil pocit ubíhajícího času, věděl ale, že stroj tvoří něco z jeho tkáně, vytváří cosi tvrdého a pevného uprostřed jeho čela, až najednou měl pocit, že mu narostlo třetí oko a on získal možnost vidět svět naprosto jinak. Všechno to najednou zmizelo a opět stál před baronem Kalanem, který sňal masku, aby si ho mohl lépe prohlédnout.

Hawkmoon najednou ucítil ostrou bolest v hlavě, za chvíli ale pominula. Ohlédl se na stroj – barvy pohasly a pruhy látky vypadaly mnohem kratší. Zvedl ruku k čelu a s hrůzou zjistil, že tam má něco, co tam předtím nebylo. Bylo to tvrdé a slizké a bylo to částí jeho těla. Otřásl se.

Baron Kalan si jej neklidně prohlížel.

„Nezbláznil ses z toho, že ne? Byl jsem si jist úspěchem. Nezbláznil ses?“

„Nezbláznil jsem se,“ odpověděl Hawkmoon. „Mám ale dojem, že začínám mít strach.“

„Na ten drahokam si zvykneš.“

„To mám v hlavě? Drahokam?“

„Ano. Černý drahokam. Počkej,“ Kalan se otočil, odtáhl závěs ze šarlatového aksamitu a odkryl skoro metr dlouhý ovál z mléčného křemíku. Na jeho povrchu se začal pomalu utvářet obraz. Hawkmoon uviděl nekonečnou řadu zmenšujících se odrazů do oválu zahleděného Kalana. Obrazovka ukazovala přesně to, na co se Hawkmoon díval. Když poněkud pootočil hlavu, obraz se okamžitě přemístil příslušným směrem.

„Funguje to, vidíš?“ zabručel Kalan spokojeně. „Všechno, co vidíš, vidí i Drahokam. Ať už se vydáš, kam budeš chtít, budeme vědět o každém a o všem, co se ti dostane před oči.“

Hawkmoon chtěl něco říci, nedokázal ale vyslovit ani hlásku. Měl pocit, že mu hrdlo ucpal tvrdý roubík a plíce tiskne ocelová obruč. Opět se dotkl teplého Drahokamu, tak velmi na dotek

připomínajícího tkáň těla a zároveň i něco naprosto cizího.

„Co jste to se mnou udělali?“ dostal ze sebe nakonec jako vždy bezbarvým hlasem.

„Prostě jsme si zajistili tvou loajalitu,“ zachechtal se Kalan. „Byla ti transplantována část života stroje. Bude-li třeba, dokážeme přenést do Drahokamu celý život stroje a pak...“

Hawkmoon natáhl ztuhlou ruku a dotkl se baronovy paže.

„Copak?“

„Sežere ti mozek, kníže kölnský, sežere ho.“

Baron Meliadus spěchal lesklými chodbami paláce za Dorianem Hawkmoonem. Kníže měl teď u boku kord a oděn byl do zbroje a kroužkové košile, velice připomínající tu, kterou nosil za bitvy u Kölnu. Myslel ale neustále jen na Drahokam, tkvící v jeho čele, a nedokázal se soustředit na nic jiného. Chodba se zakrátko rozšířila do širé ulice, u zdi stály řady strážců v maskách Řádu kudlanky. Konečně se před nimi objevila mohutná vrata, vykládaná barevnou mozaikou z nesčíslných drahokamů.

„Trůnní sál,“ zašeptal baron. „Teď tě přijme sám Král-Imperátor.“

Dveře se pomalu otevřely a objevil se přepych trůnního sálu. Nádhera a rozmařilost Hawkmoona málem oslepily. Sín byla plná světla a hudby. Z tuctu galérií, zvedajících se až ke kopulovité klenbě, visely barevné standarty granbretanských šlechtických rodů. Podél zdí a galérií stáli vojáci Řádu kudlanky s ohňostřily, oděni ve zbroji v nejrůznějších odstínech černé, zelené a zlaté barvy. Za jejich zády se tlačili dvořané, vzbuzující úžas nádhernými oděvy a nejúžasnějšími maskami. Všechny oči se zvědavě otočily na Doriana Hawkmoona a barona Meliada.

Zdálo se, že řady vojáků pokračují až do nekonečna. Někde na konci sálu, skoro na hranici viditelnosti, viselo něco, co Hawkmoon zpočátku nedokázal rozeznat. Zamračil se.

„Trůnní koule,“ zašeptal Meliadus. „Dělej teď přesně to, co já,“ a pomalu vykročil.

Zdi trůnní síně zářily zeleně a purpurově, i když je zastíňovala pestrá spousta barevných praporců, oděvů, zbrojí a ušlechtilých kamenů, jimiž se ozdobili dvořané.

Hawkmoon upřel zrak na kouli.

Hawkmoon a Meliadus, kteří v obrovském sále připomínali dva trpaslíky, vykročili pravidelným krokem k trůnu. Trubači na galeriích po obou stranách zaduli fanfáry.

Když už byl Hawkmoon konečně schopen rozeznat na trůnní kouli podrobnosti, velice se podívil. Byla naplněna mléčně bílým fluidem, které se líně až hypnoticky vlnilo. Čas od času se ve fluidu utvořil měnivý shluk světla, postupně mizel, aby se pak opět objevil. Uvnitř tohoto fluida, které Hawkmoonovi připomínalo zárodek, se vznášel neuvěřitelně starý muž s tváří zbrázděnou vráskami, bezvládnýma rukama a nohama a neproporciálně velkou hlavou. Z tváře vyhlížely bystré a zlé oči.

Podle Meliadova příkladu Hawkmoon před oním stvořením poklekl.

„Vstaňte,“ ozvalo se. Hawkmoon s údivem poznal, že hlas přišel z koule. Byl to mladý hlas muže v rozkvětu – zvukný, melodický a znělý. Věžňovou hlavou prolétla otázka, z kterého mladého hrdla byl onen hlas vyrván.

„Králi-Imperátore, představuji ti Doriana Hawkmoona, knížete kölnského, jehož jsme si zvolili pro splnění zvláštního úkolu. Jistě si, můj pane, vzpomínáš,“ baron Meliadus se uklonil. „Vyprávěl jsem ti o mém plánu...“

„Oceňujeme tvou snahu i nápaditost, s jakou se nám snažíš zajistit služby onoho hraběte Brasse,“ ozval se opět zvukný hlas. „Věříme, že tvůj úsudek je v této věci přesný, barone Meliade.“

„Věříš mi právem, Veličenstvo, znáš mé dosavadní skutky,“ odvětil Meliadus a opět se hluboko uklonil.

„Byl kníže kölnský upozorněn na nevyhnutelný trest, nebude-li nám věrně sloužit?“ otázal se mladistvý hlas pohrdavě. „Bylo

mu řečeno, že ho můžeme zničit, kdykoli se nám zamane, ať už bude kdekoli?“

Meliadus se udeřil do prsou.

„Ano, byl upozorněn, mocný Králi-Imperátore.“

„Oznámils mu,“ pokračoval hlas láskyplně, „že Drahokam vidí vše, co vidí on, a ukazuje nám to v komnatě stroje Černého drahokamu?“

„Jistě, vážený monarcho.“

„A vysvětlils mu přesně, že dokážeme poznat jakýkoli náznak zrady a při nejmenším podezření (což dokážeme okamžitě odhalit, budeme-li sledovat jeho očima tváře lidí, s nimiž se bude stýkat), předáme Drahokamu celou jeho životní sílu? Že vyšleme veškerou energii kamene k jeho lidskému bratru? Řekls mu, barone Meliade, že onen Drahokam, ovládající celý jeho život, mu prožere mozek, pohltí vědomí a změní ho v uslintané, nemyslící zvíře?“

„Jistě, Velký imperátore, byl na to upozorněn.“

Stvoření v kouli se zasmálo.

„Mám-li soudit podle toho, jak se tváří, není pro něj hrozba ztráty vědomí ničím strašným. Jsi si jist, že nepodlehl vlivu životní energie Černého drahokamu?“

„Tvůj dojem je způsoben jeho povahou, Nesmrtelný vládce.“

Bystré oči se zavrtaly do Dorianovy tváře a z prastarého hrdla vyšel zvučný, ironický hlas.

„Uzavřels smlouvu s nesmrtelným Králem-Imperátorem Granbretanu, kníže kölnský. Jen díky naší velkomyslnosti je možná taková smlouva s, buď jak buď, naším otrokem. Za to nám musíš sloužit co nejvěrněji, musíš si být vědom, že tvým údělem je být částí osudu nejmocnější rasy, jaká se kdy na této planetě zrodila. Naší vůlí je vládnout pomocí vševědoucího intelektu a všemocné síly celé Zemi a zakrátko se již naše vůle stane zákonem. Všichni, kdo dopomohou dosáhnout tohoto ušlechtilého cíle, obdrží naši odměnu. Běž tedy, kníže, snaž se zasloužit si onu odměnu.“

Vysušená hlava se odvrátila, z úst se vysunul jazyk a dotkl se malého drahokamu, zavěšeného poblíž stěny trůnní koule. Vnitřek

koule ztmavla a na okamžik se objevila celá embryonální postava Krále-Imperátora, posledního, nesmrtelného potomka dynastie, založené před více než třemi tisíci lety.

„A nezapomínej na moc Černého drahokamu,“ ozval se naposled mladistvý hlas a pak se koule změnila v neproniknutelnou, masivní, kulatou čern.

Audience skončila. Meliadus a Hawkmoon se s úklonami vzdálili o několik kroků zpět, pak se otočili a spěchali ke dveřím sálu. Tato audience způsobila něco, co ani baron, ani jeho vládce nezamýšleli. V Hawkmoonově proměněné mysli, v jejích nejhlubších zákoutích, se začínal rodit pocit hnusu. Nebyl způsoben Černým drahokamem, zasazeným v jeho hlavě, ale něčím mnohem méně hmatatelným.

Je možné, že onen pocit byl prvním projevem probouzejícího se lidství knížete Hawkmoona. Je možné, že to znamenalo zrození nové, naprosto odlišné mysli. A je také možné, že to byl následek působení Kouzelné hůlky.

Kapitola 4.

Cesta do hradu Brass

Dorian Hawkmoon se vrátil zpět do svého původního bytu ve věžeňských katakombách a čekal tam dva dny, než se objevil baron Meliadus. Přinesl s sebou oblek z černé kůže, boty a rukavice, těžký černý plášť s kapucí, široký meč se stříbrným jílcem v černé kožené pochvě, zdobené jednoduchým stříbrným ornamentem, a spolu s tím i černou přilbu spojenou s maskou, zobrazující vlka s vyceněnými tesáky. Oděv i zbraně určité navrhoval sám baron Meliades.

„Tvoje vyprávění o útěku na hrad Brass bude velice prosté,“ začal baron Meliadus. „Uvěznil jsem tě, ale podařilo se ti, s pomocí sluhy, mě otrávit a získat můj oděv. V tomto převleku ses dokázal dostat z Granbretanu a proniknout všemi provinciemi, které ovládáme, dřív, než jsem se zotavil. Nejjednodušší příběh bude nejlepší. A tenhle vysvětlí, jak ses dostal z Granbretanu, ale také ti dodá úcty a uznání v očích těch, kteří mě nenávidí.“

„Chápu,“ odpověděl Hawkmoon a ohmatal si těžký černý kabátec. „A jak vysvětlím Černý drahokam?“

„Měl ses stát pokusným králíkem v nějakém mém experimentu, podařilo se ti ale uprchnout dřív, než jsem ti mohl nějak ublížit. Vyprávěj tu historku přesvědčivě, Hawkmoone, záleží na ní tvůj život. Budeme pečlivě sledovat reakce hraběte Brasse a zvláště pak toho prohnaného veršotepce Bowgentleho. A i když nebudeme moci slyšet slova, umíme je odečítat z jejich rtů. Jakýkoli pokus o zradu z tvé strany bude znamenat, že předáme Drahokamu celé jeho životní síly.“

„Chápu,“ opakoval Hawkmoon jako obvykle bezbarvým hlasem.

Meliadus se zamračil.

„Určitě jim neujde tvoje podivné chování, ale při troše dobré vůle si je vysvětlí neúspěchy, které jsi prožil. Možná, že budou proto k tobě ohleduplnější.“

Hawkmoon lehce přikývl.

Meliadus na něj pozorně pohlédl.

„Pořád se mi na tobě něco nelíbí, Hawkmoone. Pořád si nejsem jist, zda jsi nás nepodvedl nějakou magií nebo zaklínadly. Tak či onak, tvou loajalitou jsem si naprosto jistý. Černý drahokam je moje pojistka,“ usmál se. „Čeká na tebe ornitoptéra, již poletíš do Deau-Vere na pobřeží. Připrav se, drahý kníže, a služ Granbretanu oddaně. Skončí-li tvá mise úspěšně, budeš už brzy opět vládcem na svém panství.“

Ornitoptéra přistála na trávníku před východem z katakomb. Byl to neobyčejně krásný stroj, tvarem připomínal obrovského gryfa z mědi, bronzu, stříbra a černé oceli. Vypadal, jako by se svými dvanáctimetrovými křídly, složenými na krku, seděl na mohutných, lvích tlapách. Pod hlavou seděl v kabině pilot v ptačí masce svého řádu – Řádu krkavce, který soustředil všechny letce. Pilot složil ruce v rukavicích na kontrolní desce vykládané drahým kamením.

Hawkmoon, oblečený do oděvu, který se jen nepříliš lišil od oděvu Meliadova, se ne bez obav vyškrábal na místo za pilotovými zády a pokoušel se nějak usadit i s mečem, který mu neustále překážel, na úzké lavičce. Konečně našel poměrně pohodlnou pozici a křečovitě stiskl prsty žebrované kovové boky létajícího stroje. Pilot zatáhl za páku, křídla se hlučně rozevřela a začala se strašlivým, ohlušujícím řevem bičovat vzduch. Celá ornitoptéra se otřásala a začala se sklápět na stranu. Pilot tiše zanedával, ale za chvíli stroj ovládl. Hawkmoon už slyšel, že létání není zrovna nejbezpečnější, sám v bitvě u Kölnu několikrát viděl, že stroje, které je napadly, najednou složily křídla a skončily svou pouť rozbité na zemi. Ale i přes tuto nedokonalost

tvořily ornitoptéry hlavní zbraň Temného impéria při dobývání nových území na evropském kontinentu, protože žádný jiný národ neměl létající stroj.

S nepříjemným házením se kovový gryf začal zvedat. Křídla hlučně protínala vzduch jakoby v parodii ptačího letu, stroj se zvedal výš a výš, až se nakonec ocitli nad nejvyššími věžemi Londry a rozletěli se obloukem na jihovýchod. Hawkmoon dýchal těžce, měl neznámé a nepříjemné pocity.

Po nějaké době se nestvůra probila silnou vrstvou tmavých mraků a na jejím kovovém plášti se objevily záblesky slunečních paprsků. S tváří i očima zakrytýma maskou, jejímiž drahokamy vyplněnými otvory se Hawkmoon díval, spatřil sluneční světlo rozdělené na milióny duhových záblesků. Rychle zavřel oči.

Uplynulo hodně času, než pocítil, že ornitoptéra klesá. Otevřel oči a spatřil, že se opět ocitli v mracích, pak se z nich vynořili nad popelavě šedými poli a v dálce uviděli věže města, ležícího nad šedavým, zvlněným mořem.

Stroj začal těžce klesat na velkou kamennou plošinu ve středu města.

Přistávali hlučně, křídla otřásala letadlem, až se konečně zastavili na okraji přistávací plochy.

Pilot dal Hawkmoonovi znamení, že může vystoupit. Dorian to udělal s potěšením, byl celý ztuhlý, kolena se mu třásla – pilot ale zavřel kabinu a na rozdíl od knížete seskočil lehce vedle něj. Tu a tam stály na letišti další ornitoptéry. Když šli kamennou plochou pod těžkou oponou mraků, začala se jedna z nich vznášet a Hawkmoon na tváři ucítil silné údery vzduchu, vířeného křídly, když stroj přelétal nízko nad jejich hlavami.

„Deau-Vere,“ ozval se pilot v krkavčí masce. „Město, které takřka celé patří vzdušným silám. Jen přístav ještě využívají válečné lodě.“

Hawkmoon zakrátko spatřil okrouhlý příklop ve skále před nimi. Pilot se u něj zastavil a těžkou botou vyklepal složitou řadu

úderů. Zakrátko se příklop otevřel a objevilo se kamenné schodiště. Když pak po něm vykročili, příklop se opět hlučně uzavřel. Schodiště, ozdobené zachmuřeně hledícími chimérami a ne nejlepšími reliéfy, tonulo v šeru.

Nakonec vyšli dveřmi, střeženými hlídači, do dlážděné uličky mezi čtyřhrannými, věžičkami zakončenými špičatými budovami, vyplňujícími celé město. Ulicemi procházely davy granbretanských vojáků. Skupiny letců v krkavčích maskách se mísily s davy v rybích maskách nebo maskách mořského hada, posádky válečných lodí se střídaly s celými zástupy pěchoty a jízdy; všichni předváděli obrovskou různorodost masek, symbolizujících příslušnost k Řádu svině, vlka, lebky, kudlanky, býka, psa, kozla a mnoha dalších. Kordy zvonily o nohy v brnění, řinčely ohňostřily – všechno dohromady to tvořilo ponurý mechanismus velkého válečného stroje.

Když se tlačili davem, divil se Hawkmooon zpočátku, jak rychle mu chodci uvolňovali cestu, až později si uvědomil, jak teď připomíná barona Meliada.

U městské brány na něj už čekal kůň s brašnamy, nacpanými zásobami. Hawkmooon byl už dříve poučen o tom, jak a kudy bude cestovat. Ted' vyskočil na koně a pomalu se vydal směrem k moři.

Zanedlouho se mraky rozestoupily, zasvitlo slunce a Dorian Hawkmooon poprvé v životě spatřil Stříbrný most, který elegantně překlenul třicet mil mezi Granbretanem a Evropou. Zaleskl se ve slunečních paprscích a vyvolal náležitý údiv. Vypadal příliš křehce na to, aby vydržel třeba i jen nejlehčí závan větru, ale ve skutečnosti byl tak pevný, že dokázal unést všechny armády Granbretanu. Tyčil se v mírném oblouku nad oceánem a mizel za obzorem. Vozovka byla skoro čtyři sta metrů široká, místo zábradlí měl pohyblivé sítě ze silných stříbrných lan, visících z řady obloukovitých pylonů, pokrytých po celém povrchu vojáckými výjevy.

Na mostě panoval neustálý ruch v obou směrech. Hawkmooon viděl kočáry honorace, zdobené tak, že dokázal jen těžko uvěřit, že by mohly

ještě fungovat. Oddíly jízdy, jejíž koně byli oděni stejně nádherně jako jezdci, batalióny pěchoty, pochodující v neuvěřitelně přesných čtyřstupech, karavany kupeckých vozů a nákladních zvířat, vezoucích všechny možné druhy zboží: kožešiny, hedvábí, čtvrtky zvířat, ovoce, zeleninu, skříňky s klenoty, svícny, lůžka, celé sedací soupravy – většina, jak Hawkmoon dobře věděl, pocházela z vyloupených zemí, v poslední době připojených k Impériu, takových, jako byl i Köln, dobytý těmi armádami, které se teď na mostě míjely s karavanami.

Viděl i válečné stroje, vyrobené ze železa a mědi, s ostrými zobany, které sloužily k prorážení opevnění, vysoké oblévací věže s pružnými rameny, která vrhala zápalné nálože a kameny. Vedle nich, skryti za krtčími, jezevčími a lasiččími maskami, pochodovali inženýři Temného impéria, muži s podsaditými, svalnatými postavami a širokými, těžkými dlaněmi. Všechno to připomínalo nekonečný průvod mravenců, komicky malých na majestátu Stříbrného mostu, který se stejně jako ornitoptéry vydatně přičinil o úspěchbleskových válek Granbretanu.

Hlídači u mostní brány museli mít příkaz pustit Hawkmoona bez průtahů, protože vrata se otevřela, jen co se k nim přiblížil. Vjel přímo na chvějící se most a koňská kopyta zazvonila o kovovou konstrukci. Vozovka, viděna zblízka, ztratila mnoho ze své slávy. Byla podrápaná a dost opotřebovaná neustálým provozem. Tu a tam ležely hromady kobylic, hadry a sláma a další, nezjistitelné odpadky. Jistě, nebylo snadné udržet tak intenzívně využívanou cestu v ideálním stavu, přesto ale tento špinavý most svým způsobem symbolizoval něco z ducha podivné granbretanské civilizace.

Hawkmoon prošel po Stříbrném mostě nad mořskými vodami a po nějaké době vkročil na evropský kontinent, směřuje ke Křišťálovému městu, jež se kdysi tak dlouho bránilo Granbretanu. V Křišťálovém městě Parye si měl jeden den odpočinout a pak vyjet na dlouhou cestu na jih.

Od Křišťálového města jej dělil více než den cesty, ať už by

spěchal nebo ne. Rozhodl se nezůstávat na noc v Karlye, městě ležícím nejbliž u mostu, a vyhledat raději nějakou osadu, kde bude moci v klidu přečkat noc.

Před večerem dorazil do vesnice s útulnými domky a udržovanými zahradami, i když i tady bylo tu a tam možné vidět stopy války. Některé domy byly rozbité. Vesnička byla podivně tichá, jen v několika oknech se svítilo, a když dorazil k hospodě, našel dveře zavřené a zevnitř neslyšel ani náznak života. Zajel do dvora, sesedl z koně a zabušil na dveře. Musel čekat několik minut, než uslyšel skřípání odstraňovaných závor a z pootevřených dveří vyhlédla chlapecká tvář. Mladík se při pohledu na vlčí masku trochu vylekal, rychle dveře otevřel a pustil Hawkmoona dovnitř. Dorian si okamžitě po překročení prahu sundal masku a usmál se, aby tak alespoň trochu zahladil nepříjemný první dojem, vypadalo to ale strojeně, protože už zapomněl, jak se usmívat. Měl dojem, že si chlapec jeho pokus o úsměv vysvětlil jako výraz znechucení, protože rychle uskočil a jeho oči vypadaly nedůvěřivě, jako kdyby každou chvíli čekal ránu.

„Neublížím ti,“ řekl Hawkmoon drsně. „Postarej se jen o mého koně, připrav mi postel a dej něco k snědku. Za úsvitu odjedu.“

„Ale my máme jen velice skromné jídlo, pane,“ zamumlal chlapec poněkud odvázněji.

Obyvatelé Evropy byli v oněch časech uvyklí žít pod okupací těch nebo jiných sil, takže pro ně granbretanská invaze nebyla žádnou novinkou. Jenže granbretanská krutost byla něčím neočekávaným, což byla jistě příčina chlapcova strachu a nenávisti. Nečekal ani trochu spravedlnosti od někoho, koho považoval za granbretanského paira.

„Přines to, co máš. To nejlepší jídlo a víno si klidně nech, chceš-li. Chci jen zahnat hlad a vyspat se.“

„Nemáme už nic lepšího, pane. Kdybychom...“

Hawkmoon ho umlčel pohybem ruky.

„To mě nezajímá, chlapče. Ber to tak, jak to říkám a přines

mi k jídlu cokoli, co máš.“

Rozhlédl se po místnosti a spatřil jednoho či dva starce, sedící v šeru. Popíjeli z těžkých hrnků a zřetelně se vyhýbali pohledu na něj. Přešel doprostřed místnosti a usedl u malého stolku. Svlékl si plášť a rukavice a oprášil si tvář i oděv. Vlčí masku hodil na zem vedle židle, domníval se totiž, že to bude gesto, které se naprosto nebude hodit k úloze šlechtice Temného impéria, jakou mu připisovali. Postřehl, že se na něj jeden z mužů podíval s jistým údivem a když si starci začali polohlasně povídat, poznal, že viděli Černý drahokam. Chlapec se vrátil, přinášeje řídké pivo a talíř s několika kousky vepřového. Hawkmoon měl pocit, že to bude to nejlepší, co mají. Snědl maso, vypil pivo a pak požádal, aby mu ukázali jeho pokoj. Ve skromně zařízeném pokoji se rychle svlékl, vykoupal, pak vklouzl do tvrdého povlečení a usnul.

Probral se uprostřed noci, nechápaje, co jej probudilo. Veden jakýmsi instinktem vyklouzl z postele, přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Zdálo se mu, že v měsíčním světle vidí siluetu jezdce na těžkém koni, hledícího do jeho okna. Vypadal jako rytíř v plné zbroji s hledím přilby spuštěným přes tvář. Hawkmoonovi se zdálo, že dokáže rozlišit i jeho barvy – čern a zlato. Rytíř po chvíli otočil koně a zmizel mu z očí.

Vrátil se do postele, neopouštěla jej ale myšlenka, že tato epizoda musí mít nějaký význam. Znovu usnul, skoro stejně rychle jako předtím, a když se ráno probudil, nebyl si jist, zda se mu ten rytíř za oknem jen nezdál. Pokud ano, byl by to jeho první sen od zajetí. Když se oblékal, musel na to pořád myslet. Nakonec to odbyl pokrčením ramen a sešel dolů, do hospody, aby požádal o snídani.

K večeru Hawkmoon dorazil do Křišťálového města. Budovy z nejčistšího křišťálu zářily všemi barvami a odevšad zaznívalo zvonění skla, jež obyvatelé Parye tak rádi používali k výzdobě

domů, veřejných budov a památníků. Toto město bylo tak okouzující, že je i vůdci Temného impéria ponechali nedotčené a raději ztratili několik měsíců, až se jim podařilo dobýt je lstí, než aby na ně zaútočili přímo.

Přesto ale byly na každém kroku vidět známky okupace – ve vzduchu tkvěla atmosféra stálého strachu a na ulicích se potulovaly hordy vojáků ve zvířecích maskách. Standarty povívaly ve větru nad paláci, náležejícími kdysi paryanské šlechtě. Většinou to byly praporce Jaraka Nankenseena, Vůdce Řádu mouchy, Adaze Prompa, Velikého konstábla Řádu psa, Migela Holsta, Arciknížete londerského a Asrovaka Mikosevaara, renegáta z Muskovie, žoldnéřského Vůdce Supí legie, úchylného zrádce a ničitele, jehož legie sloužila Granbretanu ještě dříve, než začalo uskutečňování plánů dobytí Evropy. Asrovak Mikosevaar – šílenec, jemuž nebylo rovno dokonce ani mezi všemi bláznivými pairy Granbretanu, jež uznal svými vládci – byl vždy v první linii granbretanských armád, s nimiž rozšiřoval hranice Impéria. Jeho proslavená standarta s vyšitým šarlatovým nápisem *Smrt životu!* rozsévala strach v srdcích každého, kdo mu stál v cestě. Hawkmoon došel k názoru, že Asrovak Mikosevaar musí teď odpočívat v Křišťálovém městě, protože to byl jediný důvod, pro který by mohl nebýt na bitevním poli. Mrtvolý Muskovana přitahovaly tak, jako růže včely.

V ulicích Křišťálového města nebylo vidět žádné děti. Ty, které Granbretanci nepovraždili, byly uvězněny, aby zajistily poslušnost přeživších obyvatel.

Křišťálové budovy vypadaly v zapadajícím slunci, jako by byly pokryty krvavými skvrnami. Hawkmoon, příliš unavený na to, aby pokračoval v cestě, vyhledal hospodu, již mu doporučil Meliadus, a tam prospal celou noc a většinu dne, pak se vydal na přerušenu cestu do hradu Brass. Měl před sebou ještě více než polovinu cesty.

Za Lyonem poprvé narazil na silné strážé dobyvatelů. Celá truchlivá cesta do Lyonu byla lemována šibenicemi a dřevěnými

kříži, na nichž viseli muži i ženy, mladí i staří, děvčata i chlapci a dokonce – zřejmě jako nějaký obludný vtip – i domácí zvířata, kočky, psi nebo králíci. Viděl na šibenicích hnít celé rodiny, v agónii zkroucená ukřižovaná těla všech příslušníků domácnosti, od nejmenších dětí po nejstarší sloužící.

Smutně se vlekl k Lyonu, nos plný zápachu rozkladu, v krku jako roubík smrad odpadků. Míjel zčernalá, vypálená pole a lesy, se zemí srovnaná městečka a vesnice, na nichž ležel temný příkrov těžkého vzduchu. Všichni obyvatelé této země, nezávisle na tom, čím byli předtím, byli změněni v žebráky. Naživu byly ponechány jen ty ženy, které mohly sloužit jako prostitutky v řadách žoldáků Impéria a ti muži, kteří odpřísáhli bezpodmínečnou poslušnost Králi-Imperátorovi.

Zvědavost, kterou kdysi cítil, se teď přerodila v hnus, který mu trhal vnitřnosti, do jeho vědomí se toho ale mnoho nedostávalo. Ukrytý za vlčí maskou mířil přímo k Lyonu. Nikdo jej nezastavil, nikdo jej nekontroloval. Ti, kdo sloužili v Řádu vlka, většinou bojovali na severu, takže se Hawkmoon ani nebál setkání s jiným vlkem, který by na něj mohl promluvit tajným jazykem Řádu.

Když minul Lyon, pustil se přes pole, cesty totiž byly dokonale střeženy granbretanskými vojáky. Svou vlčí masku teď strčil do vyprázdněného sedlového vaku a rychle uháněl do ještě svobodných zemí, kde byl dosud čerstvý vzduch, ačkoli už prosycen strachem – strachem před nevyhnutelnou budoucností.

Ve městě Valence, kde činili spěšné přípravy na obranu před útokem Temného impéria – byly vedeny debaty o předem neúspěšných obranných strategiích a stavěny provizorní válečné stroje – vyprávěl Hawkmoon poprvé svůj příběh.

„Jsem Dorian Hawkmoon z Kölnu,“ řekl kapitánovi, ke kterému jej přivedli vojáci.

Důstojník, s jednou nohou ve vysoké botě opřenou o lavici v přeplněné hospodě, na něj úkosem pohlédl.

„Kníže kölnský už musí být mrtev, zajali ho totiž Granbretanci,“ odpověděl. „Myslím si, že jsi špión.“

Hawkmoon ani neprotestoval, jen povyprávěl příběh, který mu připravil Meliadus. Ve snaze o působivost jej přibarvil podrobnostmi ze svého uvěznění i útěku. Podivný tón jeho hlasu kapitána, jak se zdálo, přesvědčil víc než samotný příběh.

Najednou se davem prodrál voják s velikým mečem a v poničené kroužkové košili a vykřikoval Hawkmoonovo jméno. Dorian se otočil a na plášti onoho muže poznal svůj znak – znak kölnské armády. Musel to být jeden z těch nemnoha vojáků, kterým se nějak podařilo uprchnout z bitevního pole u Kölnu. Promluvil teď ke kapitánovi i k davu, popisoval odvahu a chytrost svého knížete. A tak byl Dorian Hawkmoon prohlášen ve Valence hrdinou.

V noci, když ještě pořád oslavovali jeho příchod, vyprávěl Hawkmoon kapitánovi o svém plánu dostat se do Kamargu a požádat hraběte Brasse o pomoc v boji proti Granbretanu.

Kapitán zavrtěl hlavou.

„Hrabě Brass do války nepůjde,“ odvětil. „Rozhodně ale bude lepší, jestliže vyslechne tebe než kohokoli jiného. Věřím, pane, že se ti to povede.“

Dalšího dne ráno opustil Hawkmoon Valence a pustil se cestou k jihu, míjeje přitom množství jezdců se zachmuřenými tvářemi. Mířili na sever, kde se chtěli přidat k silám, připravujícím se k bitvě s Temným impériem.

Čím více se blížil ke svému cíli, tím více nabíral vítr na síle. Konečně spatřil nížinné bažiny Kamargu, v dáli se lesknoucí laguny a moře rákosí, které se ohýbalo pod náparem mistrálu – tu opuštěnou, vytouženou zemi. Když projížděl kolem jedné z vysokých starých věží, zahlédl záblesky heliografu, předávajícího zprávu, a pochopil, že jeho příchod bude hraběti Brassoovi oznámen dříve, než před ním stane osobně.

Hawkmoon jel na koni s tváří toporně staženou, cestoval po točitých hrázích, poddával se úderům větví křovin i větru, čeřícího vodní hladinu pod těžkou, jakoby stářím zesmutnělou oblohou, na níž mohl zahlédnout jen málo ptáků.

Krátce před soumrakem spatřil na ztemnělém obzoru šedavočerné

obrysy filigránskými věžičkami ověncného hradu Brass, který se hrdě
vypínal na terasovitém úbočí.

Kapitola 5.

Hawkmoonovo procitnutí

„Prosím, mluv dál, drahý kníže,“ požádal hrabě Brass, nalévaje Dorianovi Hawkmoonovi další pohár vína. Ten už musel podruhé vyprávět svůj příběh. Ve velké hale hradu Brass seděla i Yisselda, přitahující zrak svou krásou, soustředěný a zamyšlený Bowgentle i von Villach. Potahoval se za knír a soustředěně hleděl do ohně.

„A tak jsem se, hrabě Brassi, dostal při hledání pomoci až do Kamargu, dobře totiž vím, že je to jediná země naprosto nepodléhající vlivu Temného impéria,“ dokončil své vyprávění kníže Hawkmoon.

„Jsi zde srdečně vítán,“ řekl hrabě Brass zamračeně. „Je-li úkryt vše, co teď potřebuješ.“

„Nic víc ani neočekávám.“

„Nepřišels nás požádat o ozbrojenou podporu proti Granbretanu?“ otázal se s nadějí v hlase Bowgentle.

„Ozbrojený odpor na mě, alespoň dosud, přivolal dostatečné množství neštěstí. Nemám právo přesvědčovat druhé, aby riskovali osud, jemuž jsem jen tak tak unikl,“ odvětil Hawkmoon.

Yisselda na něj pohlédla přímo rozčarovane. Bylo zřejmé, že všichni v sále, s výjimkou uvážlivého hraběte Brasse, toužili po válce s Granbretanem. Ačkoli, pravda, každý pro něco jiného – Yisselda se chtěla pomstít Meliadovi, Bowgentle se domníval, že zlo musí být vyplněno a von Villach si chtěl prostě ještě jednou vyzkoušet své válečné umění.

„Velmi dobře,“ ozval se hrabě Brass. „Jsem už totiž příliš unaven hledáním argumentů proti pomoci té či oné straně. Vypadáš vyčerpaně, drahý kníže. Upřímně řečeno, už dávno jsem neviděl tak unaveného člověka. Příliš dlouho jsme tě tady drželi. Sám tě odvedu do tvých komnat.“

Hawkmoon neměl ani to nejmenší potěšení z úspěchu Meliadovy lsti. Používal lži, protože jeho smlouva s Meliadem obsahovala lživý příběh. Kdyby se objevily příznivé okolnosti k Yisseldinu únosu, přistoupil by k němu se stejnou lhostejností.

Hrabě Brass jej zavedl do bytu, kde byla ložnice, koupelna a nevelká pracovna.

„Doufám, že se ti zde bude líbit, drahý kníže.“

„Naprosto,“ odpověděl Hawkmoon.

Hrabě Brass se ještě zastavil u dveří.

„Drahokam...“ promluvil. „Ten na tvém čele... Říkals, že se Meliadovi nepodařil pokus?“

„Přesně tak, hrabě.“

„Aha...“ Hrabě Brass pohlédl na podlahu, po chvíli ale zrak zvedl. „Možná znám kouzlo, jímž bych ho mohl odstranit. Jestli ti překáží...“

„Ne, nepřekáží mi,“ odpověděl Hawkmoon.

„Aha,“ zabručel Brass a odešel.

Té noci se Hawkmoon najednou probudil – podobně jako před několika nocemi v hospodě – a zdálo se mu, že ve svém pokoji opět vidí postavu rytíře v černožlaté zbroji. Na několik sekund stiskl silně víčka a když je pak otevřel, přízrak zmizel.

V Hawkmoonově duši začínal sílit konflikt – snad konflikt mezi člověčenstvím a jeho nedostatkem, jsou-li takové konflikty vůbec možné.

Ať už se v jeho duši svářelo cokoli, bylo jisté, že se Hawkmoonův charakter mění podruhé. Nepřipomínal svou letorou muže, který bojoval u Kölnu, opustila jej ale také ona podivná apatická nálada, která jej ovládala v zajetí. Tvořila se naprosto odlišná osobnost, jako kdyby byl formován znovu, a to úplně jinak.

Známky onoho zrození byly ale ještě nevýrazné, potřebovalo by nějaký urychlovač a podnět, které by mu umožnilo vyklíčit.

Zatím se Hawkmoon ráno probudil a začal uvažovat nad tím, jak by mohl co nejrychleji unést Yisseldu, utéct do Granbretanu,

zbavit se Černého drahokamu a vrátit se do rodného kraje.

Jakmile vyšel ze svého pokoje, narazil na Bowgentleho.

Básník a filosof jej uchopil za ruku.

„Ach, můj drahý kníže, mohl bys mi něco povyprávět o Londře? Ačkoliv jsem kdysi v mládí hodně cestoval, nikdy jsem se tam nedostal.“

Hawkmoon se otopil a vážně se na Bowgentleho podíval, uvědomoval si přitom, že tvář, na níž pohlíží, vidí zároveň s ním prostřednictvím černého drahokamu i granbretanští páirové. Ale z Bowgentleho očí vyčetl jen upřímný zájem a došel k názoru, že ho z ničeho nepodezřívá.

„Je to obrovské, vysoké, temné město,“ odpověděl. „Jeho architektura je velice složitá a všechno je tam komplikované a různorodé.“

„A duch? Jaký je duch Londry? Jaký z něj máš dojem?“

„Síla,“ odpověděl Hawkmoon. „Odvaha...“

„Šílenství?“

„Nejsem schopen posoudit, pane, co je šílenství a co ne. Nevšiml sis, že jsem zvláštní? Nezdá se ti, že mé chování není normální? Je moje povaha podobná jakékoli jiné?“

Bowgentle, zaskočený takovým obratem hovoru, pohlédl vážně na Hawkmoona.

„Nu... Proč se mě na to ptáš?“

„Protože mi tvoje otázky připadají nesmyslné. Neříkám to proto, abych tě urazil...“ Hawkmoon si rukou přetřel bradu. „Jen se mi zdají nesmyslné.“

Začali sestupovat po schodišti k hlavnímu sálu, kde byla podávána snídaně. Byl tam už starý von Villach, který si právě nakládal obrovský steak z tácu, který držel sluha.

„Nesmyslné...“ zabručel Bowgentle. „Ty uvažuješ o tom, co je to šílenství, já zase nevím, co je to nesmysl...“

„To já také nevím,“ odvětil Hawkmoon. „Vím jen, co dělám.“

„Tvoje těžké zážitky způsobily, že ses uzavřel sám v sobě, že jsi

odhodil morálku a svědomí,“ řekl Bowgentle s pochopením. „Takové případy jsou známé. Když čteš staré texty, můžeš poznat případy ztráty některých smyslů, způsobené tlakem okolností. Dobré jídlo a dobrá společnost by ti mohly pomoci k jejich opětovnému získání. Ještě štěstí, že ses dostal na hrad Brass. Je docela možné, že tě sem přivedl nějaký vnitřní hlas.“

Hawkmoon jej poslouchal bez zájmu, sledoval Yisseldu; scházela po schodišti a usmívala se na ně přes celý sál.

„Odpočínul sis dobře, drahý kníže?“ otázala se.

„Musel vytrpět mnohem víc, než jsme si mysleli,“ ozval se Bowgentle dříve, než Hawkmoon stačil odpovédět. „Myslím, že by se měl stát naším hostem alespoň na týden nebo dva, dokud se úplně nezotaví.“

„Mohl bys mi dnes ráno dělat společnost, pane,“ navrhla Yiselda půvabně. „Ukážu ti naše zahrady. Jsou krásné dokonce i v zimě.“

„Rád,“ odpověděl Hawkmoon. „Velice rád si je prohlédnu.“

Bowgentle se pousmál, pochopil totiž, že Yisseldino citlivé srdce bylo plné soucitu s Hawkmoonem. V duchu si řekl, že pro poraněnou duši knížete neexistuje lepší lék než společnost této dívky.

Procházeli se po terasách hradních zahrad, obdivující stále zelené rostliny, v zimě rozkvétající květy a zeleninu. Obloha byla čistá a slunce jasně svítilo. Zabalení v tlustých pláštích ani necítili silné nárazy větru. Hleděli dolů na střechy města a opájeli se klidem kolem sebe. Yisselda, opřená o Hawkmoonovo rámě, radostně štěbetala, ani nečekajíc, že jí partner bude odpovídat. Černý drahokam na jeho čele ji zpočátku poněkud vyváděl z rovnováhy, ale nakonec si řekla, že se zase tak moc neliší od kameny posázené čelenky, jíž si někdy sama zachycovala neposedné dlouhé vlasy.

Její mladé srdce bylo plné tepla a něhy – stejné něhy, která se tak rychle přerodila ve vášeň k baronu Meliadovi. Měla jí totiž tolik, že ji musela projevit. Byla šťastná, že ji může projevit v přítomnosti onoho podivného, toporného hrdiny od Kölnu, a zároveň i doufala,

že mu pomůže zacelit rány na duši.

Rychle si povšimla, že se v jeho očích objevuje náznak života jen tehdy, zmíní-li o jeho vlasti.

„Vyprávějte mi o Kölnu, prosím,“ požádala. „Ale ne o tom, jak vypadá teď. Vyprávějte o Kölnu, jaký byl a jakým se zase jednou může stát...“

Tato slova připomněla Hawkmoonovi slib, že dostane zpět svou zemi. Zahleděl se dívce nad hlavou někam do daleka, na větrem šlehanou oblohu, a složil ruce na prsou.

„Köln,“ dodala měkce. „Byl podobný Kamargu?“

„Kdepak...“ Otočil rychle hlavu a pohlédl dolů, na vzdálené střechy domů. „Ne. Kamarg je divočina, je stejný jaký byl vždy, od počátku času. V Kölnu bylo všude, na každém kroku, vidět lidskou ruku – v oplocených polích, v přímo tekoucích potocích, na rovných cestách, běžících mezi farmami a vesnicemi. Byla to malá provincie, plná tučných krav a dobře živených ovcí, velikých stohů sena a luk s měkkou trávou, obývaných králíky a polními myši. Mezi žlutými ploty a stinnými lesy bylo vždycky vidět stužku kouře z komína. Lidé tam byli prostí, ale přátelští a milovali děti, staré malebné domky připomínaly ty, kdo je obývali. V Kölnu nebylo nic temného – až do příchodu Granbretanců, kteří přitáhli z druhého břehu Rýna s ostrým kovem a nic nešetřícím ohněm. Granbretanci na této zemi otiskli znamení války – znamení ohně a meče...“ Povzdechl si a jeho hlas prozrazoval stále silnější vzrušení.

„Znamení ohně a meče nahradilo znamení pluhu a bran...“

Otočil se a pohlédl na ni. „Z kůlů žlutých plotů sbili kříže a šibenice. Zdechlíny krav a ovcí zahradily vodní toky a otrávily půdu, kameny ze základů domů se staly střelivem pro katapulty, lidé byli buď zabiti nebo z nich udělali vojáky, jiné volby nebylo.“

Dívka se něžně opřela o jeho ruku.

„Říkáte to tak, jako by ty vzpomínky byly už velice vzdálené,“ řekla.

Náznak emocí z jeho očí okamžitě zmizel. Nahradil jej předcházející chlad.

„Protože to tak je, je to tak. Jako kdyby to byl velice starý sen, který pro mě teď už nemá žádný význam.“

Yisselda, vedouc jej dál zahradami, si jej zamyšleně prohlížela, měla totiž dojem, že už objevila cestu do jeho duše, že mu dokáže pomoci.

Hawkmoon si zase připomněl, co může ztratit, nepřiveze-li dívku Temným pairům, takže její zájem uvítal s radostí, i když z důvodů, jaké by ji ani nenapadly.

Na hradním nádvoří se potkali s hrabětem Brassem. Prohlížel si velkého bitevního oře a rozmlouval se štolbou.

„Můžeš ho pustit volně na pastvinu,“ prohlásil. „Je starý, služba mu už skončila.“

Pak se otočil na Hawkmoona a svou dceru.

„Bowgentle mi říkal, že jsi podle něj daleko unavenější, než jsme si mysleli,“ oslovil Hawkmoona. „Navrhuji ti, abys na hradě Brass zůstal tak dlouho, jak jen budeš chtít. Doufám, že tě Yisselda svými řečmi moc neunavuje.“

„Ne. Pro mě jsou... odpočívám.“

„Výborně! Dnes večer budeme mít trochu zábavy. Požádal jsem Bowgentleho, aby nám přečetl některé ze svých posledních děl. Slíbil, že nám vybere něco lehčího a vtipnějšího. Doufám, že se ti to bude líbit.“

Hawkmoon si všiml, že si ho hrabě pronikavě prohlíží, ačkoli jeho chování bylo pořád přátelské. Domýšlel se něco o jeho úkolu? Byl přece znám svou moudrostí a odhadem lidí. Způsobilo-li jeho chování takové rozpaky baronovi Kalanovi, muselo zmást i hraběte. Hawkmoon si nakonec řekl, že se nemá čeho obávat. Dovolil Yisseldě, aby jej doprovodila do hradu.

Toho večera byl uspořádán banket a na obrovském stole se objevilo to nejlepší, co na hradě Brass vůbec bylo. Bylo pozváno

několik nejznamenitějších občanů Kamargu, několik slavných chovatelů býků, několik toreadorů i s vyzdravělým Mahtanem Justem, jemuž hrabě Brass před rokem zachránil život. Podávány byly ryby a ptactvo, masa červená i bílá, zelenina všeho druhu, vína mnoho druhů, pivo, mnoho výtečných omáček a příloh. Po pravé ruce hraběte Brasse byl usazen Dorian Hawkmoon, po levé pak Mahtan Just, který se v této sezóně stal mistrem. Choval se k hraběti s takovou úctou a respektem, že jej až přiváděl do rozpaků. Vedle Hawkmoona seděla Yisselda a proti nim Bowgentle. U druhého konce stolu zasedl starý Zhonzhack Ekare, nejslavnější ze všech chovatelů býků – oblečený do tlustých kožešin, tvář ukrytou v obrovském vousu pod mohutnou hřívou vlasů, který se hlasitě smál a jedl za tři. Vedle něj usedl von Villach a oba tyto muži vypadali velice spokojeně, že spolu mohou sedět u jednoho stolu.

Když hostina končila, když už z misek zmizely zákusky, cukrovinky, tučné kamaržské sýry, objevily se před každým z hodujících tři láhve vína odlišného druhu, malý pohárek piva a velký korbel. Jen Yisselda dostala jednu láhev a malý pohárek, ačkoli předtím s muži statečně držela krok, takže se tato skromnější porce zdála být spíše její volbou než snahou po zachovávání společenských norem.

V Hawkmoonově hlavě víno poněkud zapůsobilo, takže se zdálo, že se mu pomalu vrací jeho dřívější osobnost. Jednou nebo dvakrát se usmál, a i když stolovníkům neodpovídal žertem na žert, netvářil se na ně ani kysele.

„Bowgentle!“ zvolal hrabě Brass. „Prosíme tě o baladu, kterou jsi nám slíbil!“

Bowgentle povstal s úsměvem na rtech a stejně jako ostatní s trochu zrudlou tváří po dobrém vínu a jídle.

„Nazval jsem tu baladu ‚Imperátor Glaukoma‘ a doufám, že vás pobaví,“ řekl a pak začal pomalu přednášet.

Imperátor Glaukoma
prošel mezi dvěma

strážci u poslední arkády
i na bazar ráčil
kde zakrátko spatřil
baronovy vojáky z dávných polí bitevních,
kněží Templara
i Otomana,
vůdce Alcazaru
i velkého Chána,
ležící ve stínu
palem u svatyní
darů žádostivých.
Leč Imperátor Glaukoma
obešel lazary
směle
kde flétny a bubínky
hrály
na počest
Imperátorovy slávy.

Hrabě Brass si pozorně prohlížel Bowgentleho vážnou tvář s křivým úsměvem na rtech. Básník recitoval vtipný verš plný podtextů a metafor. Hawkmoon se rozhlédl kolem stolu – někdo se usmíval, další pak byli rozpačití nebo prostě jen omámení vínem. Hawkmoon se ani neusmíval, ani nemračil. Yisselda se k němu naklonila a něco zašeptala, ale Dorian neslyšel, co říká.

Z děl fregaty
v přístavu
byly stříleny salvy
když Imperátor
ukazoval
stigmata
vyslanci Vatikánu.

„O čem to mluví?“ zabručel von Villach.

„Staré věci,“ přikývl starý Zhonzhack Ekare. „Ještě před Tragickým miléníem.“

„Radši bych slyšel nějakou bojovou píseň.“

Zhonzhack Ekare položil prst na ve vousech ukryté rty, jako by chtěl svého přítele utiшит, ale Bowgentle, jak se zdálo, si jich vůbec nevšímal.

jenž držel v rukou
dary z alabastru,
damascénských zbraní,
pařížského plátna,
i z hrobky Zoroastra
již stín noci chrání
a kde oleandru
kvete květ.

Hawkmoon dokázal sotva rozlišovat vyslovená slova, ale rytmus básně na něj silně zapůsobil. Zpočátku se domníval, že je to proto, že vypil tolik vína, zakrátko pak pochopil, že jsou to jisté části básně, které v jeho vědomí vyvolávají otřesy a v prsou soustřeďují zapomenuté pocity. Zakolébal se na židli.

Bowgentle na něj tvrdě pohlédl, recitaci ale nepřerušil, jeho gestikulace byla skoro přehnaná.

Vítězný básník slávy
v krvavý brokát oděný,
okrášlen topasy
a opály,
průzračnými nefrity,
omamující jak oranžovník
vůní myrrhy
a levandule,

poklady
Samarkandu, Thrákie,
položil se na bazaru tom
únavou.

„Cítíš se dobře, můj pane?“ otázala se Yisselda neklidně,
naklánějíc se k Hawkmoonovi.

Jen potřásl hlavou.

„Děkuji, docela dobře.“

Uvažoval, zda nějak neurazil granbretanské pairy a ti mu za to
právě nepředali celou životní energii Černého drahokamu. Cítil silné
závratě.

nevšímavý
ke sborovým
na jeho počest
hymnům oslavným,
Imperátor,
majestátně,
ve zlatých sandálech,
slonovinou zdobených,
překročil básníka,
a dav kolem
volal: Sláva!

Hawkmoon teď už dokázal vidět jen Bowgentleho siluetu a tvář,
neslyšel nic, jen rytmus a rýmy, uvažoval tedy nad tím, co jeho
očarování způsobilo. A pak, chtěl-li jej Bowgentle očarovat, proč to
dělal?

Z věží a balkónů
skvěle vyzdobených

girlandami květů
kyticemi
létalo z rukou
dětí
luční kvítí,
kytice čerstvých růží,
i hyacintů mnoho
přímo na rozcestí,
jež Glaukoma míjel.
Až k hrázi cestou celou
na střechách děti stály,
fialky dolů
házely,
květy švestky, lilie
i petúnie,
a nakonec
i sebe,
když Glaukoma prošel.

Hawkmoon si mohutně lokl vína a hluboko se nadechl. Pak opět zabodl zrak do Bowgentleho, recitujícího další verše.

Měsíc
rohlík bledý
se chvěl ve sluneční záři,
daleko, daleko ještě je
do konce dne,
a rozsypané hvězdy
se Sarafínem
odpověděly písni,
ano,
tu imperátor
se zastavil

u svatyně trosek
a hrdým gestem
položil ruku na kliku dveří
kde čas ještě spí,
ty dveře jediný
ze všech lidí,
jediný on mohl otevřít.

Hawkmoon prudce zalapal po dechu jako člověk, který spadl do ledové vody. Yisselda položila ruku na jeho potem zrosené čelo a v jejích něžných očích se objevila obava.

„Můj pane...?“

Ale Hawkmoon jen tupě hleděl na Bowgentleho, recitujícího bez přestání své verše.

Glaukoma obešel
s nábožným výrazem
portál s hroby předků
vykládaný drahokamy,
rubíny, slonovinou a perlami.
Za sloupořadím minul portál
za zvuku trub a fanfár
a chvění země
a nad ní pak
zástupů řad,
a vůně ambry,
co ve vzduchu hoří.

Hawkmoon matným zrakem letmo pohlédl na Yisseldu, jejíž dlaň spočívala na jeho čele, neslyšel ale, co říkala. Vpil se zrakem do Bowgentleho a soustředil se jen na báseň. Korbel mu vypadl z ruky. Cítil se velice špatně, ale hrabě Brass neudělal vůbec nic, aby mu pomohl. Prostě jen chvíli hleděl na Hawkmoona, chvíli na

Bowgentleho, skrýval tvář za obrovským pohárem vína, v očích se mu zračila ironie.

A zde již Imperátor pouští
holoubka bílého jako sníh!
Ano, jako sníh
krásného
a jak mér vznešeného,
a láska pak
plynula do světa.

Hawkmoon vyjekl. Von Villach na druhém konci stolu bouchl korbelem o stůl.

„Nic proti tomu. Ale proč ne třeba ‚Krveprolití v horách‘? To je přece nádherné...“

Vypustil Imperátor
sněhobílého ptáka
a ten uletěl
kam zrakem nedosáhne
kde duhy stuha vlaje
proletěl ohněm
a letěl stále výš
a stále výše letěl
přímo
do Slunce
aby tam zemřel
pro Imperátora Glaukomu.

Hawkmoon se zvedl, pokoušel se Bowgentlemu něco říci, ale padl přes židli, rozlévaje kolem sebe víno z převrácených pohárů.

„To už je opilý?“ otázal se von Villach znechuceně.

„Je nemocný!“ vykřikla Yisselda. „Nemocný!“

„Myslím, že to nezpůsobilo víno,“ prohlásil hrabě Brass, naklání se nad Hawkmoonem a zvedaje mu víčko. „Jisté je, že omdlel.“

Hrabě zvedl hlavu, pohlédl na Bowgentleho a usmál se, Bowgentle mu také odpověděl úsměvem a pak pokrčil rameny.

„Doufám, že ses v diagnóze nemýlíš, hrabě,“ řekl.

Hawkmoon proležel celou noc v hlubokém bezvědomí a když druhého dne ráno procitl, spatřil Bowgentleho, jak se nad ním naklání. Básník byl totiž na hradě zároveň i lékařem. Pořád si nebyl jist tím, zda to, co se mu stalo, zavinilo víno, Bowgentleho báseň nebo Černý drahokam. Teď se cítil slabý a bylo mu až horko.

„Horečka, můj drahý kníže,“ promluvil Bowgentle měkce. „Z toho tě ale dostaneme, neměj strach.“

Pak spatřil Yisseldu, která seděla u postele. Usmála se na něho.

„Bowgentle tvrdí, že to není nic vážného,“ řekla. „Budu o tebe pečovat. Zakrátko budeš opět při síle.“

Hawkmoon se na ni podíval a pocítil obrovskou vlnu citu.

„Princezno Yisseldo...“

„Prosím, kníže.“

„Já... děkuji ti...“

S údivem se rozhlédl po pokoji. Někde za jeho zády se ozval rozhodný hlas hraběte Brasse.

„Už nic neříkej. Odpočívej. Kontroluj své myšlenky. Jestli můžeš, spi.“

Hawkmoon si ani neuvědomoval, že by hrabě Brass byl v komnatě. Yisselda přitiskla k jeho rtům sklenici. Upil trochu chladivého nápoje a zakrátko opět upadl do snu.

Druhého dne horečka přešla a Dorian Hawkmoon zjistil, spíše

ale s nezájmem, že je naprosto paralyzován – jak na těle, tak i na duchu. Zamýšlel se nad tím, zda mu nebyla podána nějaká droga.

Dojídal snídani, když přišla Yisselda s otázkou, zda by ji nechtěl doprovodit na procházce po zahradách, protože den je na toto roční období přímo nádherný.

Přetřel si rukou čelo a ucítil pod prsty podivné teplo sálající z Černého drahokamu. Poněkud vylekán ruku rychle spustil.

„Cítíš se pořád špatně, můj pane?“ otázala se Yisselda.

„Ne... já...“ povzdechl si Hawkmoon. „Sám nevím. Cítím se divně. Je to úplně cizí...“

„Snad ti pomůže trocha čerstvého vzduchu.“

Váhavě vstal z postele, aby se s ní vydal do zahrad. Na terasách ho zasáhla směs všech možných příjemných vůní, slunce zářilo a v jeho paprscích tvořily v průzračném zimním vzduchu křoviny a stromy podivuhodné, kontrastní tvary.

Dotek Yisseldiny dlaně, opřené o jeho rámě, ještě více zmátl jeho pocity. Byl to, stejně jako nárazy studeného větru do tváře a pohled do zahrady, terasovitě klesající k domům dole, velice příjemný pocit. Přes to ale cítil velký strach a nedůvěru. Báł se Černého drahokamu, byl si totiž jist, že jím bude okamžitě zničen, ukáže-li cokoli z toho, co se teď s ním děje, do Granbretanu. Nedůvěřoval ani hraběti Brassovi a ostatním obyvatelům hradu, protože měl pocit, že je jistým způsobem klamán a že všichni mají něco víc než jen podezření o pravém účelu toho, co jej přivedlo na návštěvu jejich hradu. Mohl by teď zajmout dívku, ukrást koně a nejspíš by měl dost velkou naději na úspěch únosu. Najednou se k ní otočil.

Yisselda se sladce usmála...

„Pomohl ti čerstvý vzduch, kníže?“

Tupě se zahleděl do její tváře, v jeho duši bojovalo mnoho protichůdných pocitů.

„Pomohl?“ otázal se hrdelním hlasem. „Pomohl? Nejsem si jist...“

„Jsi unaven?“

„Ne,“ začínala ho bolet hlava a zároveň s tím se zvětšil i strach

z Černého drahokamu. Rychle dívku objal.

Pod dojmem, že padl v náhlém záchvatu slabosti, uchopila ho pod rameny a pokoušela se ho podržet. Stisk jeho ruky zeslábl a za okamžik už Dorian nebyl schopen nic udělat.

„Jsi velice milá,“ řekl.

„Jsi velice podivný člověk,“ odpověděla, jako kdyby si to říkala sama pro sebe. „Nešťastný člověk...“

„Ano...“ poodešel od ní a vydal se přes trávník k okraji terasy. Je možné, aby granbretanští párové věděli, co se děje v jeho nitru? Nezdálo se mu to pravděpodobné. Z druhé strany nemohl vyloučit, že by jej mohli podezřívát natolik, aby plně oživil Černý drahokam. Zhluboka se nadechl studeného vzduchu a roztáhl ruce, připomínaje si hlas hraběte Brasse z předešlého večera. „Kontroluj své myšlenky!“ řekl tehdy hrabě.

Bolest hlavy sílila. Otočil se.

„Myslím, že bude lepší vrátit se do hradu,“ řekl Yisseldě. Dívka přikývla a opět jej uchopila pod paží. Pak se stejnou cestou vrátili.

V hlavním sále potkali hraběte Brasse. Jeho tvář vyjadřovala starostlivý zájem, nebylo v ní nic, co by připomínalo onen pánovitý hlas, jaký Hawkmoon slyšel předchozího večera. Začal se zamýšlet nad tím, zda se mu to všechno jen zdálo, nebo zda hrabě Brass odhalil tajemství Černého drahokamu a dělal vše, aby podvedl jeho i Temné lordy, kteří určitě i teď přihlíželi této scéně v palácových laboratořích v Londře.

„Kníže kölnský se necítí zdrav,“ řekla Yisselda.

„Jsem znepokojen, že to slyším,“ odpověděl hrabě Brass. „Mohu ti nějak pomoci, pane?“

„Ne,“ odmítl Hawkmoon krátce. „Ne. Děkuji.“

Snažil se jít ke schodišti tak jistě, jak jen dokázal. Yisselda šla s ním, držela ho pod paží, až ke dveřím jeho komnat. U dveří se zastavil a zahleděl se na ni. Její široce rozevřené oči byly plné sympatie. Zvedla svou něžnou dlaň a na okamžik se dotkla jeho tváře. Ten dotek jím otřásl. Hluboce si povzdechl. Dívka se otočila a skoro se rozběhla chodbou.

Hawkmoon vešel do pokoje a hodil sebou na postel. Dýchal těžce, tělo měl ztuhlé, zoufale se snažil pochopit, co se s ním děje a odkud se bere ta nesnesitelná bolest hlavy. Zakrátko opět usnul.

Probudil se až odpoledne, byl silně zesláblý... Bolest hlavy se skoro ztratila. Vedle postele stál Bowgentle. Stavěl na stolek misku s ovocem.

„Zmýlil jsem se, když jsem si myslel, že tě horečka již opustila,“ řekl.

„Co se mi stalo?“ zachroptěl Hawkmoon.

„Jsem-li schopen to posoudit, je horečka důsledkem těžkých zážitků, které tě potkaly, a také, jak se obávám, naší pohostinnosti. Bezpochyby jsi příliš brzy ochutnal těžká jídla a vypil tak mnoho vína. Na to jsem měl myslet. No, ale co nevidět už budeš opět dokonale zdráv, můj pane.“

Po pravdě řečeno, Hawkmoon byl přesvědčen, že diagnóza není správná, neřekl ale nic. Zaslechl pokašlávání přicházející odněkud zleva a otočil hlavu, spatřil ale jen pootevřené dveře pracovny. Někdo tam byl. Tázavě pohlédl na Bowgentleho, ale jeho tvář vůbec nic neprozrazovala, zrcadlilo se na ní jen soustředění, s jakým zkoumal Hawkmoonův puls.

„Nemusíš mít strach,“ ozval se z druhé komnaty hlas hraběte Brasse. „Chceme ti pomoci. Známe skutečnou podstatu Černého drahokamu v tvé hlavě. Když si trochu odpočineš, sejdi do hlavního sálu, kde se s tebou bude Bowgentle bavit o něčem bezvýznamném. Nediv se, bude-li se ti jeho počínání zdát poněkud podivné.“

Bowgentle našpulil rty a narovnal se.

„Zakrátko se budeš cítit mnohem líp, pane. Dovol, abych tě teď opustil.“

Hawkmoon jej doprovodil pohledem a zakrátko zaslechl i zvuk zavíraných dveří druhého pokoje. Hrabě Brass odešel z pracovny. Jak se jim podařilo zjistit pravdu? Co s tím chtějí dělat? Po celou dobu si Temní párové museli něco domýšlet, nějaký nečekaný obrat, a je možné, že jim něco došlo. Každou chvíli

mohou předat Černému drahokamu celou jeho životní energii. Z neznámého důvodu jím to otřásl více než kdykoli předtím.

Hawkmoon došel k názoru, že mu nezbývá nic jiného, než uposlechnout hraběte Brasse, ačkoli všechno mluvilo pro to, že objevil-li hrabě skutečný cíl jeho návštěvy, projeví stejnou pomstychtivost, jakou by projevíli granbretanští párové. Situace byla v každém ohledu nepříjemná.

Když se v pokoji setmělo a přišel večer, zvedl se Hawkmoon z postele a sešel dolů do hlavního sálu. Nebyl tam nikdo. Rychle se rozhlédl kolem. Na zdech sálu se odrážely záblesky ohně z krbu a on uvažoval, zda nebyl zatažen do nějaké pasti.

Najednou jedněmi dveřmi vešel Bowgentle a usmál se na něj. Básnickovy rty se začaly hýbat, neozvalo se ale ani slovo. Po chvíli udělal Bowgentle krátkou přestávku, jako kdyby naslouchal Hawkmoonově odpovědi. Dorian rychle pochopil, že je to jen lest, jejíž pomocí mají být oklamáni ti, kdo je sledovali Černým drahokamem.

Když uslyšel zvuk kroků za svými zády, neotočil se, ale udělal několik gest rukama, takže to vypadalo, jako by hovořil s Bowgentlem.

Hrabě Brass se zastavil těsně za ním a promluvil:

„Víme, čím je Černý drahokam ve skutečnosti, drahý kníže. Chápeme, že jsi byl Granbretanci donucen přijet sem a zřejmě i známe skutečný důvod tvého příjezdu. Všechno ti vysvětlím...“

Hawkmoon byl šokován nezvyklostí této situace, nehlasnou Bowgentleho mimikou a hlubokým hlasem hraběte, přicházejícím jakoby odnikud.

„Jen co jsi dorazil na hrad Brass,“ pokračoval hrabě, „pochopili jsme, že Černý drahokam je něco víc, než co jsi nám o něm řekl. I kdyby sis to ani neuvědomoval. Zdá se mi, že mě ti z Temného impéria velice podceňují, jenže já jsem konečně také studoval mnohou magii a vědu, stejně jako oni, a navíc mám také v držení pergameny, v nichž je popsána konstrukce stroje Černého drahokamu. Jen jsem nevěděl, zda jsi vědomá či nevědomá oběť

Drahokamu a musel jsem se to dozvědět tak, aby Granbretance nic nenapadlo.

A tak jsem večer před banketem požádal Bowgentleho, aby zamotal do několika veršů zakletí, jímž bychom tě na chvíli zbavili vědomí; to také vyřadilo Černý drahokam a my ho mohli v klidu prozkoumat, aniž by lordové Temného impéria něco poznali. Doufali jsme, že tvou náhlou mdlobu budou považovat za důsledek vypití nadměrného množství vína a nebudou ji nijak spojovat s Bowgentlovými rýmy.

V básni se objevilo jen pro tvé uši určené zakletí v podobě zvláštního rytmu a kadence slov – a svůj úkol splnilo, upadls totiž do hluboké mdloby. Během tvého spánku se nám podařilo s Bowgentlem proniknout do tvého podvědomí. Dá se říci, že bylo neobyčejně hluboko – jak vystrašené zvířátko, zakopané do země v tak hluboké jámě, že až riskuje život. Tvoje pozdější zážitky způsobily, že se přece jen poněkud vynořilo z hloubek, kde se ukrylo za tvého pobytu v Granbretanu, takže jsme si je mohli prověřit. Dozvěděli jsme se skoro o všem, co tě potkalo v Londře a když jsem poznal cíl tvé cesty do Kamargu, málem jsem tě zabil. Všiml jsem si ale, že tě trápí vážný konflikt – i když si ani nejsi vědom jeho existence. Kdyby tvé dilema nebylo až tak nápadné, okamžitě bych tě zabil – buď osobně nebo bych povolil Černému drahokamu, aby dokončil své dílo.“

Hawkmoon, který se celou dobu snažil přesvědčivě „odpovídat“ na hrané Bowgentleho otázky, se otrásl, hrůzou.

„Pochopil jsem také,“ pokračoval hrabě Brass, „že není žádný důvod obviňovat tě z toho všeho, co se stalo, a pak, kdybych tě zabil, mohl bych zničit případného důležitého spojence v boji s Granbretanem. Ačkoliv totiž stále ještě zachovávám neutralitu, Granbretan už toho udělal tolik, aby mě urazil, že jsem si nemohl dovolit zabít tě. Vypracovali jsme tedy tuto lest, abychom ti oznámili vše, co víme, a zároveň tě ujistili, že máš jistou naději. Vím, jak Černý drahokam na jistou dobu zbavit síly. Až domluví, přejdeš spolu s Bowgentlem dolů, do mých komnat, kde udělám to,

co je třeba. Máme málo času, protože granbretanští páirové mohou ztratit trpělivost a převést životní energii do Drahokamu v tvé hlavě...”

Hawkmoon uslyšel kroky hraběte Brasse odcházejícího ze sálu. Bowgentle se pousmál a řekl nahlas:

„Pojď tedy se mnou, drahý kníže, ukážu ti ty části hradu, které jsi ještě neviděl. Jen nemnozí z hostů měli tu čest prohlédnout si soukromé komnaty hraběte Brasse.“

Hawkmoon pochopil, že ta slova jsou určena Granbretancům, kteří je sledují. Bowgentle chtěl bezpochyby vzbudit jejich zvědavost a získat tak trochu času.

Básník jej vedl východem z hlavního sálu, pak chodbou, která, jak se zdálo, končila zdí, pokrytou gobelínem. Bowgentle jej odtáhl a stiskl malý svorník, trčící mezi kameny zdi. V tu chvíli část zdi začala intenzívně zářit, až konečně zmizela a ukázala průchod, jímž se příkrčený člověk mohl dostat na druhou stranu. Hawkmoon vykročil kupředu a Bowgentle za ním. Ocitli se v nevelkém pokojíku, jehož zdi byly ověšeny nějakými starobylými výkresy a diagramy. Nezastavili se tam, ale prošli do další, poněkud větší komnaty. Zde se nacházelo množství alchymické aparatury, na policích stály řady tlustých starých foliantů o chemii, magii a filozofii.

„Tudy,“ zabručel Bowgentle a odtáhl závěs, za nímž se objevila galerie, tonoucí ve tmě.

Hawkmoon napjal zrak, aby pronikl tmou, jež tu vládla, bylo to ale nemožné. Opatrně vykročil do průchodu, který se najednou rozzářil prudkým, oslepujícím světlem.

Tu se před ním jako přízrak objevila postava hraběte Brasse, držela v rukou podivně tvarovanou zbraň a mířila jí přímo na jeho hlavu.

Zhluboka se nadechl a pokusil se uskočit, galerie na to ale byla příliš úzká. Ozval se hlučný třesk, při němž se mu takřka roztrhly bubínky v uších, pak se změnil v úžasné, melodické hučení. Hawkmoon padl na záda a ztratil vědomí.

Když se pak probudil ve zlatavém šeru, zjistil, že se po těle cítí podivuhodně dobře. Celé jeho tělo i mysl pulzovaly životem tak, jako dosud ještě nikdy. Odpočíval na kovovém stole a byl sám. Zvedl ruku a dotkl se čela. Černý drahokam tam byl pořád, ale jeho vlastnosti se změnily. Na dotek už nepřipomínal živé tělo, nevyzařoval, jako předtím, nepřirozené teplo. Zdál se být obyčejným drahokamem – tvrdým, hladkým, chladným.

Otevřely se dveře a vešel baron Brass. Pohlížel na něj s výrazem uspokojení ve tváři.

„Odpusť, že jsem tě včera večer vylekal,“ řekl. „Musel jsem ale konat rychle, abych zneškodnil Černý drahokam a přejal jeho životní sílu. Podařilo se mi ji ovládnout. Uvěznil jsem ji jak fyzicky, tak i magicky, neudržím ji ale věčně. Je to příliš velká síla. Jednou mi unikne a vnikne zpět do kamenu na tvém čele, nezávisle na tom, kde zrovna budeš.“

„Takže to pro mne není záchrana – jen odročení rozsudku,“ odpověděl Hawkmoon. „Jak dlouho se můžu cítit bezpečný?“

„To nevím jistě. Za šest měsíců bych se nejspíš zaručit mohl. Možná i za rok nebo dva. Ale pak to bude záležitost několika hodin. Nechci ti lhát, drahý Hawkmoone, ale mohu ti dát jednu naději. Na Východě žije jeden čaroděj, který dokáže Černý drahokam zničit. Stojí plně proti dobytelským snahám Temného impéria a kdyby se ti podařilo ho najít, určitě by ti pomohl.“

„Jak se jmenuje?“

„Malagigi z Hamadánu.“

„Z Persie? Odtud ten čaroděj pochází?“

„Ano,“ přikývl hrabě. „Je to tak daleko, že je pro tebe skoro nedosažitelný.“

Hawkmoon si povzdechl a posadil se.

„Nu což, nezbyvá mi v tom případě nic jiného než doufat, že tvá magie bude natolik účinná, abych nějakou dobu zůstal naživu. Opustím tvou zemi, hrabě, a vydám se do Valence, abych se připojil k armádě, která se tam tvoří. Je to sice sběr bez nároku na úspěch v akci proti Granbretanu, ale dovolí mi to alespoň se za

to vše, co mi udělali, pomstít a vzít sebou pár psů Krále-Imperátora.“

Hrabě Brass se křivě pousmál.

„Vracím ti život a ty ho okamžitě spěcháš obětovat. Navrhuji ti, aby ses alespoň chvíli zamyslel, než se do něčeho pustíš. Jak se cítíš, můj drahý kníže?“

Dorian Hawkmoon spustil nohy se stolu a protáhl se.

„Probudil jsem se jako nový člověk...“ řekl a pak se zamračil.

„Ano, je ze mě nový člověk...“ zamumlal ještě jednou zamyšleně.

„Souhlasím s tebou, hrabě. Pomsta může počkat, až vypracuji lepší plán.“

„Tím, že jsem tě zachránil, vzal jsem ti zároveň i mládí,“ řekl hrabě Brass smutně. „Už nikdy je neokusíš.“

Kapitola 6.

Bitva o Kamarg

„Nejdou ani na východ, ani na západ,“ řekl Bowgentle jednoho dne ráno asi o dva měsíce později. „Směřují přímo k jihu. Není pochyb, hrabě, že poznali pravdu a chtějí se ti pomstít.“

„Co když se chtějí pomstít mně?“ připomněl Hawkmoon z křesla, v němž se hřál u krbu. „Kdybych se jim vydal naproti, mohlo by je to uspokojit. Určitě mě považují za zrádce.“

Hrabě Brass zakroutil hlavou.

„Znám barona Meliada dobře, touží po krvi nás všech. To on a jeho vlci vedou armádu. Nezastaví se, dokud nedojdou k našim hranicím.“

Von Villach se otočil od okna, z něhož obdivoval městské střechy.

„Jen ať přijdou. Poženeme je odtud, jako mistrál, když odfoukává suché listí ze stromů.“

„Doufejme,“ odpověděl Bowgentle pochybovačně. „Soustředili veškeré svoje síly. Zdá se, že poprvé nebudou postupovat podle své obvyklé taktiky.“

„Jsou to pitomci,“ zabručel hrabě Brass. „Obdivoval jsem je, jak vedou své války. Rozšiřovali hranice ve velkém půlkruhu. Tak si vždy mohli zajistit týl a jít dobývat někam jinam. Teď mají po obou křídlech nepřátelská území a protivníková armáda je může kdykoli odříznout od zázemí. Podaří-li se nám je porazit, budou mít veliké potíže s ústupem. Meliadovi vzala vendeta poslední zbytky zdravého rozumu.“

„Jestliže ale zvítězí,“ dodal Hawkmoon pomalu, „utvoří si průchod od moře k moři a tak si další dobývání velice usnadní.“

„Tímto argumentem baron Meliadus zřejmě ospravedlňuje svůj postup,“ přitakal Bowgentle. „Obávám se, že když předvídá takový

obrat věcí, může mít pravdu.“

„Pitomost!“ houkl von Villach. „Naše věže Granbretance zadrží.“

„Jenže byly postaveny proto, aby zastavily útok ze země,“ nesouhlasil Bowgentle. „Na vzdušné síly Granbretanu jsme nemysleli.“

„Máme svou vlastní vzdušnou armádu,“ prohlásil hrabě Brass.

„Jenže plameňáci nejsou kovoví,“ odpověděl Bowgentle.

Hawkmoon vstal. Pořád ještě měl na sobě černou koženou kazajku a kalhoty, které dostal od Meliada. Kožený oděv jemně vrzal při každém pohybu.

„Nejpozději za pár týdnů stanou vojska Temného impéria u našich dveří,“ prohlásil. „Jaké přípravy musíme udělat?“

„Nejdřív se podívejme na tohle,“ řekl Bowgentle a zaťukal prstem na velkou stočenou mapu, kterou držel pod paží.

„Roztáhni mapu na tomhle stole,“ přikázal hrabě Brass.

Bowgentle roztáhl mapu, na přidržení rohů použil poháry s vínem. Hrabě Brass, von Villach a Hawkmoon se nad ní sklonili. Byl na ní Kamarg i okolní země v okruhu několika set kilometrů.

„Postupují víceméně podél řeky, drží se jejího východního břehu,“ řekl hrabě Brass, ukazuje na Rhône. „Jak hovoří poslední zprávy, měli by být tady,“ hrabě Brass ukázal prstem na úpatí Cerennes, „asi za týden. Musíme vyslat zvědy, abychom měli jistotu, že známe jejich pohyby z hodiny na hodinu. Když dorazí k našim hranicím, musíme mít hlavní síly soustředěny na správném místě.“

„Mohou předem vyslat ornitoptéry,“ řekl Hawkmoon. „Co pak?“

„Budeme mít ve vzduchu své vlastní zvědy, kteří nás budou schopni varovat,“ prohodil von Villach. „A pokud si s nimi neporadí vzdušné síly, postaví se jim věže.“

„Vaše momentální síly nejsou příliš velké,“ poznamenal Hawkmoon. „Také posádky ve věžích budou mít plné ruce práce. Konečně, věže lze použít jen k obraně.“

„Soustředíme se pouze na obranu,“ odpověděl mu hrabě Brass.

„Budeme čekat podél našich hranic, pěchota obsadí terén mezi věžemi, heliografy a signalisté předají věžím zprávy, kde bude

jejich podpora nejnútnejší.“

„Chceme jen zastavit jejich útok,“ prohlásil Bowgentle sarkasticky. „Nechceme nic víc, než je jen zastavit.“

Hrabě Brass na něj pohlédl a zamračil se.

„Přesně tak, Bowgentle. Byli bychom hlupáci, kdybychom s tak malými silami přešli do útoku proti jejich moci. Naší jedinou nadějí je víra v sílu věží, to, že se chceme postavit Granbretanu a ukázat Králi-Imperátorovi a jeho slouhům, že se Kamarg může postavit všemu, co proti němu bude podniknuto – ať už to bude otevřený boj nebo dlouhodobé obléhání, útok ze země nebo z moře a vzduchu. Ztrácet lidi za našimi hranicemi by bylo jednoduše nesmyslné.“

„Co na to řekneš ty, drahý Hawkmoone?“ otázal se Bowgentle. „Máš už s bojem proti Temnému impériu zkušenosti.“

Hawkmoon udělal pauzu a zahleděl se do mapy.

„V taktice hraběte Brasse vidím možnost úspěchu. Přesvědčil jsem se na vlastní kůži, že otevřené vystoupení proti Granbretanu je nesmysl. Je mi ale také jasné, že můžeme v jistém smyslu vyrovnat jejich početní převahu, podaří-li se nám vnutit jim místo bitvy. Kde jsou obranné linie nejsilnější?“

Von Villach vstal a ukázal na území jihovýchodně od Rhône.

„Tady je řada věží nejhustější a mimoto se na naší straně nachází vyvýšenina, na níž nebude těžké přeskupit oddíly, zatímco nepřítel bude muset překonat údolí, v této roční době podmačené, což mu bude dělat značné potíže...“

Pokrčil rameny. „Jenže nač ta debata o přáních. Budou to oni, kdo vybere bitevní pole, ne my.“

„Jedině kdyby byli *přilákáni* na tu část hranice, kterou si zvolíme my,“ řekl Hawkmoon.

„A co to může dokázat? Bouře a blesky?“ usmál se hrabě Brass.

„Já bych to mohl dokázat,“ odvětil Hawkmoon. „S několika stovkami jezdců. Nikdy bych se nepustil do otevřeného boje, neustále bych ale napadal jejich křídla. Mohli bychom je tak, při troše štěstí, dotlačit na předem určené místo, stejně jako vaši psi nahánějí stáda býků. Zároveň bychom ale museli celou dobu sledovat jejich

pohyby a mít možnost předávat vám informace, abyste neustále znali jejich postavení.“

Hrabě Brass si přihladil knír a pak na Hawkmoona s jistým respektem upřel oči.

„To je taktika v mém stylu. Je možné, že jsem na stará kolena příliš opatrný. Kdybych byl mladší, asi bych s tím souhlasil. Mladíku, to by mohlo mít úspěch. Při troše válečného štěstí.“

Von Villach si hlasitě odkašlal.

„Ano, štěstí a vytrvalost. Uvědomuješ si chlapče, co nám navrhuješ? Neměl bys čas ani hodinku zamhouřit oko, neustále bys musel být maximálně bdělý a obezřetný. Byl by to vražedný úkol. Vydržel bys něco takového? Vydrželi by to vojáci? A to ještě musíš brát v úvahu létací stroje...“

„Museli bychom si dávat pozor na jejich zvědy,“ odpověděl Hawkmoon. „Uděli bychom a zmizeli dřív, než by se jim podařilo vyslat vážnější vzdušné síly. Vaši lidé ten kraj znají. Věděli by, kde se ukrýt.“

Bowgentle našpulil rty.

„Je tu ještě něco velice důležitého,“ řekl. „Postupují podél řeky proto, že musejí být neustále poblíž vodní dopravní cesty. Dopravují po řece proviant, náhradní koně, válečné stroje, ornitoptéry. Proto se také pohybují tak rychle. Jak by bylo možné odvést je od lodí?“

Hawkmoon se na okamžik zamyslel a pak se na jeho rtech objevil úsměv.

„To vůbec není tak těžké. Poslouchejte...“

Druhého dne ráno se Hawkmoon s princeznou Yisseldou po boku vydal na projížďku divokými močály. Od té doby, kdy se vyléčil, trávili spolu většinu času a kníže k dívce začal pociťovat stále hlubší city, i když se snažil nedávat to nijak najevo. Ale Yisselda byla ráda v jeho společnosti, a někdy se zlobila, že své city nijak neprojevil. Neuvědomovala si, že po ničem tak netoužil,

jako po ní, jenže kníže měl neustálý pocit velké zodpovědnosti, který mu kázal zapomenout na touhu. Příliš hluboce si uvědomoval, že se může doslova kdykoli najednou změnit v nerozumného, nesamostatného tvora, dokonale zbaveného lidství. Neustále žil v přesvědčení, že síla Černého drahokamu může překonat překážky, které jí postavil hrabě Brass, a zakrátko na to granbretanští párové převedou životní energii do Drahokamu, který mu pak sežere mozek.

Takže jí neřekl o své lásce ani o tom, že to byla právě tato láska, co probralo jeho podvědomí z hlubokého spánku, ani o tom, že právě kvůli ní mu hrabě Brass daroval život. A Yisselda byla příliš nesmělá, nedokázala se mu vyznat ze svých citů.

Jeli spolu bažinami, nastavovali tváře úderům větru, oba neproniknutelně zahalení do svých plášťů. Uháněli po úzkých stezkách mezi lagunami a třasovisky mnohem rychleji, než bylo rozumné. Plašili křepelky a kachny, které s hlasitými protesty vzlétaly do vzduchu, vjížděli do stád divokých koní, plašili je a rozháněli na všechny strany, vyrušovali bílé buvoly i jejich samice. Projížděli dlouhými vylidněnými plážemi, kam studený vítr přinášel vlhko od moře a kde písek vrzal pod koňskými kopyty, projížděli stíny vysokých strážních věží, hlasitě se smáli pod nízkými mraky, někdy se zase nadlouho zastavovali, aby se zadívali na moře nebo se pokoušeli překříčet hučení mistrálu.

„Bowgentle mi řekl, že zítra vyjíždíš,“ zvolala. Najednou se vítr utišil a kolem nich se rozlehlo nečekané ticho.

„Ano, zítra.“ Obrátil k ní tvář, ale pak se prudce otočil zpět. „Zítra. Nebude to ale trvat dlouho. Brzy se vrátím.“

„Nenech se zabít, Doriane.“

Zasmál se ve snaze uvolnit napětí.

„Zdá se, že mi není souzena smrt z rukou Granbretanců. Kdyby tomu tak nebylo, zahynul bych už dávno.“

Otevřela ústa k odpovědi, ale v tom okamžiku vítr opět s řevem udeřil, rozvál její vlasy a omotal jí je kolem tváře. Sklonil se, aby je odhodil, ale když se dotkl jemné pleti, zatoužil z celého srdce vzít

do rukou tvář své milované a dotknout se svými rty jejích. Rychle uchopila jeho ruku a přidržela si ji u líce, ale Dorian ji po chvíli něžně vyprostil, otočil koně a vydal se zpět k hradu Brass.

Vítr proháněl mraky na obloze, ohýbal k zemi moře rákosí a rozvlnil hladiny lagun. Začal padat drobný dešťík, nepříjemně studil. Jeli pomalu zpět, zahlobání každý do vlastních myšlenek.

Dorian Hawkmoon, chráněný od krku po paty kroužkovou košilí, ocelovou přílbou s dlouhým chráničem nosu na hlavě, se širokým mečem u boku a štítem bez znamení, zvedl ruku, aby zastavil na místě lidi, kteří jej doprovázeli. Byli po zuby ozbrojeni – měli luky, praky, pár ohňostřílů, sekery, píky, všechny možné zbraně, hlavně takové, jimiž bylo možno nepřítele zasáhnout z dálky. Zbraně měli pověšené na zádech, připevněné k sedlům, vetknuté za pasem, dokonce je nesli i v rukou. Hawkmoon seskočil z koně a vydal se za svým zvědem k vrcholu kopce. Skoro se plazil; byl velice opatrný.

Na vrcholu zalehli k zemi a vyhlédli do údolí, jímž protékala řeka. Bylo to jejich první setkání s obrovskou silou Granbretanu.

Vypadalo to jako hrůzná legie, rodem ze samotného pekla. Pomalu táhla k jihu – batalión za bataliónem pochodovala pěchota, švadrona za švadronou jela jízda, všechny tváře ukryty za maskami, takže se zdálo, že se na Kamarg vydalo celé království zvířat. Z této masy se tyčily vzhůru dvě korouhve a na dlouhých dřevcích kovové praporce. Byla tam korouhev Asrovaka Mikosevaara, s vyšitou, posmívající se postavou s mečem, na jejímž rameni seděl sup a pod níž se dal přečíst vyšívaný nápis *Smrt životu!* Vedle korouhve pak jela mikroskopická figurka jezdce. Musel to být sám Asrovak Mikosevaar. On a baron Meliadus byli známi jako nejnelítostnější rytíři Granbretanu. Vedle něj se hrdě nesl kočičí symbol knížete Vendela, Velkého konstábla téhož řádu, dále pak moucha lorda Jaraka Nankenseena a sto dalších praporců, symbolizujících sta

dalších řádů. Byl tam i praporec Řádu kudlanky, ačkoli Velký konstábl tohoto řádu, sám Král-Imperátor Huon, nebyl přítomen. V čele vojska jel s vlčí maskou na tváři Meliadus; třímal svou vlastní korouhev, na níž byl zobrazen vlk s vyceněnými zuby, stojící na zadních nohou. Čabraka jeho koně byla zdobena fantastickou hlavou obrovského vlka.

Dokonce i z této vzdálenosti se daly vycítit otřesy, způsobené pochodem tak obrovské armády, vzduch byl plný zvonění a řinčení zbraní a intenzivního pachu potu a zvířat.

Hawkmoon si armádu příliš dlouho nepřehlížel. Soustředil se raději na řeku v dáli a uviděl obrovský počet plně naložených člunů plujících bok po boku tak širokou řadou, že málem pokryly celou hladinu Rhône. Usmál se.

„To se přesně hodí do našeho plánu, vidíš?“ zašeptal zvědovi po svém boku. „Všechny jejich bárky jsou pohromadě. Pojďme, musíme tu armádu obejít v dost velké vzdálenosti.“

Společně seběhli dolů. Hawkmoon vyskočil na koně a dal znamení k odjezdu. Vedl oddíl ve cvalu, dobře věděl, že nemají času nazbyt.

Uháněli tak po většinu dne a nechali celou granbretanskou armádu daleko za sebou – jen daleko na jihu bylo vidět zvířená oblaka prachu – a dostali se k řece, na níž teď žádné lodě Temného impéria nebyly. Rhône byla na tomto místě úzká a poměrně mělká; valila se umělým korytem, postaveným kdysi ve starých časech, jehož kamenné břehy spojoval nízký, také kamenný, most. Po jedné straně řeky byla rovina, na druhé straně země klesala, tvoříc tak rozlehlé údolí.

Padal už soumrak, když se Hawkmoon začal brodit řekou, pozorně si prohlížeje kamenné břehy, zkoumaje konstrukci mostu a dno koryta, zatímco mu voda omývala nohy, dostávala se mezi kroužky košile a mrazivě zasahovala jeho tělo. Kamenné zdi koryta byly ve špatném stavu. Byly postaveny ještě před Tragickým miléníem a od té doby se moc neopravovaly. Teď je chtěl Hawkmoon využít úplně jinak.

Na břehu, čekající na jeho znamení, stáli shromáždění ohňostřelci. Opatrně drželi své dlouhé, neforemné zbraně. Hawkmoon se vyšplhal zpět na násep a začal vojákům ukazovat zvolené body břehů i mostu. Vojáci zasalutovali a rozběhli se kolem, pak namířili ohňostřily na určená místa. Nakonec ukázal Hawkmoon k západu, tam, kde půda klesala do údolí, a vykřikl na ně. Vojáci přitakali přikývnutím.

Když obloha ztemněla, vytryskly z hlavní ohňostřílů proudy ohně; ty se zahryzávaly do kamenů, měnily vodu ve sloupy páry, dokud se to vše nezměnilo ve vroucí, bublající chaos.

Ohňostřily pracovaly takřka bez oddechu po celou noc. Ráno se ozval silný rachot a most spadl do řeky, zvedaje spousty vod, zalévajících vše kolem. Teď se ohňostřily obrátily ke břehu na západní straně a daly se do vyřezávání velikých bloků kamene, hlučně padajících do vody. Přehrazená řeka se začala zvedat a přelévat přes spadlý most.

Za úsvitu už voda plynula novým korytem dolů do údolí a zanedlouho v jejím původním řečišti zbyl jen maličký potůček.

Hawkmoon a jeho lidé, unavení, ale spokojení, se na sebe usmáli a nasedli na koně. Vydali se zpět stejnou cestou, kterou přijeli. Právě ušetřili Granbretanu první ránu. A byla to rána velice citelná.

Hawkmoon měl se svým oddílem sotva pár hodin na odpočinek mezi pahorky, zakrátko vyjeli dál, aby se opět podívali na armádu Temného impéria.

Hawkmoon se zasmál, když ležel ve stínu křoviska a hleděl dolů na scény, které se odehrávaly v údolí a svědčily o naprostém zmatku.

Řeka se změnila v močál černého bláta, v němž jako stádo velryb vynesných na mělčinu trčely vojenské čluny Granbretanců – některé s příďemi vysoko ve vzduchu a palubami zabořenými hluboko v říčním bahně, jiné ležely na boku, náklad byl porozhazován, živý inventář se plašil, zásoby zabahněné a mokré,

slovy v žalostném stavu. Mezi tím vším se brodili vojáci, snažili se dopravit zablácené bedny na břeh, uvolnit koně z řemenů, zachránit ovce, prasata a krávy, zmítající se v bažině.

Celé údolí bylo plné řevu splašených zvířat a pokřiku lidí. Přesné řady, které předtím tak obdivovali, byly tytam. Hrdí kavaleristé na břehu museli svá ušlechtilá zvířata používat jako tažné koně, aby mohli přitáhnout čluny blíže pevné zemi. Všude kolem vyrůstalo tábořiště, protože Meliadus pochopil, že je nemožné pokračovat v pochodu, dokud nebudou zachráněny zásoby. A i když byly kolem stanů postaveny stráže, nehrozilo nebezpečí, protože si všímaly spíše řeky než kopců, kde se skrýval Hawkmoon se svými lidmi.

Blížil se večer a baron Meliadus nemohl před úsvitem vyslat zvědy, aby zjistili příčiny katastrofy, protože ornitoptéry v noci létat nedokázaly. Hawkmoon se domníval, že během dne bude po řece vyslán oddíl inženýrů, kteří budou mít za úkol odstranit hráz v korytě řeky, ale byl na to připraven.

Nadešel čas zahájení akce. Vrátil se zpět do kotlinky, kde tábořili vojáci, a začal se radit s kapitány. Šlo mu zvláště o něco, co by se, jak doufal, zvláště přičinilo o demoralizaci granbretanských vojáků.

Přišla noc, ale lidé v údolí pokračovali v práci za světla pochodní. Táhli těžké válečné stroje ke břehu, namáhavě vlekli bedny s proviantem na strmé náspy. Meliadus, hnaný touhou dostat se co nejdříve za hranice Kamargu, nedovolil nikomu odpočívat, jezdil mezi unavenými, zpocenými vojáky a bez ustání je poháněl. Stany za jeho zády byly postaveny do kruhu, kolem korouhví jednotlivých řádů, ale jen v nemnoha z nich byl nějaký člověk, protože většina vojáků těžce pracovala.

Nikdo si nepovšiml rytířů, zahalených do černých plášťů, kteří na koních tiše sjeli z kopce.

Hawkmoon zastavil koně a jeho ruka sáhla k pravému boku, kde visel meč, darovaný Meliadem. Vytáhl ho z pochvy, na chvíli ho

zvedl a pak jím ukázal před sebe. Byl to signál k útoku.

Bez jediného hlásku, jen za dusotu kopyt a řinčení zbraní, se Kamaržané rozjeli za Hawkmoonem, který si lehl na hřbet koně a uháněl přímo na udiveného strážného. Meč strážce zasáhl přímo do krku a voják s tichým zaúpěním padl k zemi. Dorazili už k prvním stanům, přesekávali úvazná lana a zabíjeli nepočetné ozbrojence, snažící se je zadržet. Granbretanci stále ještě nevěděli, kdo na ně zaútočil. Hawkmoon vtrhl do prvního kruhu stanů a jeho meč se mihl v širokém půlkruhu. Zasáhl korouhev – praporec Řádu psa. Dřevěná tyč hlučně praskla, korouhev spadla do ohniště, z něhož se vyvalil veliký snop jisker.

Nezastavoval se, poháněl koně, směřuje do srdce velkého tábora. Od řeky nebylo pořád ještě slyšet žádný poplach, protože útočníci byli méně hluční než samotní Granbretanci.

Tři brněním napůl odění vojáci vyběhli přímo na Hawkmoona. Ten otočil koně bokem a začal rozdávat rány nalevo i napravo, odrážel meče nepřátel, až se mu podařilo vyrazit jednomu meč z ruky. Oba zbývající na něj zaútočili s větší prudkostí, ale Dorian jednomu z nich odsekl dlaň. Poslední voják se dal na ústup, ale Hawkmoon nečekal a bleskově mu vnořil meč do prsou.

Jeho kůň se vzepjal a Dorian, když mu přitáhl opratě, zamířil přímo do dalšího kruhu stanů. Celý oddíl jej následoval. Hned nato se dostal do otevřeného prostoru, ale cestu mu zahradila skupina vojáků ve spodním prádle, s narychlo navlečenými pancíři a s meči v rukou. Hawkmoon vykřikl rozkaz svým jezdcům a skupina se rozvinula a napadla celou řadu obránců najednou. Skoro se ani nezastavili, v letu pozabíjeli vojáky a vrhli se k další korouhvi. Za okamžik zasvištěla vzduchem přetínaná lana, stanové plachty padly k zemi a uvěznily své obyvatele uvnitř.

Konečně se Hawkmoon s krví zbroceným mečem probil doprostřed kruhu, kde se tyčil cíl jeho útoku – hrdá korouhev Kudlanky, standarty řádu, jehož Velkým konstáblem byl sám Král-Imperátor. Chránila ji skupina obránců. Spěšně si na hlavy nasazovali přilbice a připravovali štíty proti nárazu útočníků. Bez

ohledu na to, jestli ho jeho lidé následují, se Hawkmoon vrhl na Granbretance s divokým křikem na rtech. Jeho paže se nechvěla, když ze všech sil sekl po štítu nejbližšího vojáka, znovu ji zvedl a opět ťal. Štít praskl a s ním i hlava vojáka, který se za ním skrýval. Člověk, zalitý krví, upadl. Dalšího trefil do boku, jinému rozsekl hlavu. Jeho meč se zvedal a padal jako rameno nějakého neúnavného stroje. Zanedlouho se k němu připojili i jeho lidé, vzali do kleští obránce, kteří se sráželi do stále těsnějšího kruhu kolem korouhve.

Hawkmoon měl kroužkovou košili rozseknutou mečem, štít se mu rozsypal na kusy, bojoval ale zuřivě, dokud u stožáru nezbyl jen jeden muž.

Hawkmoon se pousmál, naklonil se v sedle, špičkou čepele shodil z vojákovy hlavy přilbu a krátkým seknutím mu rozťal lebku. Pak sáhl po dřevci korouhve, vytáhl ho a zvedl vysoko, aby kořist ukázal všem svým nadšeně jásajícím vojákům. Pak otočil koně a tryskem uháněl zpět k horám, bez námahy přeskakuje rozsekaná těla a zničené stany.

V jednu chvíli za sebou uslyšel výkřik jednoho z raněných obránců:

„Viděls ho? Má uprostřed čela Černý drahokam!“

Ted' už věděl, že se baron Meliadus zakrátko dozví, kdo napadl jeho tábor a ukradl nejcennější korouhev.

Otočil se tam, kde zaslechl výkřik, triumfálně zamával korouhví a hlasitě, výsměšně se rozesmál.

„Hawkmoon!“ zvolal. „Hawkmoon!“

Byl to starý válečný pokřik jeho rodu; ted' téměř mimovolně vyklouzl z jeho rtů. Horoucně toužil oznámit svému největšímu nepříteli, Meliadovi, vrahovi své rodiny, kdo jej napadl.

Černý oř barvy havraního peří, na němž jel, se postavil na zadní, ale Dorian jej rychle zkrotl a pobodl k trysku přes trosky tábora.

V Hawkmoonových stopách se hnali vojáci Kamargu, jako by štváli koně v honičce za prchajícím bláznivým smíchem svého náčelníka.

Dorian a jeho lidé rychle dorazili ke kopcům a namířili k předem připravenému maskovanému úkrytu. Meliadovi vojáci se je vydali stíhat. Když se Hawkmoon přes rameno ohlédl, viděl, že mezi břehy vyschlého říčního koryta zavládl ještě větší zmatek. Světla pochodní se hnala k táboru.

Hawkmoonovi lidé znali okolní terén dokonale, takže lehce zmátli pronásledovatele, aby pak zapadli do skalnatých strží. Vjeli do jeskyně, seskočili ze sedel a zakryli vchod. Prostorná jeskyně byla propojena s dalšími, ještě většími, schopnými skrýt celý jejich oddíl, mohli si dokonce dovolit vyčlenit některé jeskyně pro koně. V nejvzdálenější části jeskyně, přes níž přetékal bystrý potůček, byly shromážděny zásoby na několik dnů. Podél celé cesty až do Kamargu byla připravena podobná skrytá tábořiště.

Někdo zapálil pochoděň. Hawkmoon seskočil z koně, zvedl korouhev Kudlanky a hodil ji do kouta. Široce se usmál na Pelaireho, svého pobočníka, který na něj tázavě pohlédl.

„Zítřka vyšle Meliadus k naší přehradě inženýry, jen co ti z ornitoptéry ohlásí, že existuje. Musíme si být jisti, že naši práci nezničí.“

Pelaire přikývl.

„Jistě. Ale stejně, když vybijeme jednu skupinu, pošle další...“

Hawkmoon pokrčil rameny.

„A pak určitě další... Já ale počítám s jeho netrpělivostí, s jakou touží dostat se do Kamargu. Nakonec zjistí, že je lepší neztrácet zbůhdarma lidi a čas na obnovení splavnosti řeky. Musí se vydat dál a pak, bude-li nám přát štěstí a přežijeme, ho zavedeme na jihovýchod, k našim hranicím.“

Pelaire začal přepočítávat lidi, kteří se vrátili z útoku. Hawkmoon počkal, až dokončí svou práci, a pak se otázel:

„Jaké máme ztráty?“

Na pobočnickově tváři se zračil údiv a překvapení.

„Žádné, pane! Neztratili jsme ani jednoho muže!“

„To je dobré znamení,“ odpověděl Hawkmoon, poplácáváje

Pelairiho po zádech. „Teď si musíme odpočinout. Ráno nás čeká dlouhá cesta.“

Za úsvitu přinesl strážce od vchodu do jeskyně špatné zprávy. „Létající stroj,“ hlásil knížeti, který se zrovna myl v potoce, „Krouží tu už asi deset minut.“

„Myslíš, že si pilot něco domýšlí? Nebo zpozoroval naše stopy?“ otázal se Pelaire.

„To není možné,“ odpověděl Hawkmoon, utíraje si tvář. „Kámen neprozradí nic, a to ani tomu, kdo ho zkoumá ze země. Musíme chvíli počkat, ornitoptéry bez doplňování paliva nemohou zůstat ve vzduchu moc dlouho.“

Ale o hodinu později strážce hlásil, že se objevil druhý stroj, který nahradil první. Hawkmoon skousl rty a pak se rozhodl.

„Čas utíká. Musíme se dostat k hrázi dřív, než inženýři začnou pracovat. Pokusíme se o něco riskantního, při troše štěstí se nám to, doufám, podaří.“

Rychle si zvolil jednoho vojáka a pohovořil s ním mezi čtyřma očima. Pak ukázal dvěma ohňostřelcům jejich postavení po opuštění jeskyně, načež vydal rozkaz celému oddílu, aby nasedl na koně a byl připraven vyjet.

O něco později vyjel ze širokého ústí jeskyně osamocený jezdec a pomalu se pustil dolů po skalnatém svahu.

Hawkmoon vyhlédl z jeskyně a všiml si, že se slunce odrazilo od velikého bronzového stroje, jehož křídla bičovala vzduch rychleji, když začal klesat k jedinému jezdci. Právě s pilotovou zvědavostí Hawkmoon počítal. Teď, na pokyn ruky, zvedli ohňostřelci zbraně, jejichž rubínová ústí už zářila, připravena k výstřelu. Nevýhoda ohňostřelců spočívala v tom, že nebyly připraveny ke střelbě kdykoli, a při delší akci se zahřály natolik, že je nebylo možno udržet v ruce.

Ornitoptéra klesala v široké spirále níž a níž. Střelci namířili zbraně. Teď už bylo dobře vidět muže v krkavčí masce,

nakloněného nad přístroji a upřeně sledujícího zem.

„Ted!“ houkl Hawkmoon.

Z obou ohňostřílů současně vyrazily dva rudé proudy ohně. První zasáhl ornitoptéru do boku a trochu zahřál pancíř. Druhý zasáhl pilota, jehož oděv skoro okamžitě vzplanul. Zvedl ruce z citlivého řízení a pokoušel se udusit plameny. Křídla se křečovitě otřásla, stroj se zachvěl, položil na stranu a padl dolů i přes zoufalou snahu letce, který s nejvyšším úsilím bojoval o kontrolu nad strojem. Udeřil do svahu blízkého pahorku a rozbil se na kusy. Křídla ještě několikrát udeřila o zem a pilotovo tělo se odkutálelo daleko od vraku. Pak stroj s podivným mlasknutím vybuchl a ačkoli nezačal hořet, byly jeho pozůstatky rozházené široko daleko po celém kopci. Hawkmoon neznal zvláštnosti motoru ornitoptéry, vždycky ale vybuchovaly takhle.

Naskočil na svého černého oře a vydal rozkaz k odjezdu. Vydali se tryskem po kamenitém svahu, mířili přímo k přehradě, kterou včera vytvořili.

Vzduch je onoho jasného, slunečního dne opájel radostí. Jeli sebevědomí, šťastní ze svého úspěchu. Ale když se blížili k hrázi, začali se chovat obezřetněji. Z vrcholu kopce spatřili vojenský oddíl a inženýry, jak zkoumají zbytky mostu, který tak dokonale zastavil proud řeky. Pak sjeli do kotliny – ohňostřelci v první řadě, nakloněni v třmenech dozadu, připraveni použít své strašné zbraně.

Na zaskočené Granbretance dopadlo deset proudů ohně. Lidé se změnili v živé pochodně, s řevem skákali do vody. Oheň zasáhl řady v krtčích a jezevčích maskách i oddíly v supích maskách Mikosevaarových žoldnéřů, kteří je střežili. Pak se Hawkmoonovi vojáci vrhli do útoku a vzduch zazvonil zbraněmi. Zavířily zkrvavené sekery, zasvištěly ostré meče. Všude kolem bylo slyšet křik umírajících, prskání a ržání koní a dusot kopyt.

Hawkmoonův kůň, chráněný kroužkovým brněním, se zachvěl po ráně těžké dvousečné sekery, již mu uštědřil obrovský voják, pak padl k zemi a svého jezdce přilehl. Voják v masce supa

přiskočil a zvedl sekeru nad Hawkmoonovu hlavu, kníže ale stačil v posledním okamžiku vytáhnout meč a odrazit jeho ránu. Kůň se hbitě zvedl na nohy, Hawkmoon vyskočil a nějakým zázrakem se mu podařilo chytit opratě; přitom se musel neustále bránit vzduchem svištící sekeře.

Jednou, dvakrát, třikrát se čepele srazily a Hawkmoon pocítil, že jeho ruka slábne. Švihl mečem pod toporem sekery a podařilo se mu zasáhnout supovo zápěstí. Nepřítel upustil zbraň a zpod masky se ozval přitlumený výkřik. Hawkmoon bleskově sekl přímo do masky a prohnul ji. Člověk zachroptěl a otřásl se. Hawkmoon uchopil meč do obou rukou a opět ze všech sil po nepříteli sekl. Supí maska se rozpadla a odhalila zkrvavenou tvář a rty, skryté v hustém plnovousu, začaly prosit o milost. Dorian přimhouřil oči – kníže nenáviděl žoldnéře ještě více než Granbretance. Bleskurychle sekl potřetí, přímo do hlavy tak, že ji málem odsekl od krku a žoldák padl dozadu a mrtev klesl na jednoho ze svých druhů, zaujatého bojem s kamaržským jezdcem.

Hawkmoon opět vyskočil na koně a vedl oddíl proti zbytkům žoldnéřů. Supí legie – sekal a bodal kolem sebe v záchvatu krvežíznivosti tak dlouho, dokud na bitevním poli nezůstali jen inženýři, ozbrojení pouze krátkými mečíky. Ti se ani příliš nebránili a zakrátko byli vybiti do posledního muže, jejich těla pokryla rozbitý most anebo odplula po řece, již původně chtěli odvést do starého koryta.

Když pak jeli zpátky k horám, pohlédl Pelaire na Hawkmoona.

„Není v tobě ani špetka soucitu, kapitáne!“

„Ovšem,“ odpověděl Hawkmoon sebejistě. „Není. Muži, ženy i děti, jsou-li to Granbretanci nebo jsou-li pro ně, všechny je třeba vybít. Jsou to nepřátelé.“

V boji přišli o osm lidí. V porovnání s oddílem, který porazili, měli opět velké štěstí. Granbretanci byli zvyklí své nepřátele masakrovat, myšlenka, že by je mohl někdo napadnout a oplatit jim stejným, je ani nenapadla. To také byla zřejmě příčina toho, že oddíl vojáků z Kamargu měl tak malé ztráty.

Meliadus vyslal čtyři další skupiny, aby hráz rozbily. Každá byla početnější než předešlá – všechny ale byly do posledního muže vybity kamaržskými jezdci. Ze dvou stovek jezdců, s nimiž Hawkmoon vyjel z Kamargu, zbylo asi sto padesát, s nimiž kníže přistoupil k uskutečnění druhé části plánu – neustále napadat granbretanskou armádu, pomalu postupující kupředu, protože musela všechny své zásoby i válečné stroje dopravovat pozemní cestou, a nasměrovat ji k jihovýchodním hranicím Kamargu.

Nikdy neútočili za dne, když ornitoptéry kroužily po obloze, zato v noci nepříteli nedoprávali klidu. Ohňostřily spálily noc co noc desítky stanů i jejich obyvatel, salvy šípů decimovaly řady vojáků, střežících tábořiště i jezdce, kteří se za dne vydávali hledat úkryt kamaržských vojáků. Meče ani nestačily uschnout a už byly opět koupány v krvi, sekery se lepily smrtonosnými žněmi, a těžkou kamaržskou píku držel jen málokdo z jejích původních vlastníků. Hawkmoon a jeho lidé byli vyhublí, měli zarudlé oči, nejednou se jen s námahou dokázali udržet v sedlech, často jen o vlas unikali objevení ornitoptéry nebo pronásledovateli. Museli ale mít jistotu, že cesta od řeky je pokrytá mrtvolami Granbretanců a že je vedou přesně tam, kam chtějí.

Tak jak Hawkmoon očekával, Meliadus se hledání jezdců, kteří proti němu vedli partyzánskou válku, příliš nevěnoval. Touha po co nejrychlejším dosažení hranic Kamargu byla silnější než nenávisť k Hawkmoonovi – bezpochyby soudil, že po dobytí Kamargu bude mít dostatek času na vyřízení účtů.

Jednou, pouze jednou, měli příležitost postavit se tváří v tvář, když Hawkmoon se svými lidmi kličkovali mezi stany a ohništi, slepě kolem sebe rozdávali rány a připravovali se už k odjezdu, protože se blížil úsvit. Meliadus na koni, v čele oddílu své vlčí kavalerie, vyjel z tábora přímo na Hawkmoona, který zrovna uštěďroval rány mečem žoldákům, zmítajícím se pod strženým stanem, a zaútočil přímo na něj.

Hawkmoon zvedl meč a Meliadovu ránu zadržel, pak se nelítostně zasmál a začal soupeřovu čepel pomalu odtlačovat od

sebe.

Meliadus jen zasípal, když se jeho paže musela podvolit náporu nepřítele.

„Pěkně děkuji, barone Meliade,“ promluvil Hawkmoon. „Jídlo, jímž si mě v Londře pohostil, mi dodalo sil...“

„Ach, Hawkmoone,“ odpověděl Meliadus vlídným, leč hněvem rozechvělým hlasem. „Nevím, jak se ti podařilo zbavit se moci Černého drahokamu, postavil ses ale na odpor moci tisíckrát větší, na níž bude záviset tvůj osud, až obsadím Kamarg a opět z tebe učiním svého vězně.“

Hawkmoon najednou zakroužil čepelí pod chráničem Meliadova meče a učinil prudký výpad, takže se mu podařilo vyrazit zbraň z ruky svého soupeře. Zvedl znovu meč k úderu, ale postřehl, že se na něj žene příliš mnoho Granbretanců.

„Je mi líto, barone. Musím už jít. Připomenu ti tvá slova – až budeš *mým* zajatcem!“

Otočil koně a s hlasitým smíchem vedl své lidi do tmy, ponechávaje za sebou zmatek v táboře. Meliadus vztekle mávl rukou, pak sesedl z koně a vydal se hledat svůj meč.

„Bastard!“ vykřikl. „Než uplyne měsíc, bude se plazit u mých nohou!“

Konečně nastal den, kdy Hawkmoon se svými jezdci zanechal útoku na Meliadovo vojsko a tryskem uháněli bažinatým údolím k horám, kde na ně už čekali hrabě Brass a Leopold von Villach se svou armádou. Nad údolím se tyčily tmavé, vysoké věže, takřka stejně staré jako Kamarg, teď s početnou posádkou gardistů. Takřka z každé škvíry trčely hromady prapodivných zbraní.

Hawkmoonův kůň se vyšplhal na kopec a zastavil před samotným hrabětem Brassem, který se široce a s úlevou rozesmál, když poznal mladého šlechtice.

„Jsem moc rád, kníže kölnský, že jsem ti dovolil ten výjezd,“ řekl s radostí v hlase. „Udělals vše, co sis naplánoval a přivedls většinu

svých vojáků zpět. Nejsem si jist, zda bych ve svých nejlepších časech takový úkol provedl stejně dobře jako ty.“

„Děkuji, hrabě. Musíme se dobře připravit, baron Meliadus je sotva půl dne pochodu za námi.“

Pod vrcholem, na širokém úbočí kopce, viděl tábořit kamaržskou armádu, především pěchotu.

V počtu nejvýše půldruhého tisíce lidí vypadalo to vojsko žalostně, bylo v porovnání s množstvím rytířů, kteří na ně táhli, přímo uboze malé. Poměr sil musel být přinejmenším dvacet ku jedné, možná i dvojnásobný.

Hrabě Brass dobře pochopil výraz na Hawkmoonově tváři.

„Netrap se, chlapče. Máme mnohem lepší zbraně, než jsou meče. Těmi invazi zastavíme.“

Hawkmoon se zmýlil, když prohlásil, že Granbretancům zbývá k hranici půl dne pochodu. Zřejmě se rozhodli rozbít ještě jeden tábor a teprve druhého dne v poledne se před očima obránců objevila moc, táhnoucí v pravidelných řadách plochým údolím. Každý čtverec pěchoty nebo jízdy se skládal z vojáků stejného řádu a každý člen řádu měl za povinnost bránit jiného člena řádu – mrtvého či živého. Tento zákon byl jedním z důvodů veliké síly Granbretanců, protože nikdo nemohl ustoupit z bitevního pole, to bylo možné, jen když vykonával rozkaz svého Velkého konstábla.

Hrabě Brass seděl na koni a sledoval přicházející nepřátele. Po jednom boku mu stál Dorian Hawkmoon, po druhém pak Leopold von Villach. Rozkazy ale mohl vydávat pouze hrabě. *Ted' boj začne doopravdy*, říkal si Hawkmoon. Pořád ještě nechápal, jak by mohli zvítězit. Nepřeceňoval hrabě Brass své síly?

Srocení bojovníci se zbraněmi se nakonec zastavili asi půl míle před nimi. Po chvíli se oddělily dvě postavy, které se tryskem rozjely na vrchol kopce. Když se přiblížily, poznal Hawkmoon barvy barona Meliada a hned nato zjistil, že jedním z jezdců je baron osobně, druhým pak byl herold s bronzovým megafonem, symbolem

parlamentářů.

„Nemyslím, že by se chtěl vzdát,“ ozval se von Villach znechuceně.
„Nejspíš to očekává od nás.“

„To se mi nezdá,“ pousmál se Hawkmoon. „Určitě je to další jeho lest. Dost se tím proslavil.“

Hrabě Brass vážně pohlédl na úsměvného mladíka.

„Dej si pozor na nenávist, Doriane Hawkmoone,“ poradil mu.
„Nedovol, aby přehlušila tvůj zdravý rozum, jak se to stalo baronu Meliadovi.“

Hawkmoon zíral přímo před sebe a neodpovídal.

Herold zvedl těžký megafon k ústům.

„Hovořím jménem barona Meliada, Velkého konstábla Řádu vlka, vrchního velitele armády nejšlechtetnějšího Krále-Imperátora Huona, vládce Granbretanu, budoucího panovníka celé Evropy.“

„Řekni svému pánovi, aby si snal masku a hovořil sám za sebe,“ křikl hrabě Brass v odpovědi.

„Můj pán vám nabízí čestný mír. Vzdáte-li se hned, slibuje, že vás ponechá naživu a pouze se prohlásí guvernérem provincie ve jménu Krále Huona, aby nastala spravedlnost a pořádek v tomto barbarském kraji. Bude vám udělena milost. Budete-li se jeho vůli protivit, bude celý Kamarg srovnán se zemí, vše bude spáleno a spáleniště zalito mořem. Baron Meliadus prohlašuje, že dobře znáte jeho moc a váš odpor bude mít za následek jen vaši smrt a záhuby vašich rodin.“

„Vyřid' baronu Meliadovi, který se skrývá za maskou a stydí se promluvit sám za sebe, že dobře ví, že je hulvátem, který zneužil mé pohostinnosti a byl mnou poražen v poctivém souboji. Vyřid' mu, že je zbabělý pes a že tisíce jeho soukmenovců nemohou porazit jediného kamaržského chlapa. Vyřid' mu, že jeho nabídku chápeme jako obyčejnou léčku, past, jejíž lživost by rozeznalo i dítě. Vyřid' mu, že nepotřebujeme žádného guvernéra, neboť si vládneme sami k naší plné spokojenosti. Vyřid' mu...“

Hrabě Brass najednou přerušil svou řeč a hlasitě se rozesmál, neboť viděl barona Meliada, jak zuřivě otočil koně a s heroldem v

patách uháněl zpátky ke své armádě.

Asi za čtvrt hodiny spatřili, že ornitoptéry startují k letu. Hawkmoon si povzdechl. Již jednou byli poraženi létajícími stroji. Čeká je i teď porážka?

Hrabě Brass zvedl meč nad hlavu a na toto znamení se všude kolem ozvalo hlasité klepání a rachot. Hawkmoon se otočil a spatřil vzlétající šarlatové plameňáky. Jejich let byl plný půvabu a nesrovnatelně krásnější než neurovnané pohyby kovových monster, parodujících jejich let. Vzlétající stále výš a výš se šarlatoví plameňáci s jezdci ve vysokých sedlech a ohňostřily v rukou vydávali na schůzku s mosaznými ornitoptéry.

Plameňáci rychle nabírali výšku a zakrátko se dostali do výhodného postavení, bylo ale těžko uvěřitelné, že by se mohli stát rovnocennými protivníky sice nemotorným, ale zato kovovým strojům. Rudé plameny, z této vzdálenosti sotva viditelné, udeřily do strojů. Jeden z pilotů byl zasažen a na místě zemřel, pak vypadl z kabiny. Stroj bez pilota ještě chvíli hýbal křídly, pak je složil podél trupu a padl dolů jako mrtvý pták, zobanem napřed, a zabořil se do mokřiny na úpatí vrchu. Hawkmoon si také všiml, že další ornitoptéra trefila svým dvojitým dělem osedlaného plameňáka a šarlatový pták se ve vzduchu převrátil a pak padl k zemi v závěji peří. Vzduch se naplnil žářem a hlukem létajících strojů, ale pozornost hraběte Brasse už byla soustředěna na granbretanskou jízdu, uhánějící na kopec.

Hrabě se zpočátku ani nepohnul, jen klidně sledoval širokou řadu blížících se jezdců. Konečně zvedl meč.

„Věže! Pal!“ vykřikl.

Hlavně nějaké neznámé zbraně namířily na jezdce a pak se ozval pronikavý pískot, který, jak se Hawkmoonovi zdálo, mu co nevidět roztříští hlavu, ale neviděl žádné střely. Pak najednou koně, kteří dorazili k bačině, začali ustupovat. Hromadně se vzpínali, převraceli oči a z pysků se jim vyřinula pěna. Jezdci padali a zakrátko přinejmenším polovina kavalerie tonula v blátě, klouzala a pokoušela se uklidnit splašená zvířata.

„Zbraň vysílá neviditelné paprsky pod úrovní zvuku,“ vysvětloval hrabě Brass Hawkmoonovi. „My to moc neslyšíme, ale koně dostávají plnou dávku.“

„A teď na ně udeříme?“ otázal se Hawkmoon.

„Ne. To není nutné. Počkej, buď trpělivý.“

Ztuhlí koně začali padat v mdlobách.

„Bohužel, nakonec je to zabije,“ řekl hrabě Brass.

Zakrátko už všichni koně leželi v blátě, jezdci se shromáždili na pevné půdě a dost dobře nevěděli, co mají dělat.

Nahoře plameňáci kroužili nad ornitoptéry, nahrazovali obratností sílu a neústupnost nepřítele. Přesto ale mnoho obrovských ptáků padlo k zemi, více než ornitoptér s klapajícími křídly a brumlajícími motory.

Poblíž věží začaly padat veliké balvany.

„To jsou válečné stroje. Spustili katapulty,“ zabručel von Villach. „Můžeme už...“

„Trpělivost,“ odpověděl hrabě Brass. Byl podivně klidný.

V témže okamžiku je udeřila silná horká vlna. Spatřili obrovský vír šarlatových plamenů, který vykvetl při úpatí nejbližší věže.

„Ohňové dělo!“ vykřikl Hawkmoon a ukázal prstem. „Největší, jaké jsem kdy viděl! Všechny nás zničí!“

Ale hrabě Brass už uháněl k napadené věži. Viděli, jak seskakuje z koně a mizí uvnitř budovy, která se už zdála být ztracená. Okamžik na to se roztočila, rychleji a rychleji, a Hawkmoon s údivem zjistil, že se ponořuje do země a oheň jí už žádné větší škody způsobit nemůže. Dělo se otočilo na další věž, ale ta se po první střele začala také točit a zmizela v zemi, zatímco první se spirálovitě vynořila a když se zastavila, okamžitě namířila svou podivnou zbraň, instalovanou na střelnách, na ohňové dělo. Bylo to něco, co se zeleně a purpurově lesklo, bylo to zakončeno dvěma hlavními, z nichž vylétaly řady bílých kulovitých věcí a dopadaly poblíž ohňového děla. Hawkmoon si všiml, že padaly do skupiny inženýrů, obsluhujících dělo. Jeho pozornost upoutala ornitoptéra, která se zřítila tak blízko, že ho to donutilo otočit koně a skrýt se za vrcholem kopce, aby ho nezasáhly

kusy vybuchlého motoru. Von Villach se k němu okamžitě přidal.

„Co je to za zbraň?“ otázal se Hawkmoon, ale poručík jen zakroutil hlavou. Byl stejně udiven jako kníže.

Hawkmoon viděl, že bílé koule už přestaly padat, ale ohňové dělo už nestřílí – kolem něj ležela bez pohybu asi stovka lidí. Dorian s hrůzou zjistil, že zmrzli. Z obou hlavní vyletěly další střely. Dopadly u katapultů a dalších granbretanských válečných strojů. Po jisté době byly jejich osádky také zmrazený a na věže už nedopadl ani jeden balvan.

Hrabě Brass vyšel z věže, nasedl na koně a přidal se k nim. Usmál se.

„Můžeme těm hlupákům předvést i další zbraň,“ řekl.

„Bude ale stačit na tolik lidí?“ otázal se Hawkmoon, ukazuje na právě vykročivší pěchotu, která byla tak početná, že se zdálo, že ji nemůže zastavit ani ta nejsilnější zbraň.

„Uvidíme,“ odpověděl hrabě Brass a vydal nějaký rozkaz strážci na nejbližší věži. Obloha nad nimi byla černá bojujícími stroji a ptáky, vzduchem se křížovaly proudy ohně a všude kolem padaly kusy kovu a krvavé cáry masa. Nedalo se rozeznat, kdo má převahu.

Pěchota už byla blízko, když hrabě Brass předal mečem znamení hlídačům na věži a na granbretanskou armádu byly namířeny široké tlamy další zbraně. Na pochodující zástupy dopadly hromady skleněných, modravě se lesknoucích kuliček. Hawkmoon viděl, jak se řady tu a tam zastavily a vojáci se začali zmítat jako šílení, mávat rukama a strhávat si masky svých řádů.

„Co se jim stalo?“ otázal se hraběte udiveně.

„V těch kuličkách je halucinogenní plyn,“ odvětil hrabě Brass. „Způsobuje, že se jim před očima objevují hrůzné vize.“

Hrabě se teď otočil v sedle a pokynul vojákům, čekajícím na jeho rozkazy. Šiky vykročily.

„Nadešel čas postavit se Granbretanu obyčejnými zbraněmi,“ řekl.

Zbytky pěchoty je zasypaly krupobitím šípů a proudy ohně

z ohňostřilů. Lučištníci hraběte Brasse na útok odpověděli stejnou silou a ohňostřelci vystřelili ohnivou salvu. Hroty granbretanských šípů zabubnovaly o jejich pancíře a několik lidí padlo. Několik dalších zasáhly plameny ohňostřilů. I ohnivým chaosem a oponou šípů bylo vidět, že granbretanská pěchota i přes utrpěné ztráty postupuje stále kupředu. Muži se zastavili na okraji bažiny, znejistěli při pohledu na mrtvé koně, ale důstojníci je zuřivě hnali dál.

Hrabě Brass přikázal heroldovi zatroubit signál k útoku a vojáci vykročili – před nimi vlála jen jedna vlajka s červenou rukavicí na bílém poli.

Tři muži klidně přihlíželi tomu, jak se zdecimovaná pěchota začíná brodit blátem a kličkovat mezi mrtvými koňmi a jak se pomalu blíží ke kopci, kde na ně čekala kamaržská armáda.

Hawkmoon spatřil barona Meliada blízko za první linií a hned nato poznal i barbarskou supí masku Asrovaka Mikosevaara, obrovského Muskovana, vedoucího svou pěší Supí legii. Jako jedni z prvních se přebrodivili blátem a začali stoupat po úbočí.

Hawkmoon popustil svému koni otěže a postoupil kupředu v touze postavit se jako první blížícímu se Mikosevaarovi.

Zaslechl divoký řev a supí maska na něj otočila své rubínové oči.

„Aha! Hawkmoon! Pes, který nám tolik dnů nedal pokoj! Teď se přesvědčím, zda se umíš postavit i do čestného boje, zrádče!“

„Neříkej mi zrádče, mrchožroute!“ odpověděl Hawkmoon zlostně.

Mikosevaar potěžkal svou velkou válečnou sekeru, opět zařval a rozběhl se na Hawkmoona, který seskočil z koně a se štítem a širokým mečem v rukou se připravil k obraně.

O Hawkmoonův štít zaduněla sekera, vykovaná i s topůrkem z jednoho kusu oceli a donutila jej ustoupit o krok dozadu. Další úder dopadl na okraj štítu a udělal do něj zub. Hawkmoon zatočil mečem a s hlasitým zazvoněním zasáhl Mikosevaarovu paži, chráněnou těžkým brněním, až vykřesal snop jisker. Oba muži se zapřeli nohama a opláceli ránu ranou, zatímco kolem nich se

prudce rozhořela bitva. Hawkmoon mrkl na von Villacha a spatřil, že se bije s Mygelem Holstem, Arciknížetem Londry, který mu byl takřka roven jak věkem, tak silou. Hrabě Brass bojoval s bezvýznamnými rytíři a pokoušel se probít k baronu Meliadovi, který se zřejmě rozhodl sledovat průběh bitvy z větší vzdálenosti.

Kamaržané bojovali s vojáky Temného impéria ve vysunutých pozicích, zachovávající v záloze nenarušený šik vojsk.

Hawkmoonův štít se brzy změnil v pomačkaný, neúčinný kus železa. Odhodil ho a uchopil meč do obou rukou, připraven odvrátit Mikosevaarovu ránu, namířenou na jeho hlavu. Oba muži se supěním dusali kolem sebe ve zryté půdě kopce, tu útočili přímo, aby soupeře zbavili rovnováhy, tu zase nečekaně sekali po nohách a těle soupeře a zasazovali si údery ze strany.

Hawkmoon se v brnění potil a těžce supěl. Najednou se mu zvrtila noha a klesl na koleno. Mikosevaar skočil dopředu a vysoko zvedl sekeru, aby svému nepříteli setnul hlavu. Hawkmoon se vrhl na zem jeho směrem, chytil jej za nohy a povalil, a pak se oba skutáleli k mokřině a hromadě mrtvých koní.

S nadávkami na rtech a vzájemně se častující pěstmi přistáli v blátě. Ani jeden neztratil svou zbraň, takže se rychle zvedli a připravili k pokračování souboje. Hawkmoon se odrazil od těla velkého hřebce a prudce zaútočil. Kdyby se mu Mikosevaar v poslední chvíli nevyhnul, určitě by mu prosekl hrdlo, ale takto zasáhl jen supí prilbu, kterou mu srazil z hlavy, odhaluje tak husté, bílé vousy a šílenstvím zářící oči. Mikosevaar zvedl sekeru a chtěl seknout Doriana do břicha, ale ten ránu zastavil čepelí meče.

Hawkmoon povolil řemen jílce a obouruč bodl Mikosevaara do prsou, až sup padl do bláta. Když se z něj pokoušel vyhrabat, sevřel kníže meč ještě pevněji, zvedl zbraň vysoko a bodl nepřítele přímo do tváře. Mikosevaar zařval. Dorian čepel vytáhl a bodl podruhé. Asrovak Mikosevaar opět vykřikl a pak zmlkl. Hawkmoon jej bodl ještě jednou, až z hlavy jeho soupeře zůstal jen sotva poznatelný cár. Teprve pak se otočil a pohlédl na bitevní pole.

Těžko se dalo říci něco jistého. Všude kolem klesali muži; zdálo se

ale, že jsou to v obrovské většině Granbretanci. Vzdušná bitva skončila, po obloze už kroužilo sotva několik ornitoptér, pronásledovaných značnou přesilou plameňáků.

Je možné, že by Kamarg vyhrával?

Hawkmoon se rychle otočil, protože na něj vyběhli dva supové ze Supí legie. Bez uvažování se sklonil a zvedl Mikosevaarovu zkrvavenou masku.

„Pohlédněte!“ zasmál se. „Váš Velký konstábl je mrtev! Váš náčelník je po smrti!“

Vojáci se zastavili, pak se k němu otočili zády a dali na rychlý útěk. V Supí legii nebyla tak tvrdá disciplína jako v ostatních Řádech.

Hawkmoon se těžkým krokem vydal mezi těla mrtvých koní, která teď byla většinou pokryla těla mrtvých vojáků. Poblíž se už neodehrávalo mnoho soubojů. Všiml si, že na vrcholu kopce von Villach kope do těla mrtvého Mygela Holsta, aby se pak s triumfálním pokřikem obrátil proti několika vojákům Holstova řádu, kteří na něj zaútočili s kopími v rukou. Usoudil, že von Villach jeho pomoc nepotřebuje. Běžel nejrychleji, jak jen dokázal, na vrchol, aby se odtamtud rozhlédl a zjistil, jak se bitva vyvíjí.

Jeho meč se ještě třikrát vykoupal v krvi, než se dostal na pozorovatelnu a mohl se podívat dolů. Z obrovské armády, kterou proti nim Meliadus přivedl, zbývala sotva šestina, zatímco řady kamaržských záloh byly ještě pořád neporušeny.

Polovina korouhví velkých rytířů ležela na zemi, další byly v zuřivém obklíčení. Sevřené formace granbretanské pěchoty byly rozbity a Hawkmoon viděl, že se stalo něco bezpříkladného – všechny řady se promíchaly, což způsobilo všeobecný zmatek, protože vojáci byli zvyklí bojovat bok po boku se svými bratry.

Hrabě Brass, stále na koni, bojoval s několika šermíři na úpatí. V dálce povívala standarta barona Meliada, chráněná vojáky Řádu vlka. Baron se uměl dobře zabezpečit. Hawkmoon teď spatřil, jak se několik náčelníků, mezi nimi Adaz Promp a Jarak Nankenseen, rychle rozeběhlo ke svému veliteli. Zřejmě chtěli stáhnout zbytek armády, potřebovali k tomu ale jeho rozkaz.

Dokonce si i domýšlel, co náčelníci Meliadovi poví – že výkvět jejich rytířstva je zničen a že tak velké ztráty jsou příliš velkou cenou za dobytí tak malé provincie.

Jenže heroldové, čekající poblíž, nezaduli do trub, nepředali žádný rozkaz. Meliadus byl ke všem prosbám hluchý.

K Hawkmoonovi přijel von Villach na cizím koni. Sundal si z hlavy přilbici a usmál se.

„Vypadá to, že jsme je porazili,“ řekl. „Kde je hrabě Brass?“

Hawkmoon ukázal rukou.

„Má bohaté žně,“ zasmál se. „Zůstaneme ve svém postavení, nebo zaútočíme? Teď by to bylo docela snadné. Myslím, že granbretanští náčelníci uvažují o ústupu. Náš útok by jim mohl pomoci v rozhodnutí.“

Von Villach přikývl.

„Vyšlu dolů k hraběti kurýra. Rozhodnout musí on.“

Otočil se na nejbližšího jezdce a něco mu řekl. Voják se tryskem rozjel po úbočí, míjeje bojující skupinky.

Hawkmoon viděl, jak dorazil k hraběti a pak hrabě Brass na ně pohlédl, mávl rukou, otočil koně a vydal se zpátky.

V deseti minutách hrabě Brass zorganizoval opětovné získání kopce.

„Zabil jsem pět náčelníků,“ řekl spokojeně. „Ale Meliadus mi unikl.“

Hawkmoon zopakoval vše, co řekl von Villachovi a hrabě uznal, že je to dobrý plán. Zakrátko se kamaržská pěchota dala do pochodu, před sebou hnala Granbretance dolů ze svahu.

Hawkmoon našel čerstvého koně a vyjel s divokým pokřikem, neúprosně kolem sebe bodal, odsekával hlavy z krků a paže od těl jako jablka od větví. Byl od hlavy k patám zbrocen krví padlých nepřátel. Kroužková košile na něm visela v cárech a skoro z něj spadla. Hrud' měl pokrytou modřinami a drobnými ranami, paže mu krvácela a v noze se mu uhnízдила ostrá bolest, ale on nic z toho nebral na vědomí a v krvežíznivém šílenství zabíjel muže za mužem.

„Nejspíš ses rozhodl zabít víc těch psů než celá naše armáda

dohromady,“ řekl mu von Villach po jeho boku.

„Nespočinul bych, dokud by se celá země kolem nepokryla krví Granbretanců,“ odpověděl Hawkmoon temně. „Nespočinul bych, dokud by vše, co žije v Granbretanu, nebylo zničeno.“

„Jsi krvežíznivý stejně jako oni,“ prohlásil von Villach ironicky.

„Jsem víc,“ zvolal Hawkmoon a rozjel se kupředu. „Pro ně je to jen zábava.“

A prudce vyrazil vpřed.

Nakonec se ukázalo, že náčelníci Meliada přesvědčili, protože trubači zatroubili na ústup a zbytky granbretanské armády se odpoutaly od Kamaržanů a daly se na útěk.

Hawkmoon zabil ještě mnoho uprchlíků, odhazujících v panice své zbraně. Když v jednu chvíli jeden z vojáků strhl masku, ukázal svou mladou tvář a začal prosit o milost, Hawkmoon po něm sekl a prohlásil:

„Živí Granbretanci mě nezajímají.“

Po nějaké době ale i jeho neúprosnost poněkud ustoupila. Pobodl koně a zastavil se vedle hraběte Brasse a von Villacha a sledoval, jak se Granbretanci opět formují, aby odpochodovali pryč.

Hawkmoonovi se zdálo, že slyší pronikavý řev zuřivosti, kterým si ustupující oddíly ulevovaly, a že poznává hlas pomstychtivého Meliada. Usmál se.

„Tak či onak, jednou se s Meliadem setkáme znovu,“ řekl.

Hrabě Brass souhlasně přikývl.

„Přesvědčil se, že i po boji s jeho armádami nebyl Kamarg poražen, ví také, že nejsme natolik hloupí, abychom se nechali vlákat do jeho léček, takže určitě bude hledat jinou cestu. Zakrátko budou všechny země kolem Kamargu patřit Temnému impériu a pak budeme nuceni střežit své hranice ve dne v noci.“

„Teď už chápeš, že je Granbretan veden šílenstvím,“ oslovil Bowgentle hraběte, když se večer vrátili na hrad Brass. „Vidíš teď, že je to zhoubná rakovina, která mění historii a vede ji směrem

nejen ke zhoubě veškeré lidské rasy, ale nakonec ke zhoubě každé inteligentní, nebo i jen potencionálně inteligentní bytosti v celém vesmíru?“

Hrabě Brass se usmál.

„Přeháníš, Bowgentle. Odkud můžeš něco takového vědět?“

„Protože mým posláním je porozumět silám, jež pomáhají naplnění vůle Osudu. Opakuji znovu, hrabě, Temné impérium je nebezpečí pro celý vesmír, nebude-li zastaveno na naší planetě a zvláště pak na tomto kontinentě.“

Hawkmoon seděl s nohama nataženýma daleko před sebe, snaže se tak pokud možno co nejlépe uklidnit ostrou bolest ve svalech.

„Nechápu filosofické principy, na nichž stavíš své přesvědčení, pane,“ ozval se, „instinktivně ale cítím, že máš pravdu. Zdá se nám, že vidíme jen nepoddajného nepřítele, který touží po vládě nad celým světem, ale podobné národy tu už v minulosti byly také. Jenže v případě Temného impéria je to něco jiného. Nezapomínejte, prosím, hrabě Brassi, že jsem strávil jistou dobu v Londře a setkal jsem se tam s ještě průkaznějšími důkazy jejich šílenství. Vy jste viděli jen jejich armádu, která, stejně jako každá jiná armáda, bojuje ze všech sil, když věří ve vítězství a postupuje k němu obvyklou taktikou. Jenže v Králi-Imperátorovi s jeho nesmrtelným tělem, uzavřeným v trůnní kouli, není nic obvyklého. Stejně tak není nic obvyklého v tajuplných zásadách, podle nichž se k sobě chovají. Z každého koutu toho města vyzařuje šílenství...“

„Myslíš si tedy, že jsme se ještě nesetkali s tím nejhorším, čeho jsou schopni?“ otázal se hrabě Brass vážně.

„Přesně tak,“ odpověděl Hawkmoon. „Není to jen pomstychtivost, že je tak zuřivě zabíjím. Je to něco hlubšího, co mi káže vidět v nich ohrožení pro všechny projevy života.“

Hrabě Brass si povzdechl.

„Možná, že máš pravdu. Sám nevím. Máš-li pravdu nebo ne, to by mohla rozsoudit jen Kouzelná hůlka.“

Hawkmoon se ztuhle zvedl.

„Od našeho návratu jsem ani nezahlédl Yisseldu,“ řekl.

„Mám dojem, že šla dnes spát dříve,“ odpověděl Bowgentle.

Hawkmoon byl rozčarován. Očekával, že ho uvítá, toužil jí vyprávět o svých vítězstvích. Zaskočilo ho, že z jejích úst neslyšel ani slůvko uznání.

Pokrčil rameny.

„Nu což, myslím, že udělám totéž,“ řekl. „Dobrou noc, pánové.“

O svém úspěchu toho po návratu moc nenavykládali. Projevovaly se na nich následky celodenního úsilí a vítězství jim zatím připadalo nějak neskutečné. Zítra budou bezpochyby pociťovat obrovskou radost.

Když pak vstoupil do temného pokoje, vycítil cosi nezvyklého a tak se rozhodl, že dřív, než přistoupí ke stolu a rozsvítí lampu, tasí meč.

Na jeho posteli někdo ležel a usmíval se na něj. Byla to Yisselda.

„Slyšela jsem o tom, co jsi dokázal,“ řekla, „a rozhodla jsem se uvítat tě soukromě. Doriane, jsi velký hrdina.“

Hawkmoon ucítil, jak srdce v jeho hrudi začíná bít rychleji a jak se i jeho dech prudce zrychlil.

„Ach, Yisseldo...“

Pomalou, krok za krokem se blížil k dívce, která ležela na břiše, a v jeho mysli touha a vášeň zápasily se zdravým rozumem.

„Miluješ mě, Doriane. Víím to,“ řekla něžně. „Chceš mi to vyvracet?“

Nedokázal by to.

„Ty...“ ozval se přiškrceně a snažil se o úsměv. „Ty... jsi... velice... smělá...“

„Jistě, ale ne proto, že bych byla drzá, ale proto, že ty jsi příliš nesmělý.“

„Já... já nejsem nesmělý, Yisseldo. Jenže z toho nebude nic dobrého. Jsem proklet... Černý drahokam...“

„Co to vůbec je, ten Černý drahokam?“

S jistou vyhýbavostí jí vše vyprávěl, vysvětlil jí, že nikdo neví,

jak dlouho ještě dokáže magická past hraběte Brasse udržet životní sílu Drahokamu, i to, že když se uvolní, budou párové Granbretanu schopni zničit jeho mysl.

„Takže sama vidíš, že se na mě nemůžeš nijak vázat,“ domluvil.

„Byla by to ta nejhorší možná volba...“

„A co ten Malagigi? Proč se na něj nechceš obrátit o pomoc?“

„Ta cesta by trvala několik měsíců. Byla by škoda obětovat zbytek mých dnů na neplodné hledání.“

Usedl na postel vedle ní a uchopil ji za ruku.

„Jestli mě miluješ,“ ozvala se, „tak se o to pokusíš.“

„Ano...“ zamumlal zamyšleně. „Snad... Snad máš pravdu...“

Objala jej a přitáhla jeho tvář ke své, líbajíc jej na rty. V jejím gestu bylo tolik spontánního citu, že se už dál nedokázal ovládat. Dlouze ji políbil a přitiskl se k ní.

„Pojeďu do Persie,“ řekl za dlouho. „I když to bude nebezpečná cesta. Jen co překročím hranice Kamargu, obrátí se proti mně všechny Meliadovy síly.“

„Vrátíš se,“ řekla s hlubokým přesvědčením. „Já dobře vím, že se vrátíš. Má láska si tě přivede zpátky.“

„A mne má k tobě,“ něžně ji pohladil po tváři. „Ano... Snad to i bude...“

„Zítra,“ zašeptala. „Jeď hned zítra. Neztrácej už více času. Ale dnes...“

Opět ho políbila a on jí polibek s prudkou vášní vrátil.

KNIHA TŘETÍ

Pověsti praví, že Hawkmoon opustil Kamarg a odletěl na východ na obrovském šarlatovém ptáku, jenž jej přenesl na tisíc mil daleko, a snad i více, do pohoří, oddělujícího zemi Řeků od země Bulharů...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1.

Oladah

Plameňák se dal, přesně podle ujišťování hraběte Brasse, velice snadno řídit. Reagoval podobně jako kůň na příkazy opratěmi, připevněnými k dlouhému krku, a jeho pohyby byly tak půvabné, že se Hawkmoon ani na okamžik nebál pádu. Pták nechtěl létat za deště, jinak ale překonával každou vzdálenost průměrně desetkrát rychleji než kůň. Odpočíval jen krátce v poledne a spal, stejně jako Hawkmoon, jen v noci.

Vysoké čalouněné křeslo s obloukovitou oporou, z níž visely vaky se zásobami, bylo pohodlné, jen bylo třeba připevnit se k němu pásem. Dlouhý krk zvířete mířil ve směru letu, velká křídla majestátně rozrážela vzduch. Šarlatový pták jej nesl přes hory, údolí, lesy a nížiny a Hawkmoon mu vždy dovoľoval klesnout nad řekami a jezery, aby si mohl najít svou oblíbenou potravu.

Čas od času Hawkmoon pociťoval v hlavě podivné pulzování, které mu připomínalo cíl jeho výpravy, ale když jej okřídlený oř odnášel dál a dál k východu, když se vzduch kolem něj stával stále teplejším, začal se cítit jistěji a měl dojem, že naděje na rychlý návrat k Yisseldě jsou stále reálnější.

Asi týden po opuštění Kamargu přelétal nad divokým pohořím a hledal vhodné místo k přistání. Bylo pozdě odpoledne a pták byl unavený, neustále klesal, až je ze všech stran obklopily strmé štíty hor, nikde ale nebyla vidět ani kapka vody. V jedné chvíli zahlédl Hawkmoon nějakého člověka, skrývajícího se mezi skalami, a skoro v tomtéž okamžiku pták vykřikl a začal divoce bít křídly. Hawkmoon spatřil dlouhý šíp, trčící z ptákova boku. Druhý se se zasvištěním zabodl do plameňákova krku a pták s hlasitým křikem padl k zemi. Vzduch prudce udeřil Hawkmoona do tváří, kníže se křečovitě chytil sedla. S hrůzou sledoval přibližující se

skály, pak ucítil silnou ránu do hlavy. Propadl se do černé, bezedné mdloby.

Procítl v panice. Zdálo se mu, že Černý drahokam opět získává svou životní sílu a začíná se zahryzávat do jeho mozku jako krysa do pytle zrní. Zvedl ruce k hlavě, ale když nahmatal boule a rány, připomněl si s úlevou, že je to fyzická bolest, způsobená pádem na zem. Všude kolem byla tma, měl dojem, že se nachází v jeskyni. Když napjal zrak, postřehl záblesky ohně, hořícího před vchodem do jeskyně. Zvedl se a pomalu vykročil k ohništi.

Těsně před vchodem o něco zakopl a když se podíval k zemi, spatřil hromádku svých věcí. Všechno bylo pečlivě uloženo – sedlo, vaky, meč i dýka. Shýbl se pro meč, vytáhl ho z pochvy a pak vykročil dál.

Do tváře jej udeřil žár velkého ohně, hořícího několik kroků od vchodu. Nad plameny – visel jednoduše vyrobený rozen, na němž se opékalo mohutné tělo plameňáka – oškubané, svázané a zbavené hlavy a nohou. Vedle seděl podsaditý mužík, skoro o polovinu menší než Hawkmoon, který čas od času popotahoval za kožené řemeny složitého mechanismu otáčení rozně.

Hawkmoon vyšel z jeskyně, mužík se otočil a když spatřil obnažený meč, vykřikl a uskočil. Kníže se podivil. Tváře malého človíčka byly pokryté ohnivými vousy a celé jeho tělo zase vypadalo, jako by bylo porostlé hustou kožešinou stejné barvy. Oblečen byl do kožené kazajky a rozpárané kožené suknice, přidržívané širokým opaskem. Na nohou měl semišové boty a na čepici se mu skvělo čtyři nebo pět nejkrásnějších plameňákových per, bezpochyby vybraných z opeření ptáka, když jej škubal.

Uskakuje před Hawkmoonem, zvedl obě ruce na znamení míru.

„Odpusť mi, pane. Ujišťuji tě, že je mi to moc líto. Kdybych věděl, že ten pták nese jezdce, nikdy bych po něm, samozřejmě,

nestřílel. Jenže já viděl jen oběd, který mi nesmí uniknout...”

Hawkmoon sklonil meč.

„Kdo jsi? Nebo spíš co jsi?“ Zvedl ruku k čelu, protože mu žár ohně a námaha působily závratě.

„Jsem Oladah, příbuzný Horských obrů,“ promluvil mužíček, „a všude kolem mě dobře znají...”

„Obrů? *Obrů!*“ zasmál se Hawkmoon chraptivě, zachvěl se a padl v mdlobách na zem.

Když se probudil, v nose jej příjemně polechtala vůně pečeného ptáka. Opájel se jí tak dlouho, dokud si neuvědomil, co to znamená. Seděl opřený o skálu hned u vchodu do jeskyně, ale jeho meč byl pryč. Malý chlupatý mužík rychle přiběhl a nabízel mu pečené ptačí stehno.

„Najež se, pane, budeš se cítit mnohem lépe,“ řekl.

Hawkmoon sáhl po obrovském kusu masa.

„Asi to můžu přijmout,“ odvětil. „Když už jsi mě obral skoro o vše, co jsem potřeboval.“

„Měl jsi toho ptáka moc rád, pane?“

„To ne, jenže teď mi hrozí smrtelné nebezpečí a ten plamenák byl mou jedinou nadějí na útěk.“ Hawkmoon se zakousl do tvrdého masa.

„Někdo tě pronásleduje?“

„Něco mě pronásleduje. Neobyčejný, hrozný osud...”

A pak Hawkmoon vyprávěl svůj příběh bytosti, jejíž čin značně přiblížil osud, který ho čekal. Když vyprávěl, uvažoval, kde se v něm vzala důvěra v Oladahna. Z jeho napůl lidské tváře vyzařovala nesmírná vážnost, naslouchal, přikyvoval s jakýmsi podivným respektem a jeho oči udiveně zíraly při každé nové podrobnosti, takže Hawkmoon zapomněl na svou obvyklou opatrnost.

„A tak jsem se dostal až sem,“ dokončil své vyprávění. „A jím pečení z ptáka, který měl být mou jedinou záchranou.“

„Je to velice ironická poznámka, můj pane,“ povzdechl si Oladahn, stíraje tuk z vousů. „Když si jen pomyslím, že se můj nenasytný žaludek stal příčinou tvého posledního neštěstí, bolí mě srdce. Zítřka udělám vše, co budu moci, abych napravil svou chybu a našel pro tebe nějaké zvíře, které by tě dopravilo dál na východ.“

„Něco, co umí létat?“

„Bohužel ne. Nejlepší, co můžu mít, je kozel.“

Hawkmoon už otevřel ústa, ale Oladahn se dal do vyprávění svého příběhu:

„Mám v těchto horách jistý vliv. Všichni mě tu berou jako takovou zvláštnost. Vidiš, jsem napůl zvíře, je to následek svazku jistého mladíka se zvláštním vkusem, považovaného za kouzelníka, s Horskou obryní. Bohužel, stal jsem se sirotkem, protože matka otce za jedné tuhé zimy snědla a pak byla sama sežrána mým strýcem Barkyem, což je postrach tohoto kraje, největší a nejzuřivější ze všech Horských obrů. Od té doby žiji sám a mými jedinými společníky jsou knihy mého otce. Jsem vyvrhel, příliš podivný na to, aby mě vzala mezi sebe rasa mého otce nebo mé matky a žiju tak, jak vidiš. Kdybych nebyl tak malý, určitě bych už byl také dávno sežrán, třeba strýčkem Barkyem...“

Výraz Oladahnovy tváře, na níž se zračila hluboká melancholie, připadal Hawkmoonovi tak komický, že v jeho srdci už nezůstala ani stopa žalu. Z druhé strany se ale cítil velice unavený, jak kvůli velkému žáru ohně, tak i po příliš vydatném jídle.

„To stačí, drahý Oladahne. Zapomeňme na všechno, co se nedá napravit, a pojďme spát. Ráno musíme najít nějaké nové zvíře, které by mě doneslo do Persie.“

Spali tvrdě a když se za úsvitu probudili, spatřili oheň, stále planoucí pod ptačím tělem, a skupinu mužů v kožešinách, kteří se s velkým potěšením nacpávali masem.

„Lupiči!“ vykřikl Oladahn a vyskočil na nohy. „Neměl jsem nechat hořet oheň!“

„Kam jsi strčil můj meč?“ otázal se Hawkmoon rychle, ale dva muži, ostře páchnoucí starým zvířecím tukem, už mířili přímo na ně,

vytahující primitivní šavle. Hawkmoon se pomalu postavil, připraven bránit se všemi prostředky, ale Oladahn byl rychlejší.

„Znám tě, Reknere,“ promluvil a ukázal na nejvyššího z lupičů. „Měl bys vědět, že jsem Oladahn z Horských obrů. Jestliže jste se už nacpali, vypadněte, jinak vás moji příbuzní zničí.“

Rekner se nevzrušeně usmál a pak se začal dloubat mezi zuby špinavým nehtem.

„Souhlasím. Už jsem o tobě slyšel, nejmenší z Obrů, nevidím ale nejmenší důvod, proč bych se měl bát, i když jsem slyšel, že se ti okolní obyvatelé vyhýbají. Ale sedláci přece nejsou zbojníci, že? Bud' zticha, nebo tě zabijeme pomalu a ne rychle.“

Oladahn se jakoby schoulil, pořád ale hrdým zrakem hleděl na náčelníka lupičů.

„A teď nám řekni, jaké skrýváš ve své jeskyni poklady,“ zasmál se Rekner.

Oladahn se začal kývat ze strany na stranu a tiše si pro sebe něco bručel, jako kdyby byl hodně vylekaný. Hawkmoon těkal zrakem z něho na náčelníka zbojníků a uvažoval, zda by stihl skočit do jeskyně a najít svůj meč. Oladahnovy nářeky bylo stále hlasitější, Rekner ale najednou ztuhl s úsměvem na rtech a jeho oči, do nichž se Oladahn vpíjel zrakem, zesklivatěly.

Najednou mužík natáhl obě ruce před sebe a ukazuje na náčelníka, chladně promluvil:

„Spi, Reknere!“

Lupič padl k zemi a jeho lidé se s nadávkami vrhli kupředu, Oladahnovy natažené ruce je ale zastavily na místě.

„Střežte se mé moci, mrchožrouti. Jsem syn čaroděje!“

Zrozpačitěli, hledíce na náčelníka, ležícího tváří k zemi. Hawkmoon s údivem pohlédl na chlupatou bytost, která držela v šachu bezohledné lupiče, ale po chvíli rychle odběhl do jeskyně, kde se mu podařilo najít meč. Zapjal si opasek, na němž visel meč i dýka, kolem pasu. Pak tasil, vykročil k Oladahnovi a postavil se mu po bok.

„Seber zásoby,“ zašeptal mu koutkem úst mužík. „Jejich zvířata

jsou uvázána na úpatí. Musíme na nich uprchnout, protože se Rekner může každou chvíli probrat a pak už ho ovládnout nedokážu.“

Hawkmoon přinesl vaky a oba se dali na ústup dolů po svahu, až jim pod nohama chřestilo kamení a štěrk. Rekner se začal hýbat. Hlasitě zařval a pak se posadil. Lupiči se mu vrhli na pomoc.

„Ted“, řekl Oladahn a dal se na útěk.

Hawkmoon vyběhl za ním a ke svému údivu spatřil šest kozlů velikosti poníka; každý nosil na hřbetě sedlo z ovčího rouna. Oladahn vyskočil na nejbližší zvíře a podržel Hawkmoonovi uzdu druhého. Kníže okamžitě zaváhal, pak se pousmál a vyskočil do sedla. Rekner a jeho lupiči už uháněli po svahu za nimi. Hawkmoon mečem přesekal provazy ostatních kozlů a pak se dali na útěk.

„Následuj mě!“ křičel Oladahn a nutil svého kozla jet ze svahu k úzké stezce.

Reknerovi lidé přesto Hawkmoona dostihli. Meč zazvonil o jejich tupé šavle, když na něho zuřivě zaútočili. Jednoho probodl, druhého zasáhl do boku a právě se připravoval seknout po hlavě Reknera, když kozel najednou poskočil dopředu ve snaze dosáhnout mužika a zbojníci se za ním rozběhli, nadávající z plných plic.

Kozel uháněl mohutnými skoky vpřed, otřásaje nemilosrdně jezdcem, zakrátko ale dorazili na stezku a vydali se stezičkou kolem hory, až pokřik zbojníků za jejich zády začal postupně utichat. Oladahn se s triumfálním úsměvem na rtech obrátil.

„Nuže, získali jsme oře, že ano, kníže Hawkmoone? A to mnohem snadněji, než jsem čekal. To je dobré znamení! Jed' se mnou a dovedu tě na správnou cestu.“

Hawkmoon se v duchu pousmál. Oladahnova společnost se ukázala užitečná a zajímavá a mužíčková osobnost, spolu s pociem rostoucí vděčnosti a respektem k tomu, jak je zachránil, způsobila, že Hawkmoon úplně zapomněl, že tento potomek Horských obrů je příčinou jeho současných potíží.

Oladahn je vedl po několik dnů. Celý ten čas se probíjeli horami, až nakonec dorazili k rozlehlé žluté pláni. Tady se

Oladahn zastavil.

„Pokračuj tam tím směrem,“ řekl a ukázal rukou.

„Děkuji ti,“ odpověděl Hawkmoon, zahleděný do širých prostor Asie. „Je mi moc líto, že se musíme rozejít.“

„Ano,“ pousmál se Oladahn, škrábaje si rudou kožešinu na tváři. „Mám stejný pocit. Pojd', pojedu s tebou ještě kousek, abych ti dělal na té rovině společnost.“

Když to dořekl, popohnal kozla na další cestu.

Hawkmoon se hlasitě zasmál, pak pokrčil rameny a vydal se za ním.

Kapitola 2.

Agonosvova karavana

Sotva se dostali do nížiny, začalo pršet. Kozli, kteří byli velice užiteční v horách, se teď, na rozmoklé půdě, sotva vlekli. Moc užitku z nich už nebylo. Putovali tak celý měsíc, zahaleni do plášťů, chvějící se zimou a vlhkem, pronikajícím až do morku kostí. Navíc ještě Hawkmoon čím dál tím častěji cítil pulzování v hlavě. Pokaždé, když se objevilo, přestal na ustaraného Oladahna mluvit, schovával hlavu v dlaních, zatínal zuby a zavíral oči, které utrápeně hleděly z jeho pobledlé tváře. Dobře věděl, že se někde daleko, na hradě Brass, začínají síly Černého drahokamu uvolňovat z Brassových pout a ztrácet naději, že ještě někdy spatří Yisseldu.

Neustále přelo. Hawkmoon, zmítaný studeným větrem, viděl rozvlněnou vodní oponou jen nekonečné mokřiny sem tam porostlé křovinami a zakrslými stromy. Neměl ani zdání, kde se nacházejí, protože obloha byla po většinu času zakryta mraky. Jediným pochybným ukazatelem další cesty byly podivně rostoucí křoviny této části světa – takřka bez výjimky se silně nakláněly k jihu. Nečekal, že tak daleko na východě narazí na takový kraj, domýšlel se ale, že to, jak vypadá, musela zavinit nějaká hrozná událost, která se stala ve Tragickém miléniu.

Hawkmoon si odhodil mokré vlasy, které mu padaly do očí, a pod prsty ucítil tvrdý povrch Černého drahokamu v hlavě. Otřásl se, když pohlédl na Oladahnovu ztrápenou tvář, a okamžitě se zase zahleděl do dešťové clony. V dáli před nimi se přízračně zvedalo temné pásmo, které mohlo být lesem, v němž by konečně mohli nalézt nějaký úkryt před deštěm. Úzká kopýtká jejich kozlů se zamotávala do mokré trávy. Hawkmoon ucítil v hlavě pulsující bodání, projela jím vlna tupé bolesti, žaludek se mu stáhl. Zasténal, přitiskl si ruce na obličej a Oladahn na něj pohlédl s mlčenlivým soucitem.

Po delší době dorazili k lesu nízkých stromů. Zdálo se jim, že poslední úsek cesty překonali výjimečně pomalu, protože byli donuceni vyhýbat se kalužím špinavé vody. Všude kolem byly větve deformovány, rostly jakoby dolů, k zemi, a ne nahoru. Kůra stromů byla černá nebo tmavě hnědá a v tomto ročním období nebyl na stromech ani lístek. Přes to všechno byly koruny někde tak husté, že jimi voda pronikala jen málo. Okraj lesa tvořil příkop plný vody; chránil les před zatopením.

Kozlí kopyta čvachtala blátivou vodou. Jakmile vstoupili do lesa, dali se pěšinou, aby se vyhnuli větroví. Dokonce i tady byla půda rozmočená. Louže se tvořily i u paty kmenů, ale byly mělké. Vytrvale stále přšelo.

Toho večera rozbili tábor na poměrně suchém místě a i když se Hawkmoon snažil pomoci Oladahnovi roznítit oheň, musel zakrátko usednout a opřít se zády o kmen. Dýchal ztěžka a hlavu si držel v dlaních, zatímco se mužik sám snažil zapálit oheň.

Dalšího dne ráno se vydali na cestu lesem. Oladahn vedl Hawkmoonova kozla, protože kníže se jen s námahou dokázal udržet na zvířecím hřbetu. Nebylo ještě ani poledne, když uslyšeli zvuk lidských hlasů. Rozhodli se jet za nimi.

Byla to vlastně karavana, prodírala se mezi stromy, blátem a kalužemi. Tvořilo ji asi patnáct vozů, krytých vodou nasáklými hedvábnými baldachýny šarlatové, žluté, zelené a modré barvy. Muly a voli se obrovsky namáhali, když se snažili utáhnout vozy, napnuté svaly jim hrály pod kůží, ale kopyta klouzala v blátě. Všude kolem bylo slyšet křik vozků pohánějících zvířata; třímali v rukou biče a špičaté bodce. Další lidé podkládali kola vozů, ostatní pak ze všech sil tlačili vozy zezadu. Přes veškerou snahu se pohybovali jen pomalu.

Zraký obou poutníků nepřitáhl ani tak vzhled karavany, jako spíš to, jak vypadali lidé. I když Hawkmoon pořád ještě viděl špatně, pohled na ně jej udivil.

Bez výjimky to byly groteskní postavičky. Trpaslíci a trpaslice, obři a tlust'oshi, lidé beze zbytku porostlí kožešinami (podobně jako Oladahn, jenže na tyhle nebyl zrovna nejpříjemnější pohled), další byli bílí a holí, jeden se třema rukama, další jen s jednou, dva lidé – muž a žena – srostlí nohama, děti s velikými plnovousy, hermafrodité s orgány obou pohlaví, další s pokožkou skvrnitou jako hadi, s ohony, se znetvořenými končetinami a zkroucenými těly, tváře s chybějícími nebo zase s neproporcionálně velkými částmi, někteří hrbatí, jiní bez krku, se zkrácenýma rukama nebo nohama, jeden dokonce s purpurovými vlasy a rohem, vyrůstajícím uprostřed čela. Jen jejich oči se navzájem velice podobaly – ve všech bylo vidět stejné zoufalství, které pohánělo tuto prapodivnou karavanu krok za krokem přes lesnatou bažinu.

Měli dojem, že se dostali do pekla a pohlíží na pochod zatracených duší.

Les, páchnoucí vlhkou kůrou a mokrou plísní, začal dýchat dalšími pachy, jež se daly těžko zařadit. Ostrý pach lidí a zvířat se mísil s vůní parfémů a koření, kromě toho bylo ve vzduchu cítit ještě něco jiného, podivného, kvůli čemu se Oladahn otrásl a Hawkmoon zvedl na hřbetu kozla a začal čichat jako zneklidněný vlk. Pohlédl na Oladahna a zamračil se. Znetvořené bytosti si jako by ani nevšimly nových příchozích a mlčenlivě pokračovaly ve své práci. Bylo slyšet jen skřípění kol, funění zvířat a mlaskání kopyt v blátě.

Oladahn přitáhl kozlovi otěže, jako by chtěl karavanu obejít, ale Hawkmoon jeho příkladu nenásledoval. Zamyšleně si prohlížel prapodivné procesí.

„Pojďme, lorde Hawkmoone,“ promluvil Oladahn. „Cítím tu nějaké nebezpečí.“

„Musíme zjistit, kde jsme. Musíme také zjistit, jak daleko se ještě táhne tato bažina,“ odpověděl Hawkmoon chraptivým šepotem. „A pak, naše zásoby jsou už skoro vyčerpány...“

„Můžeme se pokusit v tomhle lese něco ulovit.“

Hawkmoon zakroutil hlavou.

„Ne. A kromě toho mám dojem, že vím, komu karavana patří.“

„Komu?“

„Člověku, o němž jsem toho hodně slyšel, ačkoli jsem se s ním nikdy nesetkal. Mému krajanovi, dokonce příbuznému, který opustil Köln před nějakými devíti sty lety.“

„Devět set let? To není možné!“

„Vůbec ne, Agonosvos je nesmrtelný, nebo skoro nesmrtelný. Jeli to opravdu on, pomůže nám, protože já jsem pořád ještě jeho vládce...“

„Věříš, pane, v jeho loajalitu i po uplynutí devíti set let?“

„Uvidíme.“

Hawkmoon otočil kozla k čelu karavany, kde se kolébal vysoký vůz se zlatou plachtou, s bočnicemi vyřezávanými složitou řezbou a zářivě pomalovanými všemi barvami duhy. Ustaraný Oladah se pomalu rozjel za ním. Na kozlíku vozu seděl muž, usazený dostatečně hluboko, aby na něj nepršelo, zahalený do medvědí kožešiny. Na hlavě měl prostou černou přilbici, která mu zakrývala celou tvář kromě očí. Pohnul se a pozorně si prohlédl Dorianu Hawkmoona. Z přilby zazněl vysoký, hlučný zvuk.

„Lorde Agonosve,“ promluvil Hawkmoon, „jsem kníže kölnský, poslední z rodu, vládnoucího po tisíc let.“

„Vždyť tě přece vidím, Hawkmoone,“ odvětil muž basem lakonicky. „Teď jsi bez domova, co? Granbretanci Köln obsadili, není-liž pravda?!“

„Ano...“

„Takže jsme oba vyhnanci. Mě vyhnal tvůj předek, tebe zase dobyvatelé.“

„Je to tak. Pořád jsem ale ještě vládcem podle práva a tím i tvým pánem.“ Hawkmoon s tváří poznamenanou útrapami směle hleděl na Agonosva.

„Říkáš pánem? Kníže Dietrich se, když mě vyhnal do divokých zemí, jednoznačně zřekl své vlády nade mnou.“

„To není pravda, sám to dobře víš. Nikdo z obyvatel Kölnu se nemůže protivit vůli svého knížete.“

„Nemůže?“ Agonosvos se potichu zasmál. „Opravdu nemůže?“

Hawkmoon už chtěl otočit svého kozla, ale Agonosvos zvedl bílou ruku s hubenými prsty slonovinové barvy.

„Zůstaň. Urazil jsem tě a musím se ti omluvit. Čím mohu sloužit?“

„Přiznáváš, že jsem tvým vládcem?“

„Přiznávám, že jsem se nechoval slušně. Vypadáš unaveně. Zastavím karavanu a pohostím tě. A co s tvým sluhou?“

„To není sluha, ale přítel. Oladahna z Bulharských hor.“

„Přítel? A z cizí rasy? Nu, co dělat, ať se k nám připojí.“

Agonosvos se vyklonil ze svého vozu a apaticky přikázal svým lidem zastavit vozy. Ti se v tom okamžiku uvolnili a zastavili na místě, svésili ruce, ale v jejich očích se pořád ještě v neztenčené míře zračilo zoufalství.

„Co si myslíš o mé sbírce?“ otázal se Agonosvos, když sesedli z kozlů a usadili se v tmavém voze. „Kdysi mě takové zvláštnosti docela bavily, ale teď je považuji za tupá stvoření, která si musí práci zasloužit existenci. Vlastním přinejmenším po jednom exempláři skoro každého druhu.“ Pohlédl na Oladahna. „I z toho tvého. Některé z nich jsem sám zplodil.“

Oladahn se začal neklidně vrtět. Z vozu dýchalo nepřírozené teplo, ačkoli tam nebyla vidět žádná kamínka ani jiný zdroj tepla. Agonosvos jim z modré tykve nalil víno, které mělo také hlubokou, lesklou, modrou barvu. Prastarý kölnský vyhnanec měl neustále na hlavě svou černou přilbici bez jediné ozdoby, v níž dvojice černých, ironicky hledících očí jako by knížete Hawkmoona hodnotila.

Ten se snažil za každou cenu působit dojmem, že je při síle, bylo ale jasné, že Agonosvos přesně odhadl pravdu.

„Díky tomu se, můj pane, budeš cítit mnohem lépe,“ řekl, když mu podával zlatý pohár plný vína.

Nápoj Dorianu skutečně osvěžil a tupá bolest v hlavě nakrátko ustala. Agonosvos se otázal, jak se ocitl v těchto krajích, Hawkmoon mu na to povyprávěl většinu svého příběhu.

„Tak mě tedy prosíš o pomoc, že ano?“ řekl Agonosvos. „Ve

jménu našeho starého příbuzenství, že ano? Dobrá, promyslím si to. Zatím vám udělám místo v jednom voze, abyste si mohli odpočinout. O našich záležitostech si promluvíme ráno.“

Ale Oladahn ani Hawkmoon neusnuli okamžitě. Seděli zahalení v hedvábí a kožešinách, jež jim zapůjčil Agonosvos, a hovořili o podivném kouzelníkovi.

„Neobyčejně mi připomíná pairy Temného impéria, o nichž jsi mi vyprávěl,“ prohlásil Oladahn. „Zdá se mi, že to s námi nemyslí dobře. Třeba se ti bude chtít pomstít za křivdu, kterou mu, podle něj, způsobil tvůj předek? Třeba mě bude chtít připojit ke své sbírce?“ otřásl se.

„Možná,“ řekl zamyšleně Hawkmoon. „Bylo by ale nerozumné odsuzovat ho bezdůvodně. Mohl by se nám hodit. Nu, vyspíme se, ráno moudřejší večera.“

„Spi s otevřenýma očima!“ varoval ho Oladahn.

Jenže Hawkmoon spal, jako když ho do vody hodí. A když se probudil, byl spoután silnými řemeny pevně ovinutými kolem celého těla. Prudce sebou házel, zabodáváje přitom zraky do přilby, zakrývající tvář jeho nesmrtelného nepřítele. Agonosvos se tiše zachechtal.

„Slyšels o mně, poslední z Hawkmoonů, neslyšels ale všechno, co bys slyšet měl. Tak tedy, mnoho let jsem strávil v Londře, kde jsem lordy Temného impéria učil mnohému ze svého umění. Už dávno jsme spojenci, Granbretan a já. Baron Meliadus mi o tobě vyprávěl, když jsem se s ním viděl naposledy. Za tvoje živé tělo mi zaplatí, co si řeknu.“

„Kde je můj přítel?“

„Ta chlupatá stvůra? Utekl, když slyšel, že se blížíme. Ta zvířata jsou všechna stejná, jsou to vylekaní a nevěrní přátelé.“

„Takže mě chceš odevzdat baronu Meliadovi?“

„Pochopils mě velice dobře. Jistě, přesně to chci udělat. Nechám tu mizernou karavanu, aby si poradila jak umí, dokud se nevrátím.“

A my pojedeme na hřebcích, zvláštních ořích, které si schovávám na takové příležitosti. Vyslal jsem už za baronem Meliadem posla, který mu sdělí zprávu o mé kořisti. Hej, vy, vyneste ho odtud!“

Na Agonosvův příkaz přiskočili k Hawkmoonovi dva trpaslíci, zvedli ho svými dlouhými, svalnatými pažemi, pak ho vytáhli z vozu na ospalé světlo časného rána.

Pořád ještě pršelo a přes dešťovou oponu Hawkmoon spatřil dva velké koně neobyčejně mohutné stavby těla, s inteligentními očima a lesklou, modrou barvou srsti. Nikdy dřív ještě tak nádherná zvířata neviděl.

„Sám jsem je zplodil,“ pochlubil se Agonosvos. „V tomto případě ne pro jejich zvláštnost, ale pro jejich rychlost. Co nevidět budeme oba v Londře.“

Opět se zachechtal a Hawkmoona zvedli na hřbet jednoho hřebce a potom ho pevně připoutali řemeny k třmenům.

Agonosvos vyskočil do sedla druhého oře, uchopil do ruky uzdu a tryskem vyrazil. Hawkmoona překvapila rychlost a ladnost hřebcových pohybů. Běžel neobyčejně lehce, uháněl takřka stejně rychle jako letící plameňák. Jenže pták jej nesl ke spáse, kdežto kůň k záhubě. Hawkmoonův zatemněný mozek si jen říkal, že jeho osud je naprosto beznadějný.

Dlouho uháněli po blátivé půdě lesa. Hawkmoonova tvář se pokryla silnou vrstvou bláta, mohl cokoli zahlédnout jen když natáhl krk a ze všech sil mrkal. Po nějaké době zaslechl Agonosvovo hlasité nadávání a křik.

„Z cesty! Sejdi mi z cesty!“

Hawkmoon se snažil něco zahlédnout, jenže viděl jen zadek Agonosvova koně a kousek jezdcova pláště. Jako v mlze slyšel druhý hlas, nebyl ale schopen rozeznat slova.

„Aaaaach! Aby ti Kaldereer vyžrala oči!“ Zdálo se mu, že se Agonosvos v sedle zachvěl. Oba koně zpomalili a pak se zastavili. Hawkmoon viděl, jak se Agonosvos naklání dopředu. Pak spadl do bláta, neobratně se plazil a pokoušel se vstát. Z boku mu trčel šíp. Bezbranný Hawkmoon začal uvažovat nad tím, jaké je to zase nové

nebezpečí. Měl zahynout tady nebo v hradu Krále Huona?

Tu se jeho očím objevila drobná postavička, přeskočila Agonosvovo svíjející se tělo a rychle přeřízla Hawkmoonova pouta. Kníže za okamžik spadl z koně, přidržel se třmenů a začal si masírovat ztuhlé nohy a ruce. Oladahn se na něj vesele usmál.

„Svůj meč najdeš v čarodějově vaku,“ řekl.

Hawkmoon mu odpověděl úsměvem.

„Myslel jsem si, že jsi prchl zpátky do svých hor.“

Oladahn už pootevřel ústa k odpovědi, ale Hawkmoon jej rychle varoval:

„Agonosvos!“

Čaroději se podařilo vstát, vytrhl si z boku šíp a na rozechvělých nohách s šípem v ruce vykročil k mužičkovi z hor. Hawkmoon okamžitě zapomněl na bolest, přiběhl k čarodějovu koni a začal prohledávat vak u sedla, až konečně našel svůj meč. Oladahn se už válel v blátě v Agonosvově objetí.

Hawkmoon k nim přiskočil, zůstal ale stát v rozpacích, nechtěl totiž riskovat, že když sekne po čaroději, zraní svého přítele. Pak se sklonil, uchopil Agonosva za ruku a odtáhl rozzuřeného muže od Oladahna. Uslyšel zpod přilbice něco jako zavrčení, Agonosvovi se podařilo tasit meč. Zbraň zasvištěla vzduchem, Hawkmoon, který pořád ještě nestál na nohou příliš pevně, se kryl, ale síla úderu jej odhodila dozadu. Čaroděj svůj útok okamžitě opakoval.

Hawkmoon ránu odrazil a hned sám zaútočil na soupeřovu hlavu, ale sekl jen slabě a minul cíl, a tak knížeti sotva stačil čas na odražení dalšího útoku. Teď ale využil toho, že se čaroděj příliš odkryl a ze všech sil ho bodl do břicha. Čaroděj zařval a uskočil na podivně ztuhlých nohách, svíraje ruku na jílci meče, který kníže upustil. Pak široce rozevřel náruč, začal něco povídat, jenže padl dozadu. Voda z tmavé kaluže se rozstříkla na všechny strany.

Unavený Hawkmoon se opřel o kmen nejbližšího stromu. Krev, vracející se do končetin, mu způsobila bolest jak v rukou, tak i v nohou.

Oladahn, který byl tak zablácený, že se dal jen těžko poznat, se zvedl. Z toulce se vysypala hrst šípů, dal se tedy do sbírání a pozorně prohlížel jejich hroty.

„Pár je jich poničených, dají se ale rychle opravit,“ řekl.

„Kde jsi je vzal?“

„Za poslední noci jsem se rozhodl provést osobní kontrolu Agonosvova tábora. V jednom voze jsem našel luk i šípy, a tak mě napadlo, že by se mohly hodit. Když jsem se vracel, viděl jsem Agonosva vcházet do našeho vozu a uhodl jeho úmysly. A tak jsem se schoval a pak rychle uháněl za vámi.“

„Jak se ti ale podařilo dohonit tak rychlé koně?“ otázal se Hawkmoon.

„Našel jsem ještě rychlejšího spojence,“ usmál se Oladahn a ukázal mezi stromy. Proti nim vyšla groteskní bytost s neuvěřitelně dlouhýma nohama, i když zbytek těla měl úplně normální proporce. „To je Vlespeen. Také nenávidí Agonosva a velice ochotně mi pomohl.“

Vlespeen na ně shora pohlédl.

„Zabils ho,“ promluvil pak. „To je dobře.“

Oladahn se pustil do prohlídky Agonosvových zavazadel a po chvíli vytáhl pergamenový svitek.

„Mapa. A zásoby nám budou stačit až k pobřeží,“ řekl, když rozvinul arch. „Není to tak daleko, podívej se.“

Sklonili se nad mapou a Hawkmoon odhadl, že je od pobřeží Tritónského moře dělí jen něco málo nad sto padesát kilometrů. Vlespeen se odkolébal k ležícímu Agonosvovi, chtěje se nejspíš dosytosti pokochat pohledem na mrtvého čaroděje. Hned na to uslyšeli jeho výkřik. Rychle se ohlédl a spatřili čaroděje, jak mává mečem, kterým byl předtím proboden. Na tuhých nohách krácel k dlouhonohému člověku. Meč zabodl přímo do Vlespeenova břicha. Dlouhé Vlespeenovy nohy se ohnuly, pak se pevně složily jako u dřevěného panáka, a pak Vlespeen padl. Hawkmoon ztuhl údivem. Zpod přilbice se ozval tlumený chechtot.

„Hlupáci! Žiju už více než devět set let. Za tu dobu jsem se

naučil, jak podvést všechny druhy smrti.“

Hawkmoon po něm skočil bez uvažování, uvědomil si totiž, že je to jeho jediná naděje, jak si zachránit život. Podařilo-li se čarodějovi vypořádat s mečem v břiše, musí být velice oslaben. Sevřeli se vzájemně u veliké kaluže a Oladahn začal kolem nich poskakovat, až se mu konečně podařilo skočit čaroději na záda a stáhnout mu z hlavy jeho přiléhavou přilbici. Agonosvos zavyl a Hawkmoon měl pocit, že mu srdce skočilo až do krku, když nečekaně uviděl bílou lebku bez jakéhokoliv svalstva.

Měl před sebou tvář prastaré mrtvoly – mrtvoly, jíž už dávno červi sežrali celé tělo. Agonosvos si bleskově zakryl lebku rukama a uprchl.

Hawkmoon chytil svůj meč a rychle vyskočil na velkého modrého hřebce. Zaslechl ještě hlas, zaznívající mezi stromy:

„To ti nezapomenu, Doriane Hawkmoone. Ještě z tebe udělám hračku pro barona Meliada. A sám tam také budu, abych to všechno viděl na vlastní oči!“

Hawkmoon se otřásl a raději pobodl koně k jihu, kde, jak ukazovala mapa, bylo pobřeží Tritónského moře.

Za dva dny se obloha pousmála a na jejím blankytu se objevilo žluté kolo slunce. Před nimi se v dálce objevilo město. Leželo u vlnkami hrajícího moře, kde, jak doufali, se dostanou na palubu lodi, aby dopluli do Turkie.

Kapitola 3.

Rytíř v černi a zlatě

Těžká trácká obchodní loď pomalu plula studenými vodami oceánu, prořezávala přídí zpěněné vlny, na stěžni jednu latinskou plachtu roztaženou jako ptačí křídlo. Kapitán loď, v klobouku ozdobeném zlatými stužkami a vyšíváním žaketu, jehož dlouhé krovky měl k nohám připevněny zlatými pentlemi, stál s Hawkmoonem a Oladahnem na přídí. Kapitán ukázal prstem na dva obrovské modré koně, přivázané na dolní palubě.

„To jsou krásná zvířata, pánové. Nikdy jsem tady podobná neviděl,“ řekl, probíraje si svou špičatou bradku. „Neprodali byste je? Jsem spolujednatel této lodi a mohl bych vám dát dobrou cenu.“

Hawkmoon zakroutil hlavou.

„Tahle zvířata mají pro mne daleko větší cenu než všechny poklady světa.“

„Tomu se dá věřit,“ odpověděl kapitán tak, jako by sám nevěřil vlastním slovům.

Zvedl hlavu, když ho zavolal námořník ve strážním koši; mával rukama a ukazoval na západ.

Hawkmoon rychle pohlédl na stejnou stranu a zahlédl plachty rýsující se těsně nad obzorem. Kapitán zvedl k očím dalekohled.

„U Rakara! Koráby Temného impéria!“ řekl a předal dalekohled Hawkmoonovi, který teď zřetelně viděl černé plachty. Na každé z nich spatřil znak žraloka, symbol válečné flotily Impéria.

„Mohou na nás zaútočit?“ otázal se.

„Útočí na všechny, kdo neplují pod jejich vlajkou,“ odpověděl kapitán zlověstně. „Můžeme se jen modlit, aby si nás nevšimli. Moře začíná být plné jejich lodí. Ještě před rokem...“ přerušil svou řeč, aby vydal námořníkům několik rozkazů. Když byly na stěžň vytaženy

přídavné plachty, poskočila loď kupředu.

„Ještě před rokem,“ pokračoval kapitán, „jich tu bylo sotva pár – a chovaly se vždycky velmi klidně. Teď už dominují všem mořím. Jejich armády lze potkat v Turcii, Sýrii, Persii, no, skoro všude. Podněcují povstání, podporují místní vzpoury. Myslím, že stejně jako ovládli Západ, ovládnou svým vlivem co nevidět i Východ. A to už za pár let.“

Zakrátko koráby Temného impéria zmizely za obzorem a kapitán si hlasitě vydechl.

„Nebudu klidný, dokud nebudeme v přístavu,“ řekl.

Pevninu uviděli v poledne, byli ale nuceni spustit kotvu u vjezdu a počkat do rána, až mohli na přílivové vlně vplout do přístavu a přirazit k molu.

Zakrátko po přistání se objevily tři válečné koráby Temného impéria, takže Hawkmoon s Oladahem raději nakoupili zásoby, které zrovna byly k maní, a tryskem se podle mapy rozjeli k východu, do Persie.

Za týden díky silným hřebcům minuli město Ankaru, přebrodivli se přes Kizilirmak a pak se pustili do hornatého kraje, kde všechno bylo žluté a hnědé, vypálené nelítostným sluncem. Několikrát narazili na putující armády, vždy se jim ale podařilo vyhnout. Tyto armády byly složeny z místních vojáků, často ale posílených maskovanými granbretanskými rytíři. Hawkmoon byl pohledem na ně silně znepokojen, protože si nemyslel, že by vliv Granbretanu dosahoval až tak daleko. Jednou viděli z dálky bitvu, v níž si disciplinované jednotky Temného impéria lehce poradily s nepřítelem. To všechno ještě posilovalo Hawkmoonovo zoufalství a ještě více ho pohánělo do Persie.

Měsíc nato, když se jejich koně brodili břehem obrovského jezera, byli Hawkmoon a Oladah zaskočeni nečekaným příjezdem asi dvaceti jezdců, kteří se tryskem hnali přímo na ně. V maskách,

zakrývajících tváře jezdců, se odrážely sluneční paprsky, a to ještě podtrhovalo jejich zlověstné vzezření, protože to byly masky Řádu vlka.

„Holá! To jsou ti dva, které hledá náš pán!“ vykřikl voják v čele.

„Za doručení toho vysokého je vypsána vysoká odměna.“

„Obávám se, kníže Doriane, že jsme ztraceni,“ řekl Oladahm chladně.

„Snaž se, aby tě zabili,“ doporučil mu Hawkmoon zlověstně a tasil meč. Kdyby jejich koně nebyli tak unavení, snadno by nepřátelům unikli, teď jim ale bylo jasné, že ani nemá cenu to zkoušet.

Netrvalo dlouho a jezdci ve vlčích maskách je dokonale obklíčili. Hawkmoon měl navrch jen v jednom – on je chtěl zabít, zatímco oni jej chtěli zajmout živého. Jednoho z nich uhodil ze všech sil hruškou meče do masky, druhému málem probodl paži, třetího tál do boku, čtvrtého srazil z koně. Brodili se mělčinou jezera a kopyta koní bila do vody. Hawkmoon si řekl, že se Oladahm výtečně drží, ale skoro v tomtéž okamžiku se chlupatý človíček sesul s výkřikem ze sedla. Přes nepřátele jej neviděl, takže hlasitě zaklel a začal se bít se zdvojenou energií.

Jezdci se srazili do tak těsného houfu, že se skoro nemohl rozmáchnout. Se smutkem jej napadlo, že už co nevidět bude zajat. Napjal veškeré síly a sekal naslepo, až mu uši vyplnilo řinčení oceli a do nosu ho udeřil pach krve.

Najednou ucítil, že nápor nepřátel slábne a přes houštinu mečů viděl, že se k němu přidal další spojenec. Toho člověka už viděl, i když jen ve snech a vidinách, které se od snu daly jen těžko rozlišit. Viděl ho kdysi ve Francii, později pak v Kamargu. Byl chráněn brněním černé a zlaté barvy a dlouhá přilbice mu dokonale zakrývala tvář. Oháněl se velkým, na dva metry dlouhým mečem a seděl na bílém hřebci stejně velkém jako byl Hawkmoonův oř. Tam, kde udeřil, nepřítel padl. Zakrátko zůstalo v sedlech sotva několik vojáků ve vlčích maskách, kteří po chvíli obrátili koně a uháněli tryskem mělkou vodou, ponechávající zraněné svému osudu.

Hawkmoon zpozoroval, že jeden z povalených jezdců vstal a

uchopil meč. Před ním se na nohy vyškrábal další člověk a Hawkmoon v něm poznal Oladahna. Človíček držel v ruce zbraň a zoufale se bránil Granbretancovým útokům. Hawkmoon k nim popohnal koně, jeho meč projel v širokém oblouku vzduchem, dopadl na vojákovu záda, prosekl kroužkovou košili i koženou kazajku a zajel hluboko do těla. Muž se zachroptěním padl. Jeho krev se začala mísit s již zrudlou vodou jezera.

Otočil se k Rytíři v černi a zlatě, sedícímu nehybně na bílém koni.

„Děkuji ti, můj pane!“ řekl, skrýváje meč do pochvy. „Prošel jsi v mých stopách dlouhou cestu.“

„Mnohem delší, než se ti zdá, Doriane Hawkmoone,“ ozval se rytířův hluboký, zvučný hlas. „Míříš do Hamadánu?“

„Ano. Hledám čaroděje Malagigiho.“

„To je dobře. Na chvíli tě doprovodím. Není to už daleko.“

„Kdo jsi?“ otázal se Hawkmoon. „Komu mám poděkovat?“

„Jsem Rytíř v černi a zlatě. Neděkuj mi za záchranu svého života. Ještě nechápeš, proč jsem tě zachránil. Jeďme,“ otočil se a vyjel, vzdaluje se od jezera.

O něco později, když odpočívali a posilňovali se, obrátil se Hawkmoon na rytíře, který seděl s podivně pokrčenou nohou.

„Víš toho o Malagigim hodně?“ otázal se. „Pomůže mi?“

„Znám ho,“ odpověděl Rytíř v černi a zlatě. „Možná, že ti pomůže. Musíš ale vědět, že se teď v Hamadánu odehrává občanská válka. Bratr královny Frawbry, Nahak, proti ní povstal. Pomáhá mu přitom mnoho vojáků s maskami stejnými jako měli ti, s nimiž jsme bojovali u jezera.“

Kapitola 4.

Malagigi

O týden později před sebou v údolí uviděli bílé budovy Hamadánu; v jasném slunci zářily jehlicemi, kopulemi a minarety, zdobenými zlatem, stříbrem a perletí.

„Ted' vás opustím,“ oznámil tajemný rytíř, obraceje koně. „Sbohem, Doriane Hawkmoone. Určitě se ještě setkáme.“

Hawkmoon dlouho hleděl za jezdcem, mizejícím mezi kopci, pak spolu s Oladahnem pobodl koně k městu.

Když se ale přiblížili k bránám, zaslechli za hradbami hluk. Byly to zvuky boje – výkřiky vojáků a hlasy zvířat. Najednou se z brány vyřítila obrovská vlna vojáků, mnozí byli těžce ranění a všichni působili dojmem poražených. Oba jezdci přitáhli koním otěže, ale i tak byli za chvíli obklopeni uprchlíky. Minula je skupina jezdců v plném trysku a Hawkmoon zaslechl výkřiky jednoho z nich:

„Všechno je ztraceno! Nahak dnes zvítězí!“

Hned za nimi se objevil obrovský bronzový bojový vůz, v němž byli zapraženi čtyři černí koně. Stála v něm žena s havraními vlasy, v modravém brnění a volala na své lidi, aby se vrátili a bojovali dál. Byla mladá a velice krásná, měla obrovské, tmavé, poněkud šikmé oči, které teď zářily vztekem a zklamáním. Vysoko nad hlavou mávala krátkým palcátem.

Když zahlédla udiveně hledícího Hawkmoona s Oladahnem, přitáhla otěže a oslovila je:

„A kdo jste vy? Další žoldnéři Temného impéria?“

„Ne, jsme jeho nepřátelé,“ odpověděl Hawkmoon. „Co se tu děje?“

„To je převrat. Můj bratr Nahak a jeho spojenci se dostali do města tajnými průchody z pouště a zaskočili nás. Jste-li nepřáteli Temného impéria, raději prchejte! Přivedli s sebou obrovské bestie...“

řekla a pak se rozjela dál, neustále volajíc na své lidi.

„Raději se vrátím do hor,“ zamrmal Oladahn, ale Hawkmoon zavrtěl hlavou.

„Musím najít Malagigiho. Je někde ve městě. Už mi nezbývá moc času.“

Popohnali koně davem lidí a vjeli do města. Uvnitř viděli ještě probíhající bitky několika oddílů – špičaté přilby místních vojáků se mísily s vlčími maskami mrchožroutů Temného impéria. Všude kolem zuřila bitva. Hawkmoon a Oladahn zatočili tryskem do postranní uličky, kde se nebojovalo, a za okamžik se dostali na rozlehlé náměstí. Na protější straně viděli obrovské okřídlené bestie. Připomínaly černé netopýry, měly dlouhé pařáty, zakončené zakřivenými drápy. Trhaly krky prchajících vojáků, některé už hodovaly na tělech zabitých. Tu a tam bylo možno zahlédnout Nahakovy lidi, kteří jakoby řídili útoky těch bestií, ačkoli bylo jasné, že obrovští netopýři svůj úkol už splnili.

Jeden z nich najednou otočil hlavu a spatřil jezdce. Hawkmoon vykřikl na Oladahna, aby jej následoval, a vydal se úzkou uličkou. Bestie se za nimi rozehnala, napůl běžíc po zemi, napůl se vznášejíc ve vzduchu, a z jejího zobanu se ozval nepříjemný svištivý zvuk. Ucítili pach, vydávaný jejím tělem. Uháněli úzkou uličkou, jenže zvířeti se nějak podařilo vtlačit se mezi zdi domů, a rozehnalo se za nimi. Najednou se na druhém konci uličky objevilo šest jezdců, skrytých za vlčími maskami. Hawkmoon tasil meč a okamžitě na ně zaútočil. Nic jiného mu ani nezbývalo.

Narazil na prvního takovou silou, že ho vyhodil ze sedla, zasáhl ho ale Granbretancův meč a on ucítil, že má rozseknutou paži. Bojovná nestvůra divoce vykřikla a vojáci ve vlčích maskách okamžitě otočili koně a dali se panický útek.

Hawkmoon s Oladahnem vpadli mezi ně a najednou se ocitli na dalším velkém náměstí, na němž nebyla ani živá duše – dláždění ulice i kamenné chodníky byly pokryty mrtvými těly. Hawkmoon zahlédl muže ve žluté tunice, který vykoukl zpoza dveří, přiklekl u nejbližší mrtvoly a sáhl po váčku a po drahokamy vykládané dýce

u pasu zabitého. Muž najednou zvedl zrak a když viděl blízcího se knížete, vyskočil v panice a pokoušel se zmizet v domě, ale Oladahnu mu přešel cestu. Hawkmoon namířil špičku meče na mužovu hrud’.

„Kudy se dostanu do domu Malagigiho?“

„Tudy, pánové,“ zachrčel muž a ukázal chvějící se rukou. „Je to dům se stříbrnou kopulí na střeše. Je vykládaná ebenovými znameními zvěrokruhu. Rovně po téhle ulici. Nezapíjejte mě, prosím. Já...“

Ulehčeně si oddechl, když Hawkmoon otočil modrého koně a hnál se do uličky, kterou mu ukázal.

Zakrátko spatřili dům, ozdobený stříbrnou kopulí se znameními zvěrokruhu. Hawkmoon se zastavil u brány a zabušil na ni hruškou jílce meče. Pulzování v hlavě se stávalo nesnesitelným a instinktivně cítil, že čáry hraběte Brasse už dlouho nedokáží zadržovat životní sílu Černého drahokamu. Napadlo ho, že by měl na čarodějovu bránu zaklepat podstatně civilizovaněji, neměl už ale mnoho času a to tím spíš, že se v ulici objevovalo stále víc granbretanských vojáků a nad jejich hlavami kroužili dva černí netopýři, hledající oběť.

Nakonec se brána otevřela, ale vstup do ní střežili čtyři mohutně stavění černoši v purpurových tunikách, ozbrojení dlouhými píkami. Za jejich zády Hawkmoon spatřil rozlehlý dvůr. Pokoušel se vjet do brány, ale okamžitě na něj mířily ostré píky.

„Máš pro našeho pána nějakou zprávu?“ otázal se jeden z černochoů.

„Potřebuji jeho pomoc. Je to velice důležité. Jsem ve velkém nebezpečí.“

Na schodišti, vedoucím ke dveřím domu, se objevil člověk v bílé tunice. Měl dlouhé, stříbrné vlasy a byl hladce vyholen. Tvář zbrázděná hlubokými vráskami vypadala staře, ačkoli si pokožka dosud zachovala mladickou hebkost.

„Proč by ti měl Malagigi pomáhat?“ otázal se onen muž. „Jak vidím, pocházíš ze Západu. Lidé ze Západu do Hamadánu přinesli sváry a válku. Odejdi! Nechci mít s nikým z vás nic společného.“

„Ty jsi čaroděj Malagigi?“ pokusil se Hawkmoon opět. „Jsem

obětí stejných lidí. Pomoz mi a já pomohu tobě zbavit se jich. Prosím! Prosím tě, snažně...”

„Odejdi! Nechci se míchat do vašich hrátek!”

V témže okamžiku se černoši pohnuli, odstrčili oba jezdce a zavřeli bránu.

Hawkmoon na ni začal znovu bušit, ale Oladahn ho chytil za ruku a ukázal do ulice. Právě odtamtud přijíždělo šest jezdců ve vlčích maskách. Vedl je rytíř, jehož zdobnou masku Hawkmoon okamžitě poznal – Meliadus!

„Cha! Nadešel tvůj čas, Hawkmoone!” vykřikl triumfálně, vytasil meč a přinutil koně k trysku.

Hawkmoon bleskově otočil hřebce. Ačkoli k Meliadovi stále cítil smrtelnou nenávist, dobře si uvědomoval, že teď s ním bojovat nemůže. Spolu s Oladahnem pobodl koně a jejich silní hřebci rychle nechali Meliadovy jezdce daleko za sebou.

Agonosvos – nebo jeho posel – musel Meliadovi sdělit cíl jeho cesty, takže se Meliadus připojil ke své armádě, pomohl dobýt Hamadán a zároveň připravoval pomstu na kölnském knížeti.

Hawkmoon uháněl jako šílenec, projížděl jednou úzkou uličkou za druhou, až své pronásledovatele nadobro ztratil.

„Musíme prchat z města,” křikl na Oladahna. „To je naše jediná naděje. Možná se nám někdy příště podaří příkrást se a přesvědčit Malagigiho, aby nám pomohl...”

Odmlčel se, protože spatřil, že jeden gigantický netopýr letí přímo na ně. Neobyčejně rychle přistál na ulici před nimi a rozběhl se k nim, vytahuje přitom své dlouhé drápy. Za útočící nestvůrou už bylo vidět otevřenou městskou bránu a cestu na svobodu.

Zklamáný a Malagigiho rozhodnutím rozčarovaný Hawkmoon se vrhl krvežíznivé bestii přímo mezi přední tlapy a sekal jí mečem po pařátech. Netopýr zahvízdal a zabodl drápy Hawkmoonovi do zraněné ruky. Mladý šlechtic sekl jednou, podruhé a potřetí po tlapě zvířete, až konečně přesekal všechny šlachy a z pahýlu vytryskla černá krev. Netopýr otevřel zobák a naklonil hlavu k jezdci. Při pohledu na bestii Hawkmoonův kůň uskočil, ale kníže

přesto stačil seknout přímo do velkého, svítícího oka. Meč do něj vnikl hluboko a netopýr zařval. Z rány vytryskl žlutý sliz.

Hawkmoon úder opakoval. Stvoření se zachvělo a padalo přímo na něj. Hawkmoon trhl opratěmi, aby kůň ucukl, a sotva se mu podařilo uniknout. Okamžitě se tryskem pustil k bráně a do kopců, rysujících se za ní.

„Tys ho zabil, kníže Doriane!“ vykřikoval Oladahn. „Je to jen věc správné rány.“ Človíček se hlasitě rozesmál.

Zakrátko se dostali mezi pahorky a připojili se ke stovkám poražených vojáků, jimž se podařilo přežít bitvu ve městě. Jeli mnohem pomaleji a po delší době dorazili do plochého údolí, kde spatřili bronzový válečný vůz, na němž předtím viděli bojovnou královnu. Na svazích kopců, v řídké trávě, všude kolem odpočívaly celé oddíly, jimž kralovala žena s havraními vlasy. Poblíž vozu spatřil Hawkmoon známou postavu. Byl to Rytíř v černi a zlatě, který, jak se zdálo, tady čekal právě na něj.

Hawkmoon k němu dojel a sesedl z koně. Zakrátko se přiblížila i královna, postavila se vedle něj, opřela se o vůz a její oči plály strašným hněvem.

„Takže ti Malagigi nepomůže?“ ozval se z přilby zvučný, trochu lakonický hlas Rytíře v černi a zlatě.

Hawkmoon přitakal pohybem hlavy, prohlížeje si ženu bez zvědavosti. Pořád ještě byl plný rozčarování, ačkoli jeho místo už začal naplňovat pocit slepého fatalismu, který mu pomohl zachránit život v souboji s obrovským netopýrem.

„Jsem vyřízený,“ řekl. „Vždycky se ale můžu vrátit a pokusit se bojovat proti Meliadovi!“

„Tato touha nás spojuje,“ ozvala se žena. „Jsem královna Frawbra. Můj nečestný bratr touží dostat se na trůn a pokouší se o to za pomoci toho vašeho Meliada a jeho žoldáků. Možná ten trůn už i získal. V každém případě jsme poraženi a nemáme moc velkou naději dobýt město zpátky.“

Hawkmoon na ni pohlédl a hluboce se zamyslel. „Kdyby tady byla třeba jen i ta nejmenší naděje, pokusila by ses o to?“

„Dokonce ani kdyby nebyla ani nejmenší šance, tak bych se o to pokusila,“ odpověděla královna. „Nejsem si ale jista, zda mě moji vojáci budou následovat!“

V tu chvíli přijeli do provizorního tábora další tři jezdci.

„Přicházíte přímo z města?“ otázala se královna Frawbra.

„Ano,“ odpověděl jeden z nich. „Už drancují město. Nikdy v životě jsem neviděl tak zuřivé dobyvatele, jako jsou ti ze Západu. Jejich náčelník, ten silný muž, dokonce pronikl i do Malagigiho domu a udělal z něho svého zajatce!“

„Cože?“ vykřikl Hawkmoon. „Meliadus uvěznil čaroděje? Tak už nemám vůbec žádnou naději.“

„Hloupost,“ přerušil jej Rytíř v černi a zlatě. „Naděje umírá poslední. Pořád máš nějakou naději, dokud Meliadus drží Malagigiho živého, a to se dá snadno předpokládat, když si uvědomíme, kolik jeho tajemství by chtěl získat pro sebe. Musíš se vrátit do Hamadánu v čele Frawbřiny armády, dobýt město a Malagigiho zachránit.“

Hawkmoon pokrčil rameny.

„Budu na to ale mít čas? Drahokam se už začíná zahřívat, vrací se tedy k životu. Zkrátka se ze mne stane tvor bez rozumu...“

„Takže tím spíš nemáš co ztratit, kníže Doriane,“ přerušil jej Oladahn, položil svou chlupatou dlaň na Hawkmoonovu ruku a přátelsky ji stiskl. „Naprosto nic nemůžeš ztratit.“

Hawkmoon se přidušeně zasmál a poplácal přítele po ruce.

„Správně. Máš pravdu. Nemám co ztratit. Co mi na to odpovíš, královno?“

„Pokusme se přesvědčit zbytek mé armády,“ odpověděla žena v brnění.

Zanedlouho po tomto rozhovoru se Hawkmoon postavil na vůz a obrátil se na zdecimované bojovníky:

„Obyvatelé Hamadánu. Prošel jsem stovky mil ze Západu,

který už Granbretanci ovládli. Můj otec byl umučen k smrti stejným baronem Meliadem, který teď podporuje nepřátele vaší královny. Viděl jsem celé národy obrácené v prach, všichni lidé byli povražděni nebo zotročeni. Viděl jsem ukřižované a oběšené děti. Viděl jsem bojovné rytíře změněné ve vyjící psy.

Dobře vím, že boj proti maskovaným ozbrojencům Temného impéria považujete za beznadějný, jenže oni jsou porazitelní. Sám jsem vedl oddíl ne víc než tisíce vojáků, kteří prohnali dvacetkrát silnější armádu Granbretanu. To naše vůle po životě nás k tomu dohnala, to, že jsme si byli vědomi, že jestli se vzdáme, budeme zajati a nakonec stejně zemřeme, jenže v hanbě.

Zemřít je možno hrdě, jako muži, v otevřeném boji, navíc také víme, že máme naději porazit ty, kdo dnes dobyli vaše město...”

Pokračoval dál ve stejném duchu a unavení vojáci začali postupně vstávat. Někteří mu dokonce začali provolávat slávu. Královna Frawbra se postavila vedle něj a začala také povzbuzovat své lidi, aby pod Hawkmoonovým velením vyrazili zpátky do Hamadánu a nečekaně udeřili na nepřitele, jelikož jeho vojáci budou opilí a zaujati loupením ve městě.

Hawkmoonova slova je povzbudila, zatímco královna Frawbra je přesvědčila logickými argumenty. Opět začali sahat po zbrani, upravovat si brnění, rozhlížet se po svých koních.

„Zaútočíme v noci,“ vykřikla královna Frawbra. „Nedopřejeme jim čas odhadnout naše záměry.“

„Myslím, že teď pojedu s vámi,“ poznamenal Rytíř v černi a zlatě.

Pod rouškou noci se vydali zpět do Hamadánu, kde se dobyvatelé bavili a nechali otevřené a jen slabě střežené brány. Jejich krvežíznivé bestie hlasitě chrápaly, majíce břicha přeplněna těly obětí.

Kapitola 5.

Životní síly Černého drahokamu

Vtrhli do města a z větší části je obsadili dřív, než si nepřítel stačil uvědomit, co se vlastně děje. Vedl je Hawkmoon. Hlava ho nesnesitelně bolela, Černý drahokam v jeho lebce pulzoval stále silněji a silněji. Při pohledu na jeho staženou, bílou tvář a vzepjatého koně vojáci panicky prchali. Pozvedl meč a zvolal „Hawkmoon! Hawkmoon!“ Divoce sekal kolem sebe, ovládaný touhou po zabíjení.

Hned za ním postupoval Rytíř v černi a zlatě; bojoval metodicky, s jakousi podivnou lhostejnou lehkostí. Doprovázela je i královna Frawbra, řídila svůj těžký bojový vůz přímo do skupin udivených agresorů, vzadu na voze stál Oladahn z hor, vysílal na nepřitele šíp za šípem.

Tlačili Nahakovy vojáky a žoldnéře ve vlčích maskách ulici po ulici hlouběji do města. Když Hawkmoon zahlédl kopuli Malagigiho domu, pobodl koně, který hrudí srážel vojáky, kteří se marně pokoušeli přehradit mu cestu. Dorazil k bráně, postavil se v třmenech, chytil se kamenné zdi a vytáhl se na ni.

Seskočil na nádvoří vedle roztaženého těla jednoho černocho, strážce Malagigiho domu. Dveře domu byly vyražené z pantů, vnitřek skoro dočista zničený.

Hawkmoon přeskočil rozbitý nábytek a namířil si to k úzkému schodišti, vedoucímu nahoru. Domníval se, že musí vést do čarodějovy laboratoře. Byl už asi v polovině schodiště, když se na patře otevřely dveře, z nich vyrazili dva vojáci ve vlčích maskách s tasenými meči a rozehnali se přímo proti němu. Hawkmoon se zastavil a zvedl meč. Jeho tvář ztuhla v podivné, zlověstné grimase, oči zaplály takřka šíleně. Byla to směsice zoufalství a zuřivosti. Čepel se mihla jednou, dvakrát a obě těla bezvládně padala ze schodů. Hawkmoon vtrhl do místnosti. Tady našel Malagigiho

nataženého na podlaze. Jeho ruce i nohy nesly stopy po mučení.

Rychle roztřel pouta a opatrně starce uložil na lehátko v rohu komnaty. Všude kolem byly samé stoly, prohýbající se pod chemickými aparaturami a malými přístroji. Malagigi se pohnul a otevřel oči.

„Musíš mi pomoci, pane,“ ozval se Hawkmoon rychle. „Přijel jsem sem, abych ti zachránil život. Mohl by ses přinejmenším pokusit zachránit můj.“

„Už jsem ti odpověděl. Neudělám nic ani pro jednu ani pro druhou stranu. Můžeš mě mučit, chceš-li, stejně, jak to dělali tvoji krajané, ale já...“

„Buď proklet!“ vykřikl Hawkmoon. „Hlava mi hoří. Budu šťastný, když vydržím do rána. Nemůžeš mi odmítnout pomoc. Urazil jsem dva tisíce mil, abych tě o ni poprosil. Jsem granbretanskou obětí stejně jako ty. Možná i víc. Já...“

„Dokaž to a pak ti – snad – pomohu,“ přerušil jej Malagigi. „Vyžeň nepřátele z města a pak přijď.“

„Jenže pak už může být pozdě. Drahokam začíná opět získávat svou životní sílu. Každou chvilku...“

„Dokaž to,“ zopakoval Malagigi a pak opět klesl na lehátko.

Hawkmoon zvedl meč. Zmítán divokou zuřivostí a zoufalstvím byl schopen starce i zabít. Pak se najednou otočil, seběhl po schodišti, přeběhl nádvoří, otevřel bránu a vyskočil do sedla koně.

Po delším čase našel Oladahna.

„Jak se vyvíjí bitva?“ vykřikl na něj přes hlavy bojujících vojáků.

„Podle mě to není zrovna nejlepší. Meliadus a Nahak přeskupili síly a pořád ještě ovládají půlku města. Jejich hlavní síly jsou soustředěny na ústředním náměstí, před královským palácem. Královna Frawbra a tvůj obrněný přítel tam vedou útok, obávám se ale, že je to beznadějné.“

„Přesvědčíme se sami,“ řekl Hawkmoon a trhl opratěmi. Vedl koně mezi bojujícími šermíři, občas uštedřil nějakou ránu, jak spojenci, tak nepříteli, podle toho, kdo mu zrovna stál v cestě.

Oladahn se rozjel za ním a po nějaké době dorazil na velké

ústřední náměstí, kde stály proti sobě ve vyrovnaných šicích obě armády. Meliadus seděl na koni v čele svého vojska, vedle něho Nahak, jehož přihlouplý výraz svědčil o tom, že je jen nástrojem v rukou barona Temného impéria. Proti nim stála na válečném voze královna Frawbra a vedle ní seděl na svém oři Rytíř v černi a zlatě.

Když Hawkmoon a Oladahn vjížděli na náměstí, osvětlené mihotavým světlem pochodní v rukou vojáků obou stran, uslyšeli zvučný hlas barona Meliada:

„A kde je ten zrádný zbabělec Hawkmoon? Určitě se třese někde v úkrytu!“

Když Hawkmoon projížděl řadami spojenců, mohl se přesvědčit, jak jsou žalostně řídké.

„Tady jsem, Meliade. Přišel jsem tě zničit!“

„Zničit mě? Copak nevíš, že jsi naživu jen díky mému rozmaru? Copak necítíš, Hawkmoone, že Černý drahokam je připraven sežrat tvůj mozek?“

Hawkmoon mimovolně zvedl ruku k pulzujícímu ohnisku na hlavě, ucítil odporné teplo, vydávané Černým drahokamem, a pochopil, že Meliadus má pravdu.

„Tak na co čekáš?“ otázal se nasupeně.

„Protože ti chci navrhnout další dohodu. Vysvětlí těm hlupákům, že jejich námaha je marná. Řekni jim, aby složili zbraně – jediné v tom případě budou ušetřeni nejhoršího.“

Teprve teď si Hawkmoon uvědomil, že je ještě člověkem jen proto, že se to jeho nepřátelům hodí. Meliadus odkládal naplnění své msty jen proto, že doufal, že se mu podaří naklonit Hawkmoona k tomu, aby Granbretan ušetřil dalších ztrát.

Hawkmoon ztuhl, neschopen odpovědět, pečlivě se snažil zvážit argumenty. V řadách stojících za jeho zády nastalo naprosté ticho, všichni napjatě čekali na jeho rozhodnutí. Věděl, že osud Hamadánu je teď jen v jeho rukou. Když tak seděl v rozpačitém tichu, přistoupil k němu Oladahn a uchopil ho za ruku.

„Vezmi si tohle, kníže Doriane,“ zašeptal.

Hawkmoon pohlédl dolů na to, co mu Oladahn podává. Byla to

přilbice. Zpočátku ji nepoznal, pak si ale uvědomil, že je to přilba, kterou človíček stáhl z Agonosvovy lebky. Před vnitřním zrakem se mu objevila odporná lebka, již přilbice kdysi skrývala, a otřásl se hnusem.

„Proč? Je to prokletá přilba.“

„Můj otec byl čaroděj,“ připomněl mu Oladah. „Předal mi pár tajemství. Tenhle kus železa má jisté vlastnosti. Jsou tam vestavěné magické spoje, které by tě měly na krátký čas uchránit před mocí Černého drahokamu. Vezmi si ji, můj pane. Prosím tě o to.“

„Kde mohu vzít jistotu...“

„Nasad' si ji a přesvědčíš se.“

Hawkmoon pomalu sejmul svou přilbici a velice opatrně si nasadil helmu čaroděje. Byla mnohem těsnější, cítil se v ní jako ve vězení, najednou ale pocítil, že Drahokam pulzuje mnohem pomaleji. Usmál se, radostně vzrušen. Tasil meč.

„Zde je má odpověď, barone Meliade!“ vykřikl a pobodl koně přímo na udiveného granbretanského šlechtice.

Meliadus zaklel a rychle tasil. Stihl ale jen poněkud zadržet Hawkmoonovu ránu, která zasáhla jeho vlčí masku a shodila ji na zem, odkrývající tak údivem zkřivenou tvář. Za Hawkmoonovými zády se ozvaly výkřiky vojáků z Hamadánu, kteří se pod vedením královny Frawbry, Rytíře v černi a zlatě a Oladahna nadšeně vrhli na nepřátele, až je donutili ustoupit k palácovým bránám.

Hawkmoon koutkem oka postřehl, jak se královna Frawbra naklonila z vozu, chytila svého bratra za krk a stáhla jej ze sedla. Její ruka se dvakrát mihla, pak vítězoslavně zvedla zkrvavenou dýku, zatímco Nahakovo tělo se bezvládně sesulo na dlažbu, kde jej rozdrtili jezdcí, uhánějící za svou královnou.

Hawkmoon, neustále hnáný pocitem, že nemá co ztratit, si dobře uvědomoval, že jej Agonosvova přilbice nadlouho neuchrání. Zasypával Meliada krupobitím úderů, jež baron stejně rychle odrážel. Meliadova tvář byla stažena do grimasy, připomínající rysy ztracené vlčí masky, a v jeho očích plála nenávist, která nebyla

menší než nenávist Hawkmoonova.

Jejich meče dopadaly rytmicky, jako by prováděli přesné cvičení, tu blokovaly, tu zasazovaly ránu a vypadalo to, že tak mohou bojovat, dokud jeden z nich nepadne vyčerpáním. Najednou se ale Hawkmoonův kůň dostal do sevření bojujících vojáků, knížete to donutilo ustoupit a naklonit se v sedle, takže mu nohy vyklouzly z třmenů. Když to Meliadus viděl, usmál se a sekl po odkryté hrudi soupeře. Rána nebyla silná, stačila ale vyhodit Hawkmoona ze sedla. Padl na dlažbu přímo pod kopyta Meliadova koně.

Baron okamžitě vyrazil, chtěl ho udupat kopyty. Hawkmoon se ale zvedl, uhnul a začal se nejobratněji, jak dokázal, bránit krupobití ran, dopadajícím na něj z rukou triumfujícího Granbretance.

Meliadův meč dvakrát zasáhl Agonosvovu přilbici, a tak silně ji prohnul, až Hawkmoon ucítil, že se Drahokam v jeho lebce opět probudil. Divoce vykřikl a přiskočil ke koni.

Tento nečekaný útok Meliada překvapil ve chvíli, kdy se také odkryl, stačil tedy ránu odrazit jen částečně. Hawkmoonova čepel proletěla Meliadovi těsně vedle hlavy. Na tváři se mu otevřela dlouhá, silně krvácející rána a ústa se zkřivila bolestnou křečí. Když se pokoušel setřít krev, zalévajícímu oči, uchopil Hawkmoon jeho ruku, která držela meč, a stáhl jej na zem. Meliadus vykroutil ruku ze stisku, uskočil a zaútočil na Hawkmoona tak prudce, že se obě zbraně s hlasitým zařinčením srazily a pak se rozpadly na kusy.

Na okamžik zůstali oba soupeři stát, udiveně se navzájem sledující, pak oba vytáhli od pasu dlouhé dýky a začali kolem sebe kroužit, čekající na nejvhodnější chvíli k útoku. Meliadova tvář šlechtice byla zohyzděna hroznou ranou – kdyby tento boj přežil, nosil by až do smrti stopu Hawkmoonova meče. Z rány se valila krev a zalévala celý náprsník brnění.

Oba muži skoro ve stejném okamžiku skočili kupředu, zoufale se snažili zasadit tu jednu, jedinou ránu, která by zakončila vyčerpávající boj na život a na smrt.

Meliadus se zaměřil na Hawkmoonovo oko, jenže minul a dýka

sklouzla po přilbě. Hawkmoonova dýka vystřelila k Meliadovu hrdlu, ale baron ji stačil rukou odrazit.

Oba kolem sebe kroužili ve smrtelném tanci, tlačili hrud' o hrud' a připravovali se na konečnou ránu. Z jejich hrdel vyrážely sípavé vzdechy, napjaté svaly trápily křeče, ale v obou párech očí plála stejně prudká nenávist, která – kdyby to bylo možné – by nepřítele okamžitě zpopelnila.

Kolem stále zuřila bitva, v níž armáda královny Frawbry pomalu, ale jistě nepřátele zatlačovala. Ale v blízkosti těch dvou už nebyl nikdo, jen těla padlých.

Na obloze se objevily první paprsky úsvitu.

Meliadova ruka se začala třást, když se Hawkmoon ze všech sil snažil přitáhnout ji k sobě a uvolnit tak levé zápěstí, které baron pevně držel. Ale i jeho paže, zadržující Meliadovu ruku, pomalu slábla po ráně, již během dne utržil. Hawkmoon zoufalou silou kopl kolenem ve zbroji Meliada do rozkroku. Baron zakolísal. Nohy se mu zamotaly do nějakých opratí a padl na dlažbu. Pokoušel se co nejrychleji vstát, stačil se ale sotva zvednout na lokti, když se v jeho očích při pohledu na sklánějícího se Hawkmoona objevil strach.

Dorian zvedl dýku. Před očima se mu točil celý svět. Vrhhl se na barona, ale v tom okamžiku ucítil, že jej zalila vlna slabosti a dýka mu vypadla ze ztuhlých prstů.

Pokoušel se ještě naslepo nahmatat zbraň, ale vědomí jej rychle opouštělo. Zasípal vzteky, ale zdálo se, že i ta zuřivost se kamsi ztrácí. V posledním fatálním záblesku vědomí se mu mihla myšlenka, že právě teď, v okamžiku triumfu, jej baron bude moci snadno zabít.

Kapitola 6.

Služebník Kouzelné hůlky

Hawkmoon otevřel oči a škvírami v přilbě spatřil denní světlo. V jeho hlavě stále ještě hořelo, ale zuřivost a zoufalství, jak se zdálo, jej úplně opustilo. Otočil hlavu a uviděl, jak se nad ním sklánějí Oladahn a Rytíř v černi a zlatě. Oladahnova tvář byla napjatá, obličej rytíře byl ale stále ještě skrytý přilbou.

„To nejsem... mrtev?“ otázal se Hawkmoon slabým hláskem.

„Na to nevypadáš,“ odpověděl rytíř lakonicky. „A třeba i jsi?“

„Jen omráčený,“ poznamenal rychle Oladahn a vrhl zdrcující pohled na rytíře. „Rána na paži byla ošetřena a měla by se rychle zacetit.“

„Kde to jsem?“ otázal se Hawkmoon opět. „Ten pokoj...“

„Je to komnata v paláci královny Frawbry. Město jí zase patří a nepřátelé byli zabiti, zajati nebo utekli. Tebe jsme našli nataženého na mrtvole barona Meliada. Zpočátku jsme si mysleli, že jste mrtví oba.“

„Takže Meliadus nežije?“

„Nejspíš ne. Když jsme se vrátili pro jeho tělo, zjistili jsme, že zmizelo. Asi je s sebou vzal někdo z jeho lidí.“

„Tak je, konečně, po něm...“ řekl Hawkmoon skoro slavnostně. Teď, když už Meliadus zaplatil za všechny své zločiny, pocítil najednou neobyčejný klid, přestože mu v hlavě neustále pulzovala nesnesitelná bolest. „Malagigi. Musíte ho najít. Řekněte mu...“

„Malagigi je už na cestě. Když se dozvěděl o tvých činech, rozhodl se přijít za tebou do paláce.“

„Pomůže mi?“

„To nevím,“ odpověděl Oladahn, opět se ohlížeje na Rytíře v černi a zlatě.

O něco později do komnaty vkročila královna Frawbra a za ní

čaroděj s vrásčitou tváří. Držel v rukou jakýsi předmět, zabalený v plášti. Měl tvar a rozměry lidské hlavy.

„Lorde Malagigi,“ zašeptal Hawkmoon, pokoušeje se na divanu zvednout.

„Jsi ten mladík, který mě včera pronásledoval? Nevidím přes tu přilbu tvou tvář,“ promluvil Malagigi syčivým hlasem a Hawkmoona opět přepadly pochybnosti.

„Jmenuji se Dorian Hawkmoon. Dokázal jsem své přátelství k Hamadánu. Meliadus a Nahak byli zničeni a jejich vojska zahnána...“

„Hm...“ Malagigi se zamračil. „Říkali mi o Drahokamu ve tvé hlavě. Znáám konstrukce toho typu i jejich vlastnosti. Nemohu ale předem říci, zda ho *dokážu* zbavit moci...“

„Slyšel jsem, že jsi jediný člověk, který to dokáže,“ přerušil jej Hawkmoon.

„Jistě, umím to. Nevím jen, zda toho budu schopen. Jsem už starý, fyzicky starý. Nejsem si jist, zda...“

Rytíř v černi a zlatě pokročil a položil Malagigimu ruku na rameno.

„Znáš mě, čaroději?“

Malagigi přikývl. „Ano, znám tě.“

„A znáš Moc, již sloužím?“

„Ano,“ Malagigi se zamračil a bloudil očima z jednoho na druhého. „Co ale může mít společného s tím mladíkem?“

„Slouží stejné Moci, jenže zatím o tom ještě neví.“

Na Malagigiho tváři se objevil rozhodný výraz.

„V tom případě mu pomohu,“ řekl rychle. „I kdyby to mělo ohrozit můj vlastní život.“

Hawkmoon se opět pokusil zvednout na divanu.

„Co to všechno znamená? Komu to mám sloužit? Nevěděl jsem...“

Malagigi rychle sňal plátno z předmětu, který přinesl. Byla to koule pokrytá nepravidelnými skvrnami, z nich každá zářila jinou barvou. Barvy se pomalu přemísťovaly a Hawkmoon, když se na ně zahleděl, rychle zamrkal.

„Nejdřív se musíš soustředit,“ řekl Malagigi a přisunul kouli k jeho obličejí. „Dívej se na to. Pozorně se do koule zahleď a nepouštěj z ní zrak, Doriane Hawkmoone. Sleduj všechny ty barvy...“

Hawkmoon zjistil, že najednou už nemusí mrkat a není už schopen odtrhnout zrak od stále rychleji se mihajících barev na kouli. Ovládl ho prapodivný pocit nemohoucnosti a jakési rozjařenosti. Začal se usmívat, ale za chvíli se vše skrylo v mlze a on měl pocit, že je zavěšený v měkkém, teplém oparu, někde mimo čas i prostor. Byl si pořád všeho dobře vědom, okolní svět pro něj ale nějak podivně přestal existovat.

Zůstal v tom stavu delší dobu, sotva si přitom uvědomuje, že jeho tělo, které se pro něj stalo naprosto cizím, kdosi přenášel z místa na místo.

Něžné barvy mlhy, která jej zahalovala, se čas od času měnily, přecházely z odstínů růžové přes odstíny světle modré až po slámově žlutou barvu. To bylo vše, co viděl, a necítil vůbec nic. Ovládl jej tak hluboký pocit klidu, jaký nikdy dřív nepoznal – pocit naprostého bezpečí, jaké snad může mít jen nemluvně v matčině náručí.

Nakonec pastelovou mlhou začaly pronikat pruhy tmavších, smutnějších barev a pocit bezstarostného klidu mizel, až se mu nakonec před očima objevily klikyháky černých a krvavě rudých blesků. Ucítil prudkou bolest, připomínající agónii na mučidlech, a ze všech sil vykřikl.

Rychle otevřel oči a ke své hrůze před sebou spatřil stroj. Byl stejný jako ten, který kdysi dávno viděl v palácových laboratořích Krále-Imperátora.

Copak je zpátky v Londře?

Černé, zlaté a stříbrné pruhy látky na něj šeptaly, ale teď neměl pocit, že ho svými doteky laskají. Přímo naopak, ustupovaly, uhýbaly mu, stahovaly se víc a víc a stále těsněji, až nakonec zaujaly nepředstavitelně malý prostor. Hawkmoon se rozhlédl kolem sebe a viděl Malagigiho a za jeho zády laboratoř, v níž předtím zachránil čaroděje z rukou mužů Temného impéria.

Malagigi vypadal unaveně, ale na jeho vráskami zbrázděné tváři

se zračil výraz uspokojení.

Vykročil, v ruce kovovou krabičku, sebral scvrklý stroj Černého drahokamu, strčil ho dovnitř, zavřel víčko a otočil v zámku klíčkem.

„To je stroj...“ promluvil Hawkmoon jakoby cizím hlasem. „Jak jsi k němu přišel?“

„Postavil jsem ho,“ usmál se Malagigi. „Ano, kníže, sám jsem ho vyrobil. Celý týden jsem intenzívně pracoval, zatímco ty jsi tu ležel provizorně zabezpečený mými zaklínadly před tím druhým strojem, který je v Londře. Nějakou dobu jsem měl dojem, že moje snaha je marná, ale dnes ráno se mi podařilo stroj sestavit – až na jeden detail...“

„Jaký je to detail?“

„Životní síla. To bylo rozhodující, protože bych už příště neměl příležitost napravit jakoukoli chybu. Takže, jak vidíš, musel jsem dovolit, aby celá životní síla Černého drahokamu vnikla do tvé mysli a jen doufat, že ji můj stroj pohltní dřív, než stačí sežrat tvůj mozek.“

„A podařilo se to!“ usmál se Hawkmoon s ulehčením.

„Ano, podařilo se to. Jsi už svobodný. V každém případě, už nemusíš mít strach.“

„Útoky lidí jsem schopen pochopit a postavit se jim čelem,“ řekl Hawkmoon, vstáváje z lehátka. „Jsem tvým dlužníkem, lorde Malagigi. Mohu-li ti něčím posloužit...“

„Ne, ničím,“ přerušil jej Malagigi s podivným úsměvem. „Jsem rád, že mám ten stroj,“ dodal a poklepal na krabičku. „Možná se mi někdy bude hodit. A pak...“ zamračil se a zamyšleně na Hawkmoona pohlédl.

„Copak?“

„Ale, nic,“ pokrčil Malagigi rameny.

Hawkmoon se dotkl rukou čela. Černý drahokam tam byl pořád, teď ale naprosto studený.

„Neodstranils ho?“

„Ne. Ale to se dá snadno napravit, budeš-li si přát. Není to vůbec nebezpečné. Vyřezat ho z tvé hlavy je otázka jednoduché

chirurgické operace.“

Hawkmoon se už chtěl Malagigiho otázat, jak to udělat, když jej napadlo něco jiného.

„Ne,“ promluvil po chvíli. „Ať tam zůstane. Jako symbol mé nenávisti k Temnému impériu. Myslím, že se co nevidět přesvědčí, že se toho symbolu musí bát.“

„Takže se chceš opět pustit do boje proti nim?“

„Ano. A teď, když jsi mne osvobodil, tak se znásobenou energií.“

„Je to síla, které je třeba se postavit,“ řekl Malagigi a zhluboka se nadechl. „Teď musím jít spát. Jsem velice unaven. Své přátele najdeš na nádvoří.“

Hawkmoon sestoupil po schodišti a vyšel z budovy na nádvoří, zalité jasným, teplým slunečním světlem. Bylo časně odpoledne, Oladahn na něj čekal a jeho kožešinou pokrytý obličej úsměv skoro rozdělil na dva kusy. Vedle něj stála vysoká postava Rytíře v černi a zlatě.

„Tak už jsi naprosto zdrav?“ otázal se Rytíř.

„Ano, naprosto.“

„To je dobře. V tom případě tě opustím. Sbohem, Doriane Hawkmoone.“

„Děkuji ti za pomoc,“ řekl Hawkmoon a Rytíř se otočil ke svému velkému bílému válečnému koni. Když už nasedl, Hawkmoon si najednou něco připomněl.

„Počkej!“ zvolal.

„Co chceš?“ obrátila se na něj tvář v přilbici.

„To ty jsi přesvědčil Malagigiho, že mi musí odstranit životní sílu Černého drahokamu z hlavy. Řekls mu tehdy, že sloužím stejné Moci jako ty. Já ale neznám žádnou Moc, která by mě vedla.“

„Jednou ji poznáš.“

„Jaká je to Moc?“

„Sloužím Kouzelné hůlce,“ řekl Rytíř v černi a zlatě. Pak sevřel koleny mohutné boky bílého oře, provedl ho branou a zmizel jím z očí

dřív, než mu Hawkmoon stačil položit další otázku.

„Kouzelné hůlce, ano?“ zašeptal Oladahn a zamračil se. „To je, mám dojem, nějaký mýtus...“

„Ano, je to mýtus. Mám dojem, že Rytíř miluje tajemství,“ usmál se Hawkmoon a poplácal Oladahna po rameni. „Jestli ho ještě někdy potkáme, pokusím se z něj dostat celou pravdu. Ted' mám hlad. Dobrý oběd...“

„Čeká na tebe banket, připravený v paláci královny Frawbry,“ zamžoural na něj Oladahn. „Nejnádhernější, jaký jsem kdy viděl. A navíc mám dojem, že zájem královny Frawbry o tvou osobu není způsoben jen vděčností.“

„Co to říkáš? Nu, doufám, že královnu příliš nezklam, drahý Oladahne, ale chovám něžné city k dámě mnohem krásnější, než je ona.“

„Je to možné?“

„Jistě. Pojd'me, můj malý příteli, ochutnejme pochoutky tabule královny Frawbry a začněme se připravovat na zpáteční cestu na Západ.“

„To musíme tak rychle vyjet? Tady jsme hrdinové a pak, máme nárok slušně si odpočinout, ne?“

Hawkmoon se pousmál.

„Zůstaň tu, jestli chceš. Já však musím pospíchat na vlastní svatbu.“

„Nejspíš máš pravdu,“ povzdechl si Oladahn žalostně. „Takovou příležitost nemůžu zmeškat, takže mám dojem, že budu nucen svůj pobyt v Hamadánu značně zkrátit.“

Druhého dne ráno je královna Frawbra osobně doprovodila k bránám Hamadánu.

„Ještě se nad tím zamysli, Doriane Hawkmoone. Nabízím ti trůn. Ten, pro nějž můj bratr obětoval život.“

Hawkmoon pohlédl k západu. Dva tisíce mil a několik měsíců cesty odtud na něj čekala Yisselda, která ještě ani nevěděla, zda se mu

podařilo dosáhnout cíle, nebo zda se stal obětí Černého drahokamu. Čekal na něj i hrabě Brass, který už musel něco zaslechnout o další porážce Granbretanu. Svým duševním zrakem viděl i Bowgentleho, jak stojí po Yisseldině boku u okénka v nejvyšší hradní věži, hledí na divoké mokřiny Kamargu a pokouší se potěšit dívku, která uvažuje nad tím, zda se jí muž, který jí slíbil manželství, ještě někdy vrátí.

Naklonil se v sedle a políbil královně ruku.

„Děkuji, Vaše Veličenstvo. Jsem hrdý na to, že mě považuješ za hodna, abych se v této zemi ujal vlády po tvém boku, musím ale dodržet dané slovo, i kdybych měl odmítnout dvacet nabízených trůnů. Musím jet. A mimoto, mého meče je třeba v boji proti Temnému impériu.“

„Tak tedy jed“, řekla se smutkem v hlase. „Vždy ale pamatuj na Hamadán a na jeho královnu.“

„Nikdy nezapomenu.“

Pobodl svého modrého oře přes skalnatou pláň. Oladahn se otočil v sedle, poslal královně Frawbře polibek, šibalsky na ni mrkl a pak se rozletěl za svým přítelem.

Dorian Hawkmoon, kníže kölnský, uháněl bez přestávky na západ, aby dokázal sílu své lásky a naplnil svůj osud.

A tak končí první díl *Velkého příběhu Kouzelné hůlky*.

OBSAH:

KNIHA PRVNÍ

Kapitola 1. – Hrabě Brass	7
Kapitola 2. – Yisselda a Bowgentle	14
Kapitola 3. – Baron Meliadus	22
Kapitola 4. – Boj na hradě Brass	33

KNIHA DRUHÁ

Kapitola 1. – Dorian Hawkmoon	45
Kapitola 2. – Smlouva	50
Kapitola 3. – Černý drahokam	64
Kapitola 4. – Cesta do hradu Brass	70
Kapitola 5. – Hawkmoonovo procitnutí	81
Kapitola 6. – Bitva o Kamarg	103

KNIHA TŘETÍ

Kapitola 1. – Oladahn	135
Kapitola 2. – Agonosvova karavana	142
Kapitola 3. – Rytíř v černi a zlatě	152
Kapitola 4. – Malagigi	156
Kapitola 5. – Životní síly Černého drahokamu	163
Kapitola 6. – Služebník Kouzelné hůlky	169

Michael Moorcock

ČERNÝ DRAHOKAM

Obálka Stanislav a Jana Komárkovi
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Překlad Jiří Pilch
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba Nakladatelství **luer**

Vydalo Nakladatelství **luer**
jako svou 58. publikaci.
Plzeň 1993, vydání 1.
Vytiskla Těšínská tiskárna a.s.
Český Těšín
Náklad 11 000 výtisků.

Prodejní cena včetně DPH 47 Kč

